Capitolul 1

Soarele şi-a începutul suişul molcom spre zenit, iar ceţurile dimineţii se risipesc, ca suspinele ce se duc tot mai departe. Natura e mereu frumoasă pe micuţa gură de rai din jurul casei lui Artur. Copacii sunt drepţi ca stâlpii, frunzele – tari şi lucioase, culorile florilor – strălucitoare. Imaginea-i perfectă, dar sunetul de loud e departe de a fi la fel; din pădure nu se aude nici cel mai mic sunet, nici chiar târşâitul nenumăratelor lăbuţe ale unui miriapod. Chiar şi vestita privighetoare, profeţiră de canto a familiei regale, a amuţit. Ea care, de când s-a născut, n-a lăsat niciodată să răsară soarele fără să-i cânte ceva.

Ştim care-i cauza tăcerii îngheţate. M. Blestematul bântuie pe-aici şi toate animalele, oricât de mici, resimt undele negative emanate de întunecatul minimos. Un zgomot firav de paşi stângaci sub care trosnesc crenguţe tulbură totuşi liniştea. Oare ce făptură nesăbuită îndrăzneşte să mişte în asemenea împrejurări?

Trebuie să fie oarbă, surdă ori atinsă rău de guturai, ca să nu fi simţit nimic. Cine poate fi atât de prost, încât să înainteze dând la o parte ferigile şi făcând tot atâta zgomot ca un parchet vechi într-o casă bântuită de stafii? Fireşte, un bărbat. Căci oamenii şi-au delegat cel mai fidel specimen: homo abrutis, omul brutal, cu denumirea vulgară de Armând.

— Artur?! şopteşte tatăl, dând la o parte ferigile, de parcă s-ar juca de-a v-aţi ascunselea. Poţi să ieşi, să ştii! Tata nu-i supărat!

E adevărat, Armând nu-i supărat. E mai ales îngrijorat. Fiul său a dispărut noaptea trecută, pe când dormea liniştit în spatele maşinii. Ca prin farmec, Artur l-a lăsat în loc pe căţelul său, Alfi. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut, nici bunicul Archi, nici chiar bunica Reta. Cât despre mama lui, din pricina peripeţiilor avute în mlaştină, ea avea atâtea dungi pe lentilele ochelarilor, ci l-ar fi confundat cu siguranţă pe Artur cu căţelul, daca acesta i-ar fi trecut pe sub nas.

— Ai câştigat, Artur, poţi să ieşi! Tata începe să fir îngrijorat! ridică uşor tonul Armând.

Poate de oboseală, poate de grijă, Armând începe să-şi piardă răbdarea. Asta nu schimbă mare lucru, căci pădurea rămâne mută.

— Dacă ieşi acum, ai dreptul la o budincă întreagă! spune

tatăl, ademenitor, ca propunerea să fie şi m. Îi atrăgătoare. Şi ai voie să mănânci până te apucă durerea de burtă!

Propunerea se vrea amuzantă, dar în pădure nimeni n-are cu adevărat chef de distracţie. Dar, cum delicatesa e lotuşi o slăbiciune universală, se pare că un animal a reacţionat, căci două ferigi mari s-au mişcat uşurel. Speranţa renaşte în ochii bunului tată, iar pe chip îi apare un surâs.

— Ah! Chiorăie burtica, aşa-i?! Cine vrea papa bun? întreabă Armând, parcă uitând că Artur nu mai are trei ani.

În aparenţă, apelul lansat burticii a fost eficient, căci ierburile se mişcă şi mai tare, iar puştiul pare să vină spre el. Neliniştitor e doar zgomotul unor paşi grei ca piatra, care se apropie. Tatăl e mirat. E adevărat, i se pare că nu şi-a văzut fiul de o eternitate, aşa că e posibil ca acesta să fi crescut între timp, dar nu într-atât, fireşte, încât să poarte ghete numărul cincizeci şi doi. Tatăl se nelinişteşte şi mai abitir. Se roagă să nu i se fi întâmplat nimic fermecătorului său fiu şi, pentru a ocoli ghinionul, continuă să-l strige cu voce mieroasă.

— Pentru cine am adus eu budinca?

Suspansul nu durează, şi două ferigi se dau brusc la o parte, lăsând loc unui monstru de doi metri şi patruzeci de centimetri. Maltazar în persoană.

— Pentru mine! fredonează stăpânul tenebrelor, demonstrând că poţi fi totodată şi josnic, şi pofticios.

Fără să-şi dea seama, Armând şi-a umplut plămânii cu aer şi e gata să bată recordul la urletul cel mai neomenesc cu putinţă, dar teama i-a blocat coardele vocale şi-i vine greu să sufle, astfel că niciun sunet nu-i iese din gura întredeschisă. Mai încearcă o dată, dar respiraţia îi e atât de întretăiată, că n-ar putea stinge nici trei lumânări pe-un tort.

Maltazar face un pas spre Armând, măsurându-l cu privirea. Tatăl tremură atât de tare, că mişcă toate frunzele din jur, într-un foşnet aproape muzical. Dacă adăugăm clănţănitul dinţilor şi urletul care, neizbutind să iasă, s-a muiat în horcăit, nu suntem prea departe de-o samba. Maltazar, care are ureche muzicală, nu-i insensibil la începutul fiestei şi dă să se legene ca o raţă. Vorbind de urechea lui Maltazar, facem, fireşte, o metaforă, pentru că-i multă vreme de când făptura lui, pe jumătate putredă, nu mai are urechi. Faptul nu-l deranjează peste măsură, căci n-ascultă niciodată pe nimeni.

— Ei, cum rămâne cu budinca? se nelinişteşte suveranul.

În cele din urmă, Armând îşi ia inima în dinţi.

— Mă-mă duc-duc! spune, de parcă ar cânta muzică populară.

— Mama Ducduc?! Dar asta cine mai e?! se miră Blestematul, care fierbe de nerăbdare.

— A…! La…! Ha! La…! bâiguie Armând, care a înlemnit de frică.

— Acuma vii şi cu Allah! A lui e faimoasa budincă?! întreabă Maltazar.

Armând scutură energic din cap, iar dinţii îi clănţănesc şi mai abitir.

— Nu! Nu! Budi-budinca… acasă! Mă duc-duc! bolboroseşte în cele din urmă, cu gesturi precipitate.

Maltazar pare să fi priceput oarecum.

— Ei bine, hai, du-te şi grăbeşte-te! Doar la răbdare mai am limită!

Şi face un gest de adio către bietul om, pe care frica l-a transformat în sclav. Armând încuviinţează, dând din cap. E amuzant, dinţii îi clănţănesc diferit când spune da sau nu.

Până una-alta, bărbatul ia startul, cu viteza unui iepure care aleargă spre vizuină. După câteva secunde, Maltazar nu se poate opri să nu scrâşnească din dinţi. Făpturile omeneşti sunt mai uşor de manipulat decât îşi închipuia. Chiar şi seizii lui îi dădeau mai multă bătaie de cap. Aici, abia îşi arată formidabila urâţenie, că omul se şi supune. Nici măcar n-are nevoie să tragă unul dintre urletele oribile al căror secret îl deţine ori să ameninţe cu ghearele încârligate, cum ar face vulturul. În laţa simplei lui prezenţe, oricine se topeşte şi devine un mieluşel supus. Doar la acest gând, Maltazar îşi îngăduie un surâs pe hidoasa-i mutră. Trebuie, de altfel, să-l cunoşti bine ca să ştii că acela e un surâs. În faţa unei asemenea strâmbături, orice neştiutor ar chema maşina Salvării.

Maltazar priveşte jur-împrejur pădurea pustie şi tăcută. Nu-i chiar aşa pustie, căci sute de ochi stau pitiţi ici-colo, peste tot, în cele mai mici cotloane, urmărind cu spaima în suflet oroarea venită de pe altă lume. Maltazar mai mult îi simte decât îi vede, dar un senior ştie oricum foarte bine că-i permanent urmărit. Chiar asta îi e şi îndatorirea. Să fie ţinta tuturor privirilor, centrul tuturor atenţiilor, ca farul în toiul nopţii, ghidându-i pe bieţii marinari rătăciţi. Suveranul surâde şi mai abitir către adunarea

pe care o ghiceşte. Toţi îi aşteaptă neliniştiţi următorul gest, de parcă din prima mişcare au să-i şi afle intenţiile. Dacă ar fi extraterestru, situaţia ar fi aceeaşi. „Oare vine paşnic, să ne împărtăşească bucurii şi tristeţi, se întreabă toţi, ori ca un cuceritor, gata să ne jefuiască toate bogăţiile?" Fiecare îi aşteaptă deci gestul care întârzie, declaraţia de pace ori de război, care, oricum ai fi, va da peste cap viaţa fiecăruia. Dar nu se întâmpla nimic.

Maltazar se mulţumeşte să privească, zâmbind, parca pentru a profita cât mai mult de liniştea din ajunul fur tunii. Trebuie spus că, pentru un pervers ca el, aşteptarea e cea mai rafinată tortură. Zeci de rozătoare clănţănesc din dinţi, sute de păsări dau din cioc, miilor de miriapoxi le tremură genunchii. Maltazar trage brusc aer în adâncul pieptului şi toată lumea îşi ţine suflarea. În sfârşit, după câteva clipe de suspans insuportabil, suveranul grăieşte:

— Buuuhhh!

Sunetul e atât de slab, că pare aproape ridicol, d. U întreaga pădure tresare. Tresărirea se simte în toate direcţiile, într-o hărmălaie generală. Păsările leşină, miriapozii se caţără în copaci, veveriţele şi iepurii se ciocnesc la intrarea celei mai mici vizuini. Într-un cuvânt, domneşte panica. Nici dacă ar fi tras cu tunul, n-ar fi obţinut Maltazar un rezultat mai bun. Începe să hohotească sacadat şi zguduit. Râsul lui puternic invadează iar întreaga pădure şi dealurile din jur, făcând lumea să freamăte, ca la apropierea unui vânt glacial.

Râsul lui puternic, melodios ca o alunecare de teren, îl trezeşte pe Archi. Vestitul bunic adormise în fotoliul lui din mijlocul salonului. Trebuie spus că n-a dormit întreaga noapte. Cum să doarmă, ştiind că nepoţelul i-a dispărut pe veci în fundul grădinii? Archi dăduse jos din pod toate cărţile despre lumea minimoşilor şi se pusese pe citit începând de pe la opt seara, în căutarea unui indiciu cât de mic. Mami îi adusese regulat cafea până pe la două noaptea. Extenuată, se dusese apoi să se lungească în dormitor. Dar Archi continuase să vegheze, recitindu-şi toate cărţile în lung, în lat şi-n curmeziş, sperând să rusească în ele soluţia problemei. Dar toate căutările se dovediseră inutile şi, spre cinci dimineaţa, adormise, la rândul lui, fără să aştepte măcar cântatul cocoşului. Era it ât de epuizat, că a căzut pe loc într-un somn adânc, din care nimeni şi

nimic nu l-a mai putut scoate. Fireşte, cu excepţia râsului atroce al lui Maltazar, care, aşa cum ştie oricine, te poate trezi şi din morţi, cu toate că specialitatea lui e tocmai să te adoarmă pe veci.

Archi tresare deci cum au tresărit toate veveriţele, dă de trei ori ocol fotoliului şi se vede în mijlocul salonului, îşi mai vine în fire şi-şi mijeşte uşor ochii, ca să-şi dea mai bine seama de unde vine zgomotul neomenesc. E amuzant, de altfel, să constaţi că adeseori mijim ochii ca să ciulim mai bine urechile. E o legătură foarte misterioasă, care funcţionează în ambele sensuri, căci atunci când ciuleşti urechile, ai şi tendinţa de a miji ochii. Orice-ar fi, Archi ciuleşte urechile şi se întreabă cine poate fi gâtuit atât de devreme, chiar în zori. Dar, ascultând foarte atent, îşi dă seama că şi un purceluş ar scoate urlete mai melodioase. Ceea ce aude e mai rece, mai oribil, mai tulburător. Dar şi atât de puternic, încât un tablou a căzut de pe perete. E o veche fotografie de familie, care a ajuns pe podea, îngropată sub cioburile de sticlă. Bunicul o ia cu grijă, căci e îngălbenită de vreme. Se uită la Artur şi la bunicii lui, care surâd vieţii şi fericirii. O amintire din epoca fără griji, când toţi trei erau împreună, bucurându-se de soare şi de clipa prezentă, de parcă toţi norii ar li părăsit o dată pentru totdeauna planeta. E atâta fericire şi atâta bucurie în poză, că orice nenorocire ar fi descurajata din start. Dar nenorocirea e răbdătoare şi a găsit un aliat care îi susţine adeseori campaniile nefaste: timpul. Ei da, timpul ronţăie încet-încet fericirea, făcând jocul nefericirii: îi duce pe oameni departe, îngălbeneşte fotografiile şi-şi lasă urma pe chipuri.

Lui Archi îi scapă o lacrimă uşoară, care alunee. L încetişor pe obraz. Ce mult i-ar plăcea să dea înapoi mnpul care-i curge printre degete, regăsind frumoasele vremuri când fericirea umplea toate colţurile casei! Dar iimpui e ca o poză dusă pe aripile vântului, pe care n-o mai putem prinde nicicând. Archi oftează din greu şi pune uşor poza pe comodă. Râsul s-a topit şi aude alt zgomot ciudat, care vine dinspre pietrişul din faţa casei. În zgomot cu adevărat bizar, un amestec de sunete. E imposibil să ghiceşti dacă-i un câine care gâfâie, o maşină cu roata spartă ori o ţeavă de radiator care se goleşte. Să nu fie un câine care goleşte radiatorul unei maşini cu roata spartă.

Archi vrea să fie cu inima împăcată şi deschide uşa de lai

intrare. Îi vede pe Armând, care traversează agitat grădina, venind spre el. Gâfâie ca un câine, scoate aburi ca un radiator şi şchipătează ca o maşină pe trei roţi. Iată deci că bănuielile lui Archi nu erau prea greşite. Armând iî-are putere nici să ajungă în casă şi se prăbuşeşte pe prima bancă de care dă pe terasă. Archi se sperie, dar e adevărat că are şi de ce, văzând starea de tulburare a bietului ginere. Şi dacă ar fi jucat fotbal cu o întreagă echipă de elefanţi, tot ar fi terminat mai în formă.

— Dar ce naiba ai păţit, dragă Armând?! exclamă bunicul, abia îndrăznind să-i atingă umărul.

Bietul om dă din cap, ca şi cum ar fi de acord cu răspunsul lui Archi, deşi bunicul a pus doar o întrebare.

— Da… asta-i!! zice Armând, încă traumatizat de cele văzute.

— Da, asta-i… ce? articulează bunicul, parcă vorbind cu un copil care nu-i cunoaşte limba.

— Pe naiba… l-am văzut pe naiba! spune Armând, cu chipul convulsionat şi ochii cât cepele.

Archi nu mai are nevoie de nicio altă lămurire. Nu ştie decât o singură persoană pe pământ care să corespundă acestei descrieri: Maltazar. Oftează şi se aşază, la rândul lui, pe bancă. E adevărat că două veşti proaste date în acelaşi timp pot tulbura un domn în etate. Prima din ele e că M. Blestematul e definitiv printre ei şi nu-s prea mult şanse să fi venit pentru shopping. A doua se referă la Artur şi are legătură cu prima. Dacă Maltazar a folosit raza de trecere, micul Artur e imobilizat în lumea minimoşilor, comprimat într-un trup de doi milimetri, din care îi va fi cu neputinţă să iasă. Pe Archi îl trec fiorii, nu din pricina călduţului zefir de vară, ci a unui gând glacial, rece ca noaptea, pe care nu-l poate goni, o ecuaţie pe care nu e în stare s-o rezolve: cum să-i vină în ajutor lui Artur?

Capitolul 2

E nostim: şi Artur stă pe-o bancă, la fel ca Archi.

Dacă bunicul stă lângă Armând, Artur stă lângă Moţişor. Cu singura diferenţă că banca lui Artur are doar câţiva milimetri. În realitate, nu-i decât o bucăţică de chibrit. E o bancă publică vestită printre minimoşi. Serveşte adeseori drept loc de întâlnire, căci e foarte bine plasată. Stă lângă marea piaţă a

satului, pe axa bulevardului care duce la poarta de nord, vestita intrare de unde i rebuie să înceapă toate marile călătorii.

Artur şi Moţ par la fel de deprimaţi ca Archi şi Armând. Şi noi am fi la fel în locul lor! Trecerea lui Maltazar i-a traumatizat, fireşte, pe toţi locuitorii satului, iar Moţ încă mai tremură tot din această pricină. Artur suspină, tot gândindu-se la Selena, cu lama cuţitului sub bărbie, ostatică în ghearele lui Maltazar. Spre norocul lor, povestea oribilă s-a sfârşit cu bine. Selena s-a ales doar cu o mică tăietură pe gât, Regele, cu o umilinţă uriaşă, dar trecătoare, iar norodul, cu o spaimă cât toate zilele. Dar amintirile liniştitoare nu rezolvă nicicum chestiunile prezentului. Cum va putea Artur să-şi recapete măsurile normale şi, mai ales, cine îl va împiedica pe Maltazar să-şi atingă teribilele scopuri? Răspunsurile se lasă aşteptate şi curând se împlineşte un ceas de când cei doi prieteni oftează, când unul, când altul, pe bucăţica lor de chibrit.

— E confortabilă banca, nu? întreabă în cele din urmă Moţişor, aşa, ca să spargă tăcerea.

Artur se uită la el ca viţelul la poarta nouă. Cum poate vorbi de confort în asemenea clipă, mai ales în legătură cu căpeţelul de chibrit tare ca granitul?

— Trebuie să încerci canapelele bunicii, ca să ştii ce-i confortul, răspunde Artur. Sunt atât de moi, încât bunicul nici nu se-aşază bine, că şi adoarme pe loc.

— Exact aşa ceva mi-ar trebui în salon, zice Moţ, zâmbind cu jind.

Dar simplul fapt de a-şi fi pomenit casa i-a trezit lui Artur amintiri dureroase. Luni la rând a visat în faţa cărţii, implorând cerului în fiecare noapte privilegiul de a reveni în lumea minunată a minimoşilor, iar acum e aici de-adevăratelea şi-şi dă seama cât de mult îi lipseşte lumea lui. Cămăruţa şi dezordinea lui savant organizată, scara ale cărei trepte scârţâie fiecare în felul ei, precum clapele unui pian uriaş. Artur petrecea adesea ore în şir dansând pe trepte, încercând să compună noi melodii. Nici n-avea nevoie de pian, îl inventase. Şi mai e şi salonul călduros. Mami croise singură toate perdelele din rreton aflate acum la ferestre. Ele dau o lumină formidabilă, dulce şi rafinată totodată. Şi mai plăcut e că proiectează pe podea desene formidabile, din umbre şi lumini, care îmbogăţesc marele covor tocit de alergătură şi decolorat de vreme. Marile rozete

desenate de lumină pe duşumea ţin loc şi de parc auto, unde Artur îşi împinge maşinuţele ore întregi, urmând curbele extraordinare desenate de lumină şi de creton.

N-are nevoie de niciun circuit montan, nici chiar de playstation. Întreaga casă e terenul de joacă al lui Artur. Comoda e Muntele Sacru, frigiderul e Polul Nord, iar grădina e Amazonia, terenul predilect al oribilului Yeti, rol interpretat întotdeauna exemplar de căţelul Alfi. O lacrimă uşoară se rostogoleşte pe obrazul lui Artur. Gândul la casa bunicilor îl întristează şi-l face chiar să-şi regrete aventura. Adeseori, abia când părăseşti lucrurile şi oamenii îţi dai seama că îi iubeşti. De multe ori, ei îţi stau tot anul chiar sub vârful nasului şi tu nu le dai nicio atenţie. Abia dai bună ziua tatei, abia dai un sărut mamei, abia arunci o privire jucăriilor considerate vechi după nici două săptămâni. Dar, într-o zi, pleci departe, într-alta îţi închipui că n-ai să-i mai revezi niciodată, şi atunci îţi dai seama cât de legat eşti de ei. Artur regretă deja că n-a profitat mai mult de toate micile plăceri, că nu le-a spus mai des părinţilor cât de mult îi iubeşte, cât e de bine să-i aibă alături. În marea carte a minimoşilor e un proverb care rezumă binişor senzaţia. E articolul o sută şaptezeci şi cinci, care poate fi citit la pagina cu acelaşi număr: „Tot luând oamenii drept scaune, ajungi să treci pe lângă ei“. Artur e întru totul de acord. Tot vrând mereu să fie în altă parte, a trecut pe lângă propria viaţă, pe lângă fericirea pe care mereu şi-a închipuit-o mai departe, când ea a fost adesea atât de aproape.

Puştiul oftează din greu, aproape odată cu Moţ. Cei doi prieteni nu prea sunt în formă şi seamănă cu doi moşuleţi, stând aşa, cocârjaţi pe bancă.

— Doar n-o să-mi staţi aşa, ca malamuţii, bodogănind în aşteptarea lunii pline! tună o voce, destul de plăcută, de altfel.

Fireşte, e Selena, mereu în formă, de parcă principalul ei motor ar fi nenorocirea. De cum se iveşte ceva, o nedreptate ori chiar o veritabilă catastrofă, micuţa prinţesă sare imediat. E mereu gata să plece în căutarea aventurii, iar acum tropăie din picioare, ca viermele în cautarea unui măr.

— Ce-s malamuţii? întreabă discret Artur, privind cum tropăie Selena.

Moţ e tare plictisit. Cum să descrii în câteva vorbe o dihanie atât de complexă? Malamuţii locuiesc în al Doilea Ţinut, pe

înălţimile din Labah-Labah. Sunt de mărime mijlocie, au o blană plăcută, doi ochi mari şi albaştri, uneori cam trişti şi obosiţi. Stau mereu în familie şi-şi petrec ziua lingându-se unii pe alţii, ca să prevină sau să înlăture, chipurile, paraziţii. Nici nu prea fac altceva. Pasc puţin şi adorm odată cu soarele. Dar cincisprezece zile pe lună dorm mai puţin, căci, de cum apare luna pe cerul înstelat, toată familia malamută se trezeşte. Toţi stau pe labele dindărăt şi înalţă capul spre astrul luminos. Rămân aşa ore în şir, nopţi la rând, tot anul, înc ercând parcă să afle taina planetei luminoase. Oricine ii li stat atâta vreme să privească luna i-ar fi descoperit de mult secretele, dar malamuţii sunt recunoscuţi atât pentru privirea tristă, cât şi pentru creierul micuţ şi nu-s în stare să le afle.

— Să spunem că malamutul e o făptură inteligentă şi că asemenea comparaţie nu-i un compliment! rezumă Moţ, uitându-se urât la Selena.

Dar prinţesa nu bagă de seamă privirea lui, fiind, şi ea, loarte tristă. Nici ea nu va dormi până nu va rezolva chestiunea, dar departe de noi gândul de-a o crede malamut.

— Există, fără îndoială, o soluţie! întotdeauna există! bombăne prinţesa, bătând cu piciorul în pământ.

— „Când nu există soluţie înseamnă că nu există problemă“: articolul două sute doi din marea carte, recită Moţ, foarte încântat să facă paradă de cunoştinţele lui.

Selena se opreşte brusc şi se întoarce spre Artur.

— Trebuie să întrunim consiliul, să scoatem iar spada din stâncă şi să-l prindem pe blestematul de M., înainte ile a mai face iar vreun rău.

— Selena, sunt gata să pornesc iar în aventură. Dar h um M. Blestematul are probabil doi metri, iar noi, abia doi milimetri! îi aminteşte Artur, care nu-şi pierde logica nici în astfel de momente.

Doi metri, doi milimetri! Ce importanţă au! "încetează prinţesa cu demnitate. Doar nu măsurăm i tirajul unui luptător cu centimetrul!

— Dar prostia cum se măsoară? Cu numărul mulţumirilor gravate pe mormântul tău? intervine Artur, enervat de propria neputinţă. Doi metri, Selena! Nici măcar nu-ţi dai seama ce înseamnă! În ciuda puterilor ei, spada ta îi va servi de scobitoare, când va izbuti s-o prindă cu degetele lui încârligate!

— Dacă îţi închipui că dimensiunile mele mă pot împiedica să mă lupt, te înşeli, tinere! Eu sunt o prinţesă cu sânge regal şi am să-mi apăr regatul până la ultima suflare! răspunde fetiţa cu înflăcărare.
— Ar trebui să-ţi păstrezi acest discurs pentru marele consiliu! îi aruncă Moţ, mucalit ca de obicei.
Selena îl priveşte o clipă, apoi pare să caute ceva în adâncul memoriei.
— Spune, Moţişor, nu-i aşa că nu te-am strâns de gât de multă vreme?
Artur se strecoară între ei.
— Cu siguranţă, soluţia nu e să ne strângem de gât unii pe alţii!
— Şi atunci care-i soluţia, Domnule Ştie-Tot? zbiară Selena, pe care încep s-o lase nervii.
Artur se apropie şi îi pune drăgălaş mâinile pe umeri, ca să stea jos.
— Chiar trebuie să gândim ceva mai calm. Şi să acţionăm după ce reflectăm! spune înţelept Artur, frecându-şi tâmplele, ca pentru a-şi stimula creierul. Sil rezumăm: M. E mare, noi — mici. Un punct pentru el. Dar e într-o lume pe care n-o cunoaşte şi pe care eu o ştiu bine. Un punct pentru noi…
— Cunoscându-l pe M., n-o să-i ia prea multă vreme să adune o armată şi să-ţi invadeze ţara! spune Selena, luân-du-i-0 înainte lui Moţ.
— Nu i-a trebuit decât o lună ca să invadeze cele şapte Tinuturi, spune Moţ şi adaugă: Şi pe vremea aceea n-avea decât trei milimetri!
— E un factor care trebuie luat în consideraţie, aşa că are încă un punct avans, continuă Artur, la fel de concentrat. Trebuie deci să creştem cât mai repede şi să-l micşorăm pe M. Înainte de a face vreun rău!
— Ura! Bravo! Un rezumat perfect! ţipă Selena, ridicând ochii spre cer. Cum ai să faci? Ai să înghiţi sute de supe de albiliţă ca să creşti cât mai iute alt milimetru?!
Artur ştie bine că supa te ajută să creşti şi poate că aia de albiliţă chiar mai mult decât celelalte, dar nu asta-i Miluţia. Ci alta, iar el ştie asta şi-şi caută prin memorie ulcea ascunsă undeva, în fundul creierului. Din nefericire, în memoria lui domneşte aceeaşi dezordine ca la el m cameră, aşa că nu

izbuteşte să găsească soluţia. Artur nu e singurul care nu-şi face ordine în odaie. Nici bunicul Archi nu-i vreun exemplu în materie, căci la el în pod domneşte haosul. Dacă memoria i-ar fi ca podul, Archi ar mai ţine minte nici cum îl cheamă. Numai cărţile le «re bine aranjate, perfect aliniate pe rafturi, până deasupra biroului.

— Cărţile! zbiară Artur.

Moţ tresare şi se agaţă instinctiv de gâtul surorii lui.

— Care cărţi? întreabă prinţesa.

— Cărţile bunicului Archi!

— Crezi că în cărţi o să găsim o reţetă de creştere?! se miră Moţ.

— Nu! Reţeta e între cărţi! strigă Artur, care tocmai şi-a regăsit bucăţica de memorie pe care o căuta.

Într-adevăr, la începutul aventurii, înainte de a pleca iar la minimoşi, Artur stătea la biroul bunicului. Era o noapte cu lună plină şi el aştepta nervos miezul nopţii, ca să treacă prin rază şi să-şi întâlnească iubita. Foarte nerăbdător, consultase, pentru a zecea oară în acea zi, cartea bunicului. Îl interesa doar pagina cincizeci şi şapte, unde Archi schiţase în cărbune portretul Albei. Putea petrece ore în şir privindu-l şi mângâindu-l. Dar, la ora cinei, închisese cu grijă cartea şi, când s-o pună la loc, zărise un flaconaş. Mica imagine de pe etichetă vorbea clar despre puterile poţiunii din interior.

— Dar eşti sigur că ea îţi va îngădui să creşti şi nu să te faci mai mic? întreabă pe drept cuvânt Selena.

— E drept că-i mai bine să fim siguri! adaugă Moţ. Sunt cel mai mic din gaşcă şi n-am deloc chef să scad sub un milimetru!

— Cred că funcţionează în ambele sensuri, afirmă Artur. Îi face mici pe oamenii mari şi mari ca oamenii pe cei mici.

— Ce înţelegi prin „mari ca oamenii“?! se indignează imediat prinţesa. Noi nu suntem destul de „ca oamenii“ pentru gustul tău?!

Artur începe să-şi bălăngăne braţele, căutând scuze.

— Dar nici vorbă! Tu eşti cea mai „ca oamenii“ dintre cei pe care i-am întâlnit! Vreau să spun… nu pentru că eşti mică…

— A! Acum mă găseşti mică! vociferează Selena, care începe să vadă roşu în faţa ochilor.

— Ba deloc! Eşti foarte frumoasă! Vreau să zic… foarte mare!! Artur se încurcă în explicaţii şi nu mai ştie să iasă din

încurcătură. Vreau să spun că-s sigur că poţiunea ne va permite să avem măsurile suficiente pentru a-l putea înfrunta pe M. De pe poziţii de egalitate! spune în sfârşit puştiul.

Selena îl priveşte o clipă, de parcă ar evalua la iuţeală situaţia şi soluţia propusă.

— De acord! Să mergem! spunea, înainte de a porni spre palatul regal.

— Să mergem… unde? întreabă Artur, care nu pare să fi înţeles planul prinţesei.

— Ei bine, întrunim consiliul, scoatem spada din stâncă, urcăm până în biroul bunicului tău, bem poţiunea din flaconaş şi-i tragem o mamă de bătaie blestematului de Maltazar! strigă prinţesa dintr-o suflare.

Moţ tresare la auzul numelui interzis, care poartă ghinion. Dar Selena dă din umeri.

— În situaţia în care ne aflăm, nu văd ce altă nenorocire ni s-ar mai putea întâmpla!

Dar nici nu-şi sfârşeşte bine vorba prinţesa, că şi începe s. L se audă un zgomot surd. Drumul de piatră care duce spre sat vibrează şi din tavan cade, ca o ploaie fină, ţărână.

Selena ridică privirea spre bolta care acoperă satul.

— Dar ce naiba se petrece la suprafaţă?!

Capitolul 3

O maşină mare de poliţie zdrobeşte pietrişul din faţa casei. Vibraţiile motorului puternic, de doisprezece cilindri, ajung până la minimoşi. Şeful poliţiei, locotenentul Martin, opreşte motorul şi-şi pune cascheta, înainte de a coborî din maşină. Locotenentul e foarte meticulos şi foarte bun cunoscător al regulilor, mai ales în orele de serviciu. Îşi potriveşte cravata, verifică dacă insigna de poliţist e bine pusă, îşi potriveşte centironul de care atârnă o mulţime de aparate şi se îndreaptă către uşa de intrare. Trage de lanţul clopoţelului. Partenerul lui e câţiva metri mai în urmă. Simon e mult mai tânăr şi nu-i poliţist decât de un an. Deci n-are încă toate reflexele.

— Ups! zice acesta, trecând peste o treaptă şi abia agăţându-se de balustradă. Era să cad! adaug el, rânjind prosteşte.

— Simon, insigna! spune locotenentul.

Tânărul îşi controlează cămaşa, constatând că insigna îi e acoperită de clapeta buzunarului. Simon o aranjează cum poate, dar e clar că n-a pus-o la locul potrivit.

— Insigna trebuie să stea cu patru degete mai jos de buzunarul stâng, tinere. În niciun alt loc! explică Martin, ca un vechi poliţist ce este.

— A! Mulţumesc pentru şmecherie! răspunde tânărul, scoţându-şi insigna, ca să respecte regula.

Hotărât lucru, Simon e foarte neîndemânatic, însă şi insigna îi scapă din mână. Martin oftează, înălţând privirea către cer. Simon bâiguie câteva scuze, face doi paşi şi se apleacă să-şi recupereze insigna. E deci în poziţia perfectă pentru a primi o uşă în nas. Trosc-pleosc! Zgomotul e puternic şi trosnetul, foarte neplăcut. E de preferat să credem că a trosnit lemnul uşii, căci, dacă a fost nasul poliţistului, atunci nu-i rămâne prea mare lucru de suflat. Şocul a fost atât de violent, că dragul de el s-a dat câţiva paşi în spate, tocmai cât să-şi piardă echilibrul pe treptele de la intrare. Simon scoate un urlet şi zboară în văzduh. Face o piruetă impresionantă care, la campionatul mondial de gimnastică acrobatică, i-ar fi adus cel puţin zece puncte. Braţele şi picioarele i se încurcă, iar insigna zboară în aer. În cele din urmă, poliţistul aterizează, ca un avion distrus, într-un mic rond de flori, neamenajat pentru astfel de scopuri.

Archi împinge uşa şi îl zăreşte pe locotenent.

— A! Martin! Mulţumesc că ai venit aşa de iute! spune el, strângându-i mâna.

Apoi zăreşte ceva care se zbate printre părăluţe. Îşi potriveşte ochelarii, fiindcă nu i se pare probabil ca o cârtiţă să crească atât de mare. Acum, cu ochelarii pe nas, îşi dă seama că nu-i vorba de-o dihanie, ci de un ofiţer întreg, cu cămaşă înflorată.

— E Simon, noul meu partener, nu vă supăraţi pe el, e încă foarte tânăr. Îl învăţ meserie! explică Martin, foarte jenat de situaţie.

— Da?! Şi la noi învaţă să urce pe scări, nu?! spune bunicul cu umor.

— Cam aşa ceva! oftează Martin.

Archi îl bate pe umăr, ca să-i dea curaj.

— În ziua când va învăţa să tragă, avertizează-mă, am să profit şi-am să plec în vacanţă, foarte departe! îi şopteşte bunicul la ureche.

Lui Martin nu-i arde de râs, mai curând de plâns, căci îl vede pe Simon în patru labe, învârtindu-se în cerc.

— Hai, Simon! Un pic de demnitate totuşi! cere superiorul.

Dar Simon continuă să se învârtească, parcă e un porcuşor care caută trufe.

— Am pierdut insigna! bâiguie el, înnebunit de urmările pierderii.

— Hai, Martin! Vrem să-ţi spunem ceva foarte important! zice Archi, invitându-l înăuntru.

Locotenentul intră fără tragere de inimă. Nu-i place să-şi lase trupele în urmă.

— Nu-ţi face griji! Insigna lui nu poate fi departe, o s-o găsească până la urmă!

Martin încuviinţează şi se lasă dus în salon.

În vreme ce tânărul poliţist mai zace încă între părăluţe, Roza e cu limonada. Roza e mama lui Artur. Numele i se potriveşte, căci ea poartă mereu rochiţe uillorate şi zâmbeşte neîncetat, ca în prima zi de primăvară. E toată numai apă de Rozafiri, căci de cinci minute îşi ţine degetul sub robinet, ca o tulpină de floare. Dar ce-o fi făcând aşa, cu degetul sub jetul de apă? Ca să pricepem, trebuie să ne întoarcem puţin în trecut.

Mama e mereu încântată să primească musafiri şi, de mm l-a zărit pe Martin, i-a propus politicoasă să-i aducă o limonadă. Dată fiind căldura din această zi de sfârşit de v ară, a fost foarte sigură de succes. Iar Martin a acceptat încântat. Roza s-a repezit la bucătărie, fapt de nu prea bun augur, când ştim cât e de stângace. A vrut, fireşte, să scoată deodată toate lămâile din cutia pentru legume, dar, până la urină, le-a scăpat pe toate pe podea. Încercând să le adune, s-a lovit de toate dulapurile. Asta e problema ei — e mereu victima entuziasmului.

Anul trecut, era în vizită la biata tanti Biţa, care nu mai poate ieşi la plimbare, de bătrână ce-i. Iarna era grea, iar Roza, mereu serviabilă, s-a oferit să-i facă unele sercicii. După o lună, în casa Biţei nu mai era niciun obiect nespart, ceea ce, de altfel, nici nu mai are importanţă faţă de marea catastrofă. Mama a dat foc casei. De trei ori. E adevărat că era frig, dar nu era cazul să dea foc casei. A lost prima dată când biata Biţa s-a plâns de căldură.

„Nu-i prea cald?“ a întrebat bătrâna mătuşă, transpirând printre vâlvătăi.

Fireşte, Roza a deschis larg fereastra, iar aerul a aţâţat focul

şi mai şi. Casa a ars în mai puţin de o oră. Din fericire, tanti Biţa e oarbă şi n-a putut vedea dezastrul. Oricum, chiar de-ar fi putut, nu-i rămânea mare lucru de văzut.

Dar să revenim la lămâile noastre. Mama e în bucătărie, cu cuţitul în mână. Parcă ar fi într-un film de groază. Pune a cincea oară lămâia în palmă şi încearcă să înfigă cuţitul în ea. E uşor să-ţi dai seama când îşi dă osteneala, căci atunci îi iese vârful limbii printre buze. Prost mânuit, cuţitul nu ştie ce să facă pe coaja lucioasă a lămâii, care n-are niciun chef să se lase tăiată. Dar Roza e foarte hotărâtă. A oferit limonadă tuturor şi n-o să-i strice planurile o lămâie. Apasă zdravăn pe cuţit şi sucul lămâii îi ţâşneşte drept în ochi. Mijeşte ochii şi caută pe pipăite o cârpă. Gata, a găsit-o. Cel puţin aşa crede. De fapt, a apucat un colţ al perdelei pe care a agăţat-o cu cinci minute mai înainte, când a închis fereastra. Trage de aşa-zisa cârpă şi nu înţelege de ce nu-i ajunge la ochi. Cum nu-i lipseşte simţul practic, mama împinge taburetul şi se urcă pe el, ca să ia cârpa şi să se şteargă. În acesi scop, se sprijină pe robinetul care, desigur, cedează, căci n-a fost conceput pentru a servi drept cârjă.

Un formidabil jet de apă străbate deci încăperea. E fru mos în sine, dar nu prea practic în mijlocul bucătăriei. Roza îşi şterge faţa, observă îngrozită dezastrul şi se aruncă sub chiuvetă, în căutarea unei găleţi. În graba mare, dărâmă câteva cutii cu detergenţi prost aşezate, care n-aveau altă dorinţă decât să se verse şi să se răspândească pe podea. Între timp, mama pune găleata astfel încât jetul de apă să cadă în ea. E într-adevăr o soluţie bună, dar numai pentru următoarele cincisprezece secunde, căci nu-i nevoie să fii inginer ca să pricepi că găleata se va umple imediat. Roza începe să se rotească în loc, căutând altă soluţie. Deschide un dulap, stă câteva clipe în faţa unei cutii cu tomate şi-şi dă seama că aşa ceva nu-i e de niciun ajutor. Scotoceşte prin toate dulapurile. Gesturile îi sunt tot mai i dezordonate, aşa că, evident, adevărata catastrofă e aproape. Mama răstoarnă mixerul pe care a uitat să-l scoată din priză. Mixerul cade pe jos, într-o jerbă de scântei care trosnesc şi dansează pe duşumeaua foarte lipicioasă şi, mai ales, foarte inflamabilă. Detergenţii se aprind imediat şi în bucătărie se răspândeşte o adevărată mare de foc. Mama se învârteşte tot mai repede în jurul ei, dar de data aceasta luându-se cu mâinile de cap. O să întârzie cu limonada.

Apoi, brusc, Roza are o revelaţie: i-a venit, în sfârşit, O idee despre cum să golească găleata, care dă deja pe afară. Pune mâna pe ea şi aruncă apa peste flăcările care se sting imediat. Apoi pune mândră găleata sub ghecizer. De obicei, se vede obligată să cheme pompierii, ceea ce nu-i o socoteală chiar atât de proastă, căci, până îi anunţă şi până când ajung la faţa locului curajoşii voluntari, nu prea mai rămâne nimic de ars şi deci nimic de stins. Aşa înţelegem mai bine mândria ei de a fi salvat de n na singură bucătăria de la incendiu. În schimb, n-a salvat-o şi de la inundaţie, fiindcă, aşa cum era de prevăzut, găleata s-a umplut iar şi mama e din nou pierdută. Probleme de genul ăsta are încă de când mergea la şcoală. N-a ştiut niciodată să rezolve ecuaţiile cu vase care se umplu, comunică, sunt pe jumătate goale ori pe jumătate pline. Pentru ea nu există decât robinetul şi, când îl răsuceşti, soseşte apa. „Restul nu-s decât vorbe goale!“ spune adeseori, pentru a evita orice discuţie.

Nu merită să contezi pe ea nici când rămâne maşina în pană. De altfel, înainte de a arunca o privire motorului, ar trebui să găsească butonul cu care se deschide capota, cu alte cuvinte, asta e o misiune imposibilă. Oricum, maşinile şi modul lor de funcţionare sunt un mister pentru Roza, care n-a îndrăznit nicicând să-şi întrebe soţul unde-i vestitul motor. Pe de altă parte, nu dă niciodată de urma lui, când Armând deschide portbagajul, ca să-şi poată pune valizele. Biata femeie nu înţelege nici de ce stă, tot în portbagaj, o a cincea roată, care nu serveşte la nimic, pentru că nici măcar nu se învârte. Dar toate întrebările fără răspuns pot aştepta mult şi bine, căci iar s-a umplut găleata şi trebuie să găsească imediat o soluţie ori să urle după ajutor. Şi, dat fiind că mama e gata să tragă aer în piept, se pare că a ales a doua soluţie.

Archi plăteşte oalele sparte, căci mama îi urlă în urechi. Aceasta n-o face special, dar începe să ţipe „Ajutooor!!!“ ţinând în continuare ochii închişi, deci fără să vadă că Archi intră în bucătărie.

— Ştiu că-s cam în vârstă, dar n-am surzit de tot! răspunde bunicul, astupându-şi urechile.

Roza bâiguie nişte scuze şi încearcă să lege câteva cuvinte care ar putea explica situaţia. Dar Archi n-arc nevoie de lămuriri, situaţia e limpede şi aşa. Se aruncă asupra chiuvetei, răsuceşte

maneta de deasupra ţevii de apă, şi gheizerul se opreşte aproape imediat, din lipsă de presiune. Ia din chiuvetă robinetul şi îl pune la loc. Apoi pune mâna pe găleată şi o goleşte în chiuvetă. Dă iar drumul la apă şi-i verifică debitul deschizând robinetul. Apa curge uşurel. Archi a rezolvat problema mai repede decât am scris eu despre ea. Mama a rămas cu gura căscată. Tatăl ei a impresionat-o întotdeauna cu asemenea lucruri. Oare cum de-şi poate controla atât de bine mâinile? Roza şi le priveşte pe ale ei şi se întreabă de ce acestea n-o ascultă decât uneori.

Reta intră şi ea în bucătărie. Toată hărmălaia a prins-o în plină siestă. De aia s-a şi indispus, căci adormise destul de greu. Bunica priveşte podeaua arsă şi inundată, apoi se uită la fiică-sa. Nu haosul o scoate din minţi, ci mai curând încercarea de a-şi închipui cum poate tânăra în aparenţă fragilă să dea foc bucătăriei şi s-o inunde în acelaşi timp.

Dar misterul se limpezeşte când mama declară:

— Păi… voiam să fac limonadă!

Uluită, Reta se uită la ea ca raţa la trompetă. Fiica ei c un mister demn de a sta între piramide şi Atlantida. Bunica oftează şi se mulţumeşte să deschidă frigiderul. Ia carafa din cristal, plină cu limonadă bună, şi i-o arată.

— Dacă voiai limonadă, era suficient să deschizi frigiderul! zice, cu o undă de reproş în glas. Cel puţin nu m-ai mai fi tăiat!

— Să mă tai? repetă Roza, care nu pricepe aluzia.

Îşi priveşte rochia şi observă că, într-adevăr, o floricică roşie şi-a făcut apariţia printre margarete. Îşi priveşte degetul, cu buricul uşor tăiat, probabil în timpul „Operaţiunii Lămâia“. La vederea sângelui, înlemneşte. Cască gura mare de tot, ochii îi ies din orbite, genunchii o lasă. Cade pe podea, ca un prosop aruncat pe ring. Auzi, să tai o lămâie şi să leşini! Roza îşi ţine acum degetul sub robinet, ca să-şi uşureze durerea şi să-şi deziu fecteze rana. Bucătăria e lună. Mami a făcut pe zâna casei şi a curăţat totul într-o clipită. Mama suspină, ca un câine bătrân care se plictiseşte.

— Când te gândeşti că nu ştiu să fac nici limonadă! murmură Roza, tristă.

Limonada Retei a avut succes şi carafa e aproape goală. Martin se şterge uşor pe frunte cu batista şi-şi pune paharul jos.

— E, într-adevăr, foarte bună! spune, zâmbindu-i bunicii, care

apreciază întotdeauna micile complimente.
Pe chipul lui Armând încă se mai citeşte că a văzul moartea cu ochii. Are mâna crispată în jurul paharului şi priveşte pierdut în el.
— Bea o înghiţitură, băiete, o să-ţi facă bine! spune amabil Archi, ridicându-i braţul, ca să-l ajute să ducă paharul la gură.
Dar Armând e paralizat chiar şi pe dinăuntru şi se îneacă de la prima înghiţitură. Archi îl bate pe spate, dar degeaba. Se vede obligat să se ridice şi să-i dea o lovitură zdravănă. Atât de puternică, încât ginerelui îi sare o plombă. Bucăţica de metal sare din gura lui Armând şi aterizează în paharul lui Martin, care e înmărmurit.
Armând pare să-şi revină, dar încă n-a văzut că-i lipseşte plomba. Martin i-ar putea zice că a şi găsit-o, dar e tlelicat să anunţi aşa ceva în public. În plus, nimeni n-a observat nimic, iar Martin e singurul martor.
— Încă un pic de limonadă? propune amabil Reta, ca răspuns la compliment.
Ofiţerul nu ştie ce să facă. Să înece plomba în limonadă nu-i o idee prea bună, dar s-o supere pe Mami, după ce i-a făcut un compliment, nici atât. Se hotărăşte să salveze plomba.
— Nu, mulţumesc! spune el, cât se poate de politicos.
În realitate, nici vorbă să bea ceva dintr-un pahar, unde pluteşte o plombă prost spălată! Reta zâmbeşte şi 10, u nă totuşi restul de limonadă. Poliţistul e înmărmurit şi, culmea pentru un om al legii, nu ştie cum s-o oprească.
— Eşti prea educat, Martin! Ţi-e teamă că nu mai rămâne şi celorlalţi?
— Da, aşa-i! bâiguie bietul om, speriat la vederea paharului plin.
Nu-ţi face griji! Termină-ţi paharul. Mai fac! anunţă Mami, în drum spre bucătărie.
— Noroc! spune Archi, ridicându-şi paharul, gata să ciocnească.
Martin transpiră de mama focului. Ridică paharul şi ciocneşte febril. Archi trage o duşcă bună şi scoate un uriaş suspin de satisfacţie.
— Chiar că-i bună! În plus, e şi plină cu vitamine. Hai! Face bine oricui!
Lui Martin i-ar plăcea să fie iepure şi să poată dispărea în

pălăria unui magician. Ridică surâzând paharul şi rămâne aşa, în suspans, câteva clipe, aşteptând să-i vină o idee. Dar nu-i vine, iar Archi îl priveşte entuziasmat. Poliţistul se simte lovit, ceea ce-i destul de ciudat, fiindcă, prin definiţie, mai curând el îi loveşte pe ceilalţi. Duce paharul la gură şi-şi ascunde dezgustul sub un zâmbet forţat. Abia de-şi moaie buzele în băutură şi imediat ca şi cum şi-ar fi stins setetea, declară, uşor răguşit:

— Chiar că-i bună!

— Ultimul pahar e cel mai bun, cu tot ce rămâne pe fund! zice Archi.

Lui Martin îi e greaţă. Armând se apleacă asupra lui, căscându-şi ochii bulbucaţi.

— Am văzut un diavol! spune în şoaptă, cu chipul înfrigurat.

Poliţistul tace. Nu se poate împiedica să creadă că mai bine chemau doctorul decât poliţia.

— Şi… cum arăta diavolul ăsta? întreabă el, pregătindu-se să-şi noteze elucubraţiile în micul lui carnet.

— Avea trei metri înălţime şi o pălărie caraghioasă, un aer bizar şi nu prea la locul lui! răspunde Armând, ridicând un braţ, de parcă ar recita un lung poem.

— Eşti sigur că n-ai băut decât apă? întreabă Martin.

Armând nu reacţionează. Nimic nu pare să-l mai atingă.

— Avea faţa oribilă şi găuri peste tot. Lipseau bucăţi din piele. Şi nasul. Avea un braţ foarte mare, ca un cleşte, şi altul foarte mic, aproape atrofiat.

Portretul-robot nu se anunţă prea simplu.

— Ce rasă? Alb, negru, galben? întreabă poliţistul.

— Verde! Cu reflexe albastre! răspunde liniştit Armand. Poliţistul se simte uşor pierdut şi şovăie între a râde şi a se enerva. Problema nu-i de competenţa a lui, ci a spit alului de boli nervoase, unde nu va şovăi să sune de cum ajunge la comisariat. Se face că-şi reciteşte notiţele.

— Cred că am tot ce-i necesar, spune el şi se ridică. Am să-mi fac raportul şi… te ţinem la curent.

Armând îl apucă de braţ.

— Ai grijă de dumneata, domnule agent, te implor! Martin schiţează un surâs, dar avertismentul îl înfioară. Armând pare foarte convins de ce-a văzut. Simon vine de-a dura în salon, plin de sudoare, şi se apropie de urechea superiorului.

— Şefule, nu mi-am găsit insigna!

— Altă problemă! zice locotenentul, uşor enervat de întreaga istorie. Încercăm mai întâi să localizăm diavolul, apoi îţi căutăm insigna.

O salută la iuţeală pe bunică şi se duce spre uşă, condus de Archi. Transpirat tot, tânărul poliţist priveşte pofticios paharul uitat de şef.

Hai, bea, nici n-a atins-o! zice Reta, foarte încântată că limonada îi e atât de râvnită.

— Mulţumesc, doamnă! răspunde tânărul, luând paharul.

Şi bea aproape pe tot dintr-o înghiţitură şi se strâmbă când îi rămâne în gât plomba lui Armând. Se îmbujorează, lucru anormal după ce-ai dat pe gât o limonadă. Galben ar fi mai potrivit, dar acum e definitiv roşu. Nu va întârzia să devină albastru, dacă Mami nu intervine, căci el se ţine de gât şi nu poate respira. Bunica ar vrea să-l lovească peste spate, dar ofiţerul nu stă locului, agăţându-se ca un vierme. Reta aşteaptă clipa propice şi-l prinde din zbor. Îl loveşte zdravăn în spate. Simon scuipă imediat plomba, care străbate întreaga odaie. Apoi îşi vine în fire.

— Mulţumesc, doamnă. Eu… mă simt, într-adevăr, prost!

— Nu-i nimic, nu-i nimic! răspunde Mami, conducându-l spre ieşire.

Martin se opreşte în dreptul maşinii de poliţie. Se întoarce spre Archi.

— Cred că ar trebui să-ţi aduci ginerele la oraş! îi spune el.

— Poate ai dreptate. Aerul de ţară nu-i prea prieşte! răspunde Archi.

— Nu vorbeam de o plimbare la oraş, ci de o vizită la doctor, la spital! se enervează poliţistul.

— Nu-ţi face griji. Pe diavolul despre care vorbeşte l-am cunoscut când eram mic. Îl găsesc eu şi stau de vorbă cu el. Totul va fi în ordine!

Poliţistul amuţeşte. „Ce-o fi cu ei, de-au înnebunii toţi?!“ se întreabă. Dar cum n-are niciun răspuns, preferă să urce în maşină.

— Am să trec şi mâine pe la voi, să văd dacă-i totul în ordine! spune, mai mult din politeţe.

Tânărul iese în goana mare din casă şi cade grămadă, ratând treptele. Nu şi-a dat seama că, dacă urcă la dus, sunt toate şansele ca ele să coboare la întors. Tânărul se ridică, bâiguie iar

câteva scuze şi se năpusteşte în maşină. Deschide portiera şi se trânteşte pe scaun, într-un nor de praf. A fugit atât de tare, ca să nu-şi facă şeful să aştepte, că a uitat să se scuture de praf. Martin îl priveşte şi se mulţumeşte să ofteze adânc şi să se şteargă la ochi. Maşina demarează în trombă, iar locotenentul părăseşte uşurat casa de nebuni.

Tot norodul minimos s-a adunat în marea piaţă. Gradenele sunt pline şi e aşteptată cu nelinişte sosirea Regelui. Selena e deja lângă spada regală, care e j prinsă în piatră, şi bate uşor cu mâna în mânerul ei.

— Fiecare secundă pierdută înseamnă ore câştigate de M. Blestematul! bombăne micuţa prinţesă, mereu nerăbdătoare.

— Când ai să fii regină, ai să poţi schimba protocolul, dacă asta-ţi face plăcere! spune Moţ, mucalit ca de obicei.

— Asta-i sigur! E chiar prima măsură pe care am s-o iau! Se pierde foarte multă vreme cu protocolul! La ultima sărbătoare a albiliţelor, până s-a îndeplinit tot ritualul şi s-a terminat discursul, s-au ofilit toate florile! explică ea, scandalizată încă de nefericita întâmplare.

— E adevărat, e un pic prea lung, acceptă Artur. Nu există cazuri de extremă urgenţă, în care protocolul poate fi scurtat?

— Da, fireşte! Dar pentru un protocol scurtat, trebuie să treci pe la comisia înţelepţilor, care se ţine o dată la patru zile, declară Moţ. Ea dă avizul care, dacă-i favorabil, le permite demnitarilor să voteze în zori.

— De ce sunt obligaţi să aştepte zorii ca să voteze? întreabă Artur.

— Pentru că noaptea e un sfetnic bun, răspunde natural micul prinţ. Aşa scrie la pagina două sute doi din marea carte.

— Ca să ceri un protocol simplificat îţi ia de două ori mai multă vreme decât dacă laşi protocolul să decurgă normal, adaugă Selena, care începe să se enerveze.

Mulţimea se ridică, şi porţile palatului se deschid. Primii intră ostaşii din garda regală, călcând rar şi măsurat. Îi urmează purtătorii de lumini, nelipsiţi în orice protocol.

Ei luminează efectiv supuşii cei mai sumbri şi, mai ales, treptele, pentru ca suveranul să nu se facă de râs căzând cât r de lung în piaţa satului. Miro, micul sobol, vine în urma lor. El este memoria satului şi deţine ştiinţa strămoşilor.

Fără el, minimoşii ar fi pierduţi, ca pendula fără acul mic.

Regele înaintează, în sfârşit, cu paşi măsuraţi, aşa cum cer bunele obiceiuri şi tradiţia. E adevărat că totul e cam prea lent, dar ne lasă, în schimb, răgazul să-l observăm pe suveran, măcar o dată, în hainele oficiale. Mai întâi, pare prea mare în comparaţie cu ceilalţi. Are aproape un centimetru, ceea ce-i o înălţime de gigant, fiindcă se ştie că media naţională a minimoşilor tinde spre doi milimetri. Dar Regele nu s-a umflat cu supă de albiliţe când era mic, ci pur şi simplu a încălecat pe credinciosul lui Palmito, un malbak din ţinuturile sudice, căruia Regele i-a salvat tatăl de la moarte, în urmă cu foarte multă vreme.

Dar poate că-i interesant să oprim pentru o clipă cursul poveştii, ca să vă istorisesc alta. Cea despre întâlnirea dintre malba-mogot şi suveranul care i-a salvat viaţa. Această istorie magnifică e admirabil scrisă la pagina o sută din marea carte minomoasă, dar, cum sunt puţine şanse s-o puteţi răsfoi în zilele ce vin, am să vă rezum esenţialul.

În urmă cu foarte multă vreme, atunci când Regele nu era încă decât un mic prinţ, poporul minimos trăia în Africa. Viaţa li se scurgea liniştită în ritmul soarelui, iar minimoşii trăiau în armonie cu bogo-matasalaii. Primii ştiau totul despre lumea microscopică, ultimii domneau ca nişte stăpâni paşnici peste marile câmpii din centrul Africii. Cele două popoare aveau cunoştinţe care mergeau de la infinit de mare la infinit de mic. Fiecare avea locul lui, fiecare era un zimţişor pe gigantica roată a vieţii. Viitorul Rege îşi accepta întru totul talia, fiindcă asta n-avea nicio însemnătate. Doar ansamblul crea armonia. Mari sau mici, toţi erau egali. Numai că, iată, în mijlocul celor care măsurau în medie doi milimetri, viitorul Rege era… mic. Doi milimetri l-ar fi mulţumit, dar abia dacă trecea de-un milimetru. Degeaba mânca supă, jeleu, pudră sau sirop de albiliţe, nimic nu-i era de niciun ajutor, iar el rămânea mic.

Părinţii nu-i puteau da nicio explicaţie cu privire la acest fenomen. Ei aveau dimensiuni normale de multe generaţii şi niciun accident, nici măcar climatic, nu tulburase sarcina Reginei. Starea de fapt îl chinuia considerabil pe micul prinţ. Dacă ar fi fost decorator de rădăcini, culegător de boabe ori spărgător de alune, n-ar fi avut probleme, dar iată, destinul îl alesese să fie Rege în viitor şi, câtă vreme era

. Uât de mic, nu se putea hotărî să guverneze un popor atât

de mare. Cât era ziua de lungă, îşi închipuia toate glumele proaste şi aluziile pe care avea să le suporte: „Bunule Rege, dorim să-ţi prezentăm un mare proiect”. Ori: „Avem o mică problemă pe care numai înălţimea Ta o poate rezolva”. Sau şi mai şi: „Problema e de cea mai mare importanţă. Trebuie deci să ne ridicăm la înălţimea ei“.

Evident, viitorul Rege era încă prea mic, adică, pardon, prea tânăr ca să înţeleagă că sarcina care îl aştepta n-avea mare lucru, adică, scuzaţi-mă, nimic cu înălţimea lui, şi că, pentru a fi un bun rege trebuie să ai, mai ales, capul foarte plin, inima largă şi rinichii solizi. Micul prinţ avea deja toate aceste calităţi, dar îl obseda faptul că nu era înalt, ceea ce îl împiedica să înfrunte realitatea. Aşa stând lucrurile, e adevărat că-i venea greu s-o privească în laţă, pentru că era prea mic ca să se zărească în oglinzi, Sobolul Miro îl vedea şi-i vorbea o dată pe săptămână, mcercând să uşureze situaţia. Lui Miro îi venea uşor, căci nici el nu măsura mai mult de un milimetru. Micul prinţ suporta de bine, de rău ceea ce lua drept un handicap. Dar, într-o zi, un puşti nesuferit a distrus în câteva clipe toadele strădaniilor săptămânale ale lui Miro. Puştiul nesuferit era chiar Maltazar. Era, desigur, mult mai tânăr decât micul prinţ, dar îl depăşea deja cu un cap. Vorba vine, căci capul micului prinţ era foarte plin, pe când cel al lui Maltazar răsuna deja ca o tărtăcuţă goală.

Micul Maltazar se aşezase într-o dimineaţă în faţa viitorului său Rege şi îi spusese:

— Cred că vei fi un Rege foarte diplomat!

La început, pe micul prinţ îl uimise neaşteptatul compliment. Mai întâi, pentru că Maltazar avea reputaţia că nu gândeşte şi era o surpriză să-l auzi pronunţând o propoziţie întreagă, apoi, pentru că însăşi noţiunea de compliment îi era străină. Orice-ar fi fost, micul prinţ s-a emoţionat şi a roşit.

— Mulţumesc pentru frumosul tău compliment, Maltazar, dar… ce te face să crezi că voi fi un bun diplomat?

Maltazar a zâmbit cu sadism, cum făcea ori de câte ori era sigur că victima a căzut în capcană.

— Păi, ai înălţimea potrivită pentru a lustrui ghetele!

Nici n-a terminat vorba, că pe Maltazar l-a podidit un râs nebun şi nu s-a mai putut opri. Probabil că-i luase săptămâni întregi şi-şi consumase trei sferturi din neuroni să-şi pregătească gluma, aşa că era normal să se lase copleşit de

veselia învingătorului. Deci Maltazar râdea, râdea ca nebunul şi nu se mai putea opri. Micul prinţ nu se mai simţise niciodată atât de umilit, aşa că a părăsit imediat satul, fără să-şi anunţe familia, fără să lase în urmă nicio explicaţie. Oricum, era prea mic ca să lase una pe masă. Viitorului Rege îi curgeau lacrimile ca picăturile de ploaie în plină iarnă şi a hotărât că va merge până când va rămâne fără lacrimi. Asta i-a luat trei zile. Traversase marile câmpii şi ajunsese la o pădure deasă. Ostenit, la capătul puterilor şi fără lacrimi, a adormit lângă o rădăcină, pe muşchiul moale şi verde.

Micul prinţ nu se mai depărtase de sat până atunci şi întâlnea prima oară copaci atât de mari, încât nu vedea cerul de ei. În jurul lui, toată vegetaţia era nemăsurat de mare, accentuându-i şi mai mult sentimentul propriei micimi. Băieţelul ar mai fi vărsat cu mare plăcere şi alte lacrimi, dar nu mai avea. Înălţimea copacilor era impreunantă, dar zgomotele pădurii erau şi mai şi. Auzea scrâşnete, cotcodăceli şi cântece necunoscute. Putea paria că în spatele zgomotelor uneori bizare stăteau felurite dihănii şi începea să-i pară rău că plecase atât de departe de sat, fără să anunţe, fără protecţie şi, mai ales, fără să fi avut grijă să ţină minte pe ce drumuri o luase, căci era nu numai departe, dar şi total pierdut. Neliniştea i se citea pe chip. Cântecele erau foarte melodioase şi, chiar dacă nu izbutea să le recunoască, sunetele erau atât de vesele, că era uşor să-şi închipuie o privighetoare ori un măcăleandru. Zgomotele, dimpotrivă, erau mai neliniştitoare, şi prinţul n-avea nicio îndoială că dihania care grohăia, de pildă, avea o formidabilă colecţie de feluriţi canini.

Dar prinţul era prea micuţ ca să intereseze o sălbăticiune, chiar pusă la regim. „Cel puţin mă ajută la ceva faptul că-s mic!“, îşi spusese necăjit. Şi apoi mai era şi un sunet persistent, care îl îngrijora mai mult decât toate celelalte. Grav şi dulce în acelaşi timp. Imposibil de spus dacă era sforăit ori plânset. Fiinţei care gemea îi mergea ori loarte bine, ori foarte rău, dar nu era, în orice caz, într-o a are normală. Fiind extrem de curios din fire, micul prinţ s a ridicat şi s-a îndreptat către locul de unde părea că vine plânsul care răsuna acum în întreaga pădure. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi era mai limpede prinţului că gemetele erau ale unei fiinţe care suferea foarte tare.

La umbra unui bolovan uriaş, a găsit o făptură care zăcea în ţărână. Blana albă, deasă şi mătăsoasă, labele groase cu trei degete, fruntea plată de tot şi maxilarele nespus de mari îi dădeau un aer impresionant. Deasupra dinţilor frumoşi avea doi ochişori care nu trădau o inteligenţă prea mare, ci o profundă drăgălăşenie. În ciuda maxilarelor ei impresionante, micul prinţ s-a apropiat de făptură. Auzise vorbindu-se de rasa deosebită, unică în felul ei, a malba-mogoţilor. Mogoţii trăiau în nord, iar malbakii, în sud. Deci acesta era un mogot. Apărea într-o schiţă vagă la pagina şapte sute optsprezece a marii cărţi, dar acum, că-l vedea de aproape, viitorul Rege putea zice că desenul era dintre cele mai sumare. Schiţa îi atribuia coarne ridicole, dinţi nemăsurat de lungi şi o blană aspră, din care cauză fusese considerat un porc spinos.

Nimic nu era adevărat, iar blana albă a mogotului era tare mătăsoasă şi plăcută. Apropiindu-se şi mai mult, micul prinţ a înţeles de ce se văita dihania. Avea laba prinsă într-o oribilă capcană cu milimuli. Într-adevăr, momeala din interior era mâncarea lui preferată, iar el se năpustise asupra ei fără să mai stea pe gânduri. De altfel, chiar de s-ar fi gândit, tot ar fi fost prins, fiindcă nu putea rezista unui milimul grăsuţ. Mogotul l-a văzut pe micul prinţ. Băiatul era atât de obosit, că n-a reacţionat. S-a mulţumit să geamă şi mai abitir, păstrându-şi restul energiei pentru respirat.

— Dragă prietene, dar ai căzut într-o cursă oribilă! s-a mirat micul prinţ.

Mogotul nu vorbea, fireşte, limba minimoşilor. Dar prinţul a priceput destul de iute cum funcţiona capcana. Era un soi de cursă de şoareci, cu o închizătoare pe-o latură. Fără îndoială, cheia îi permitea vânătorului să pună prada în libertate.

Educat în spiritul dreptăţii şi al libertăţii, micul prinţ nu putea suporta îngrozitoarea situaţie.

— Încerc să te eliberez, dar promite-mi că, de izbutesc, i el puţin n-ai să mă mănânci! i-a cerut el.

Mogotul s-a mulţumit să geamă, ceea ce nu-i limpezea intenţiile, dar micul prinţ şi-a asumat riscul. A aruncat o privire închizătorii. Forţând-o un pic, a putut intra în ea m, pentru prima oară, a mulţumit cerului că-l făcuse mic. Odată înăuntru, a studiat zăvorul. Nimic complicat. Maşinile cu oglinzi folosite de Miro, pe care viitorul Rege trebuia să le monteze şi să le

demonteze cu ochii închişi, erau mult mai complexe. A împins trei tije, a tras i mă fermoare şi a deschis pe loc capcana.

Mogotul s-a rostogolit imediat într-o parte şi a horcăit atât de profund, încât, chiar de nu-i cunoşteai limba, pricepeai. Micul prinţ s-a chinuit să scoată zăvorul, apoi a venit în faţa mogotului.

— Ce zici, e mai bine acum? l-a întrebat el nu fără mândrie.

Făptura a şovăit, apoi un surâs larg i-a invadat chipul.

Avea gura atât de mare, că zâmbea, într-adevăr, până la urechi. În ciuda oboselii, a izbutit să se ridice. În picioare, era de trei ori mai mare decât micul prinţ, care a n pretat o clipă că eliberase asemenea mastodont, fără să fi studiat înainte cu ce se hrănea. Dar mogotul şi-a privit salvatorul cu mare respect şi cu drăgălăşenie.

Şi-a dus mâna rănită la inimă şi a zis de câteva ori acelaşi cuvânt: „Momo“, vrând parcă să-i dea ceva de înţeles.

— Păi… da… sunt Maximilien de Saimond, prinţul Primului Ţinut! a spus puştiul, nu prea sigur că răspundea bine la întrebare.

— Ma… ma, a spus mogotul, arătând cu degetul către prinţ. Momo, a adăugat, arătând spre sine.

— Păi… nu-i prea demn de un suveran să fie strigat „mama“… Spune-mi mai curând „tata“!

— Tata! a repetat iute mogotul.

— Asta-i! Tata-Momo, a precizat puştiul, zâmbind.

— Tata-Momo-tata-Momo-tata-Momo! a fredonat mogotul Momo tot mai iute şi bătând rând pe rând cu laba lui groasă în piepturile lor, până când l-a pus la pământ pe micul prinţ.

Atunci şi-a pus mâinile în cap şi a scos un strigăt dezolat.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! a spus prinţul, scuturându-se de praf.

Mogotul a constatat că băieţelul n-avea nimic şi s-a bucurat.

— Ei bine, eu te-am eliberat, tu nu m-ai mâncat, suntem chit! Cred că ar fi de dorit să te duci la ai tăi, înainte să se sperie! a spus viitorul Rege, căruia noul prieten i se părea cam incomod şi prea voluminos pentru gustul lui. Momo a scos iar un horcăit, ceva mai trist ca de obicei. S-a întors şi a întins laba spre altă capcană. Prinse între fălcile de oţel, zăceau acolo două trupuri inerte, cu blana albă. Familia lui Momo nu era prea departe, dar el n-avea niciun chef să se ducă la ea. Maximilien de Saimond

nu ştia ce să spună în faţa sinistrei descoperiri. I-ar fi plăcut să-l consoleze pe orfan, dar cum să iei în braţe o minge din blană atât de mare? Momo n-a aşteptat răspunsul şi şi-a pus capul mare şi turtit sub braţul micului prinţ, care l-a consolat cum a putut mai bine. Tata şi Momo au rămas aşa câteva clipe, legănându-se unul pe altul, la liziera pădurii.

„Oare cum am să regăsesc drumul?” s-a întrebat neliniştit Maximilien de Saimond. E adevărat că absenţa lui produsese panică în sat şi că întregul regat îl căuta de trei zile. Dar, auzindu-l, micul mogot a început să-l adulmece.

— Opreşte-te, mă gâdili! a spus prinţul, zbătându-se.

După ce l-a adulmecat din cap până-n picioare, mogotul l-a luat pe micul prinţ şi l-a pus pe cap, atât de plat că părea să fi fost conceput chiar în acest scop. Apoi Momo a luat-o pe drumul pe unde venise micul prinţ, care a mţeles că mogotul avea simţul mirosului foarte dezvoltat. Trei zile mai târziu, când abia adormise în capul mogotului, Maximilien de Saimond a ajuns în faţa porţii de nord a satului minimos. Era devreme, în zori, şi satul mai dormea încă. Mogotul a făcut câţiva paşi sfioşi alături de călăuza lui şi a ajuns drept sub nasul tânărului Maltazar, care sforăia în ţărână, ascuns între două coacăze.

— Maltazar?! a urlat viitorul Rege din vârful mogotului.

M. S-a trezit speriat, gata să-şi sucească gâtul, în încercarea de a-l vedea pe Maximilien de Saimond, aplecat deasupra tronului.

— Dragă Maltazar, când voi fi Rege, am să te numesc mare cancelar!

— Da? Cărui fapt datorez onoarea? a bâiguit tânărul războinic, care încă nu se deşteptase de-a binelea.

— În fiecare dimineaţă, cancelarul pune coroana pe capul Regelui. Şi, cum de aici înainte am să stau pe mogot, mi se pare că ai înălţimea ideală pentru îndeplinirea acestei misiuni! a spus micul prinţ, ca un mic diavol. Omul potrivit la locul potrivit, iar gamulii vor fi bine îngrijiţi. Pagina o sută doisprezece din marea carte! a mai adăugat, înainte de-a se întoarce în palat.

În acea zi, Maximilien de Saimond a fost mândru ca un cocoş care şi-a cumpărat deşteptător nou. Dincolo de răzbunarea personală, înţelesese ceva important: înălţimea unui minimos se măsoară după mărimea inimii şi, ca atare, Maximilien de Saimond putea să se laude că era mare. În acea zi, şi-a promis

solemn că, de cum va ajunge Rege, va pune ca fraza să fie scrisă în marea carte. Ceea ce au şi făcut, la pagina patru sute. Maximilien de Saimond are azi peste cinci mii de ani, iar credinciosul Momo nu mai e cu el ca să-l poarte. Ştafeta a preluat-o fiul lui. Îl cheamă Palmito şi seamănă ca două picături de apă cu tatăl său.

Regele intră pe poarta cea mare, aruncă o privire lui Miro, salută politicos demnitarii şi înaltele autorităţi ale guvernului minimos. Apoi îşi drege glasul şi se lanseaza în veşnicul discurs de deschidere.

— Dragi concetăţeni, astăzi ne-am adunat în marea piaţă a satului, pentru că momentul e grav şi…

Selena încheie fraza în locul lui.

— … Şi timpul ne presează! Vă mulţumesc deci pentru atenţie, şi la drum!

Mica prinţesă pune mâna pe mânerul spadei şi se pregăteşte să dea o mare lovitură.

— Selena! Spada nu poate ieşi aşa, şi o ştii prea bine! pune Regele, care nu vrea să-şi necăjească fiica.

— Puterile spadei nu se vădesc decât în mâini animate de simţul dreptăţii! îi aminteşte Miro, ca un înţelept ce este.

Selena e şi prinţesă, şi încăpăţânată, motive serioase ca să nu asculte de nimeni. Respiră adânc şi trage din răsputeri de ar mă. Spada iese uşor din stâncă, de parcă ar fi fost înfiptă m unt. Mirată, fetiţa cade în fund. În gradenuri, supuşii sunt şi ei uimiţi. Nici chiar Regele nu-şi revine. Deşi n-ar fi trebuit să se îndoiască de la ultima ei aventură, Selena a crescut. Nu mai e impetuoasă şi impulsivă, plină de viaţă, gata să ia luna de pe cer, dacă onoarea i-o cere. Prinţesa se uită la spada din mâinile ei, uimită că n-a trebuit să lupte.

— Tare grăbit trebuie să fie timpul, dacă zeiţa pădurii ma lasă să scot astfel spada! bombăne prinţesa, pe care acest gând o nelinişteşte.

— Dar cum e cu putinţă, bunul meu Miro?! se nelinişteşte şi Regele.

Bătrânul sobol dă uşurel din umeri.

— Nu vreau să te supăr, bunule Maximilien de Saimond, dar e adevărat că protocolul e uneori prea lung, iar discursul tău e adesea plicticos, spune direct înţeleptul.

Regelui i se puse un nod în gât. Nu prea obşnuieşte să fie

dojenit astfel, în plin protocol. Dar un Rege bun e imlecat şi după capacitatea lui de reacţie. Maximilien de Vnmond îşi priveşte fiica şi-şi drege puţin glasul:

— Hmm! Păi, date fiind împrejurările, spun doar două vorbe: La drum!

Capitolul 5

Şi Maltazar a pornit la drum, unul adevărat, şi pentru întâia oară. E fascinat de panglica neteda şi tare, cu o linie frumoasă şi galbenă pe mijloc. Mângâie asfaltul cu talpa piciorului, aşa cum ar mângâia o bucali» de mătase. Invenţia îi place mult, căci a cunoscut doar dru muri întortocheate, tăiate în stâncă — rutele luptătorului unde înaintarea cu câţiva metri putea uneori să dureze luni întregi. Aici, drumul e drept ca firul cu plumb şi se întinde în sus şi în jos cât vezi cu ochii. Maltazar priveşle la stânga, apoi la dreapta, întrebându-se încotro s-o apuce. Trebuie spus că-i cam pierdut în noua dimensiune, unde totul pare disproporţionat. „Oare ce soi de gamul ar putea merge pe asemenea drum?!“ se întreabă el.

Răspunsul i-l aduce vântul. Zgomotul de deparle creşte tot mai tare. Un bâzâit surd şi neplăcut. Fireşie, nu-i un gamul, Maltazar i-ar fi recunoscut paşii imediat, doar a vânat atâţia. Bâzâitul e mai puternic, mai ascuns, degeaba ciuleşte Maltazar urechile, nu izbuteşte să-l recunoască. „O fi vreun bondar”, i se năzare. Dar bondarul ar 1 rebui să fie enorm şi să zboare razant cu asfaltul, căci vine în goana mare. Maltazar mijeşte ochii în direcţia posibilului bondar, care, de aproape, pare mai curând scarabeu.

Locotenentul Martin mijeşte şi el ochii la bordul robustei mavini de poliţie. Se întreabă, pe drept cuvânt, i o face stâlpul verzui în mijlocul drumului. Îşi întreabă partenerul cu privirea, dar Simon habar n-are. Din prudenţă, locotenentul încetineşte viteza.

Maltazar se apleacă uşurel înainte, ca să vadă mai bine dihania care se apropie. Distinge acum bine bara cromată din faţă, care îi ţine maşinii loc de dinţi. Nu încape nicio îndoială. „Dacă-şi arată caninii şi bombăne, nu poate fi decât animal de pradă“, îşi zice Maltazar. Niciodată nu i-a fost frică să vâneze

animale sălbatice. De altfel, în general nu-i e frică de nimic.
Nici locotenentul Martin nu se teme, dar e îngrijorat.
— Poate că-i efectul optic al căldurii, sugerează tânărul Simon, doar ca să zică şi el ceva.
— Căldura clatină drumul sau produce miraje, nu naşte stâlpi! obiectează locotenentul, ridicând din umeri.
— Da, dar, uneori, efectul optic apropie obiecte aflate la kilometri distanţă, răspunde timid partenerul lui.
Locotenentul cugetă câteva clipe. La intrarea în oraşul următor e un stâlp electric, la doi kilometri în linie dreaptă. Poate că-i chiar pe axa drumului. Martin zâmbeşte.
— Bravo, puştiule! Ai dreptate. E stâlpul electric de lângă supermarket. Căldura are probabil efectul unei lupe, aşa că pare mult mai aproape decât în realitate!
— Mulţumesc, şefule, răspunde mândru tânărul.
— Pentru puţin. Trebuie să ştii să-ţi recunoşti neştiinţa când… nu ştii! adaugă locotenentul, înainte de a accelera iar, îndreptându-se spre mirajul care nu va întârzia să devină coşmar.
Şoferul înaintează privind prin parbriz şi zăreşte limpede pe stâlpul verde doi ochi. Doi ochi hidoşi pe un trup putred, ca un cadavru vechi ieşit din mormânt. Poliţiştii înţeleg brusc că s-au înşelat şi încep să urle. Martin ar face mai bine să apese pe frână decât să ragă ca un măgar, dar e oricum prea târziu, maşina merge drept spre Maltazar. Total inconştient de primejdie, M. Blestematul nu se clinteşte nici măcar un centimetru şi priveşte dispreţuitor cum se năpusteşte asupra lui monstrul cu maxilare din oţel. Dar locotenentul Martin e şofer bun şi, în ultima clipă, cu un ultim reflex, trage de volan şi evită coliziunea. Maşina a trecut atât de aproape de Maltazar, că vântul pc care l-a stârnit aceasta l-a dezechilibrat. În maşină, cei doi poliţişti sunt livizi, iar Simon priveşte în oglinda retrovi zoare cum se depărtează creatura.
— Cine mai e şi ăsta?! bâlbâie tânărul stagiar, alb la faţă.
— Diavolul însuşi! răspunde locotenentul cu voce tremurătoare, apoi apasă pe accelerator, ca să iasă cât mai repede din iad.
Maltazar îşi vine în fire şi priveşte ciudata maşină care se depărtează. Nu ştie unde merge, dar se duce oricum undeva, aşa că hotărăşte s-o urmeze. Păsările din pădure sunt fericite

văzându-l că pleacă cu paşi mari, pe drumul fără sfârşit, care şerpuieşte printre holdele de grâu auriu.

Selena, Artur şi Moţ sunt şi ei pe drum. În fine, aşa îi spun minimoşii ţevii cam stricate şi roase care trece aproape pe sub toată grădina. E, de fapt, un vechi sistem tie irigaţii, pe care Archi l-a instalat când s-au mutat aici, în urmă cu vreo douăzeci de ani.

Dar, cum ţevile erau de proastă calitate pe atunci, reţeaua a fost repede părăsită pentru un splendid furtun din plastic verde. Vechea reţea de ţevi e un dar ceresc pentru minimoşi, căci ei ar fi avut nevoie de mii şi mii de ore de muncă pentru a săpa şi a construi un asemenea circuit pentru maşini. De altfel, asta şi începuseră să facă, înainte ca Archi să le fi dezvăluit existenţa reţelei. În acea vreme, Regele aprobase, în cele din urmă, „marile lucrări”, pe care le refuza în fiecare an. Luase hotărârea în urma unui acord semnat cu furnicile, care acceptaseră să participe la construirea reţelei, cu condiţia s-o poată folosi şi ele. Nu erau toţi de acord cu participarea lor. Se uimeau că, de o mie de ori mai numeroase şi mai disciplinate ca minimoşii, furnicile putea să pună literalmente stăpânire pe reţea, transformând bulevardul în autostradă. Dar Regele hotărâse, iar interesul general prevalase.

Când a sosit, Archi a putut vedea amploarea lucrărilor. Furnicile şi minimoşii îşi treceau zi şi noapte ştafeta pe fundul tunelului prăfuit, a cărui construcţie nu părea să progreseze deloc. Atunci a cerut o audienţă la Rege, care i-a fost acordată după multe zile de parlamentări şi întruniri preliminare. În cursul întrevederii, a menţionat existenţa reţelei complete, care îi putea duce cu uşurinţă în cele patru colţuri ale grădinii şi îi scutea de numeroase eforturi. Regele Maximilien de Saimond şi Regina furnicilor au fost, fireşte, foarte interesaţi de soluţie, iar Archi le-a desenat din memorie întreaga reţea. Au schimbat deci direcţia lucrărilor şi au început să sape spre stânga, după indicaţiile lui Archi. În câteva ore, muncitorii au dat de vechea ţeavă de irigaţii şi n-a fost prea greu să lărgească breşa. Astfel, de pe o zi pe alta, minimoşii s-au văzut stăpâni pe o întreagă reţea de drumuri, care le îngăduia să străbată în lung şi în lat cele şapte Ţinuturi, în deplină siguranţă.

— Iar luăm o nucă? întreabă Artur, pe care ideea nu-l prea încântă.

— Nu. Transportatorul n-ar accepta niciodată să ne ducă acasă la tine. Zona e interzisă, răspunde Selena.

Artur se simte uşurat. Călătoriile cu nuca îi fac foarte rău la stomac.

— Vom parcurge tot drumul cu ajutorul unui transportator de bile.

— O, nu! exclamă Moţ, deja speriat.

— E mai… e mai rău decât cu nuca? se nelinişteşte A rtur.

— Pe lângă el, călătoria cu nuca e un voiaj de plăcere!

răspunde micul prinţ, iar strâmbătura lui spune multe.

Cu câţiva ani în urmă, Maltazar îşi construise şi el o icţea. Aceasta pornea de sub garaj, întinzându-se între mburile pentru firele electrice care urcau la etaj în lungul pereţilor şi ţevile de scurgere a apei. Acolo îşi ţesuse pânza de păianjen. În cea mai bună perioadă a lui Maltazar, la fiecare răscruce a giganticei reţele, stătea câte un seid, dar azi teritoriul era pustiu.

Cei trei merg un timp prin oribilul canal presărat cu lesturi: toate deşeurile lăsate de zidarii care au ridicat casa, cu douăzeci de ani în urmă, de la bătrâne cuie din lemn până la ambalaje de chewing-gum.

— Asta-i casa ta? Nu-i prea aranjată! zice prinţesa destul de scârbită.

— Nu, nu! Suntem între ziduri şi de aia-i cam murdar! Bunica nu poate face curat aici, locul e prea mare. De cealaltă parte a zidului, totul e foarte curat, ai să vezi! răspunde amabil Artur.

Ajung la un branşament. Sub un contor mare e un soi de manetă, fixată pe ţeavă.

— Tu ştii să citeşti pe limba asta? întreabă Selena, arătând spre zid.

Artur ridică privirile şi citeşte vechile etichete lipite pe zid.

— „Bucătărie”, „Salon”, „Odaia Retei”… „Odaia lui Artur”! ţipă puştiul. E maneta care deschide apa din baia mea! Nu trebuie decât să urcăm pe ţeavă şi ajungem drept la mine în cameră. De acolo putem ajunge uşor în biroul bunicului!

Selena oftează şi pune mâinile în şold.

— Artur, ridică ochii!

Puştiul o ascultă şi vede că faimoasa ţeavă urcă la nesfârşit. Se simte de parcă ar fi la poalele unui munte.

— Da… într-adevăr, n-are să fie uşor! acceptă Artur, stânjenit.

— Ba, din contră! Moţ, dă-mi briceagul! zice prinţesa, mereu

sprinţară.
Moţ cotrobăie iute în rucsac şi scoate vestitul briceag multifuncţional.
— Fii atentă, lipiciul s-a inversat cu granulorul, iar ciocănelul, cu vempilo-cergo-licrapeta! precizează micul prinţ.
— Nu-ţi face griji! răspunde Selena, aproape smulgân-du-i-l din mână. Nu vreau decât un cuţit!
— Ce-i o verpilo-cergo-licrapetă? întreabă Artur.
— Cu ea vempilezi tot cergo-ul găsit în jurul licrapetei! răspunde Moţ, ca şi cum asta ar fi de la sine înţeles.
— Aha! se mulţumeşte să zică Artur, de parcă ar fi priceput totul.
Nu-i nevoie să insiste, drumul e lung şi se vor mai ivi ocazii de a afla pentru ce trebuie vempilaţi cergii din jurul licrapetelor.
Selena apasă în cele din urmă pe un buton. Din briceag nu iese un cuţit, ci un aruncător de flăcări, care arde u 11 întreg cocon dintr-odată.
— Upss! apucă să strige, dar coconul în flăcări începe să se agite, deşirându-se.
Un omuleţ cade la pământ, învăluit în mătase fumegândă.
— Nu poţi trezi lumea aşa, urlă omuleţul cu barbă albă şi creaţă.
— Îmi pare rău! N-avem vreme de protocol, suntem în misiune superurgentă! ţipă prinţesa, deloc ruşinată de dezordinea pe care a făcut-o.
Bătrânul portar se bate pe umeri, ca să nu-i ardă hainele, apoi începe să tuşească din pricina fumului.
— Şi eu, care mi-am cerut mutarea aici, în gaură, ca să si au liniştit! Nu ca frate-meu, care lucrează la palat şi e trezit din cinci în cinci minute!
Între timp, Selena s-a urcat pe maneta groasă şi, cu ajutorul lui Artur, o împinge. Se aud gâlgâituri în întreaga reţea de apă. Portarul deschide uşiţa făcută chiar în ţeavă, rare dă într-o cutie de presiune. Acolo sunt cadrane, nivele şi un balonaş care se plimbă de-a lungul unei scale colorate. Portarul trage şi el de o manetă, iar cutia se goleşte, gâlgâind foarte neplăcut.
— Dacă încep să fiu şi eu sculat din cinci în cinci minute, am să cer o nouă mutare! bombăne portarul, făcându-şi conştiincios treaba.
Dar spusele lui o intrigă pe Selena.

— Cine a trecut înaintea noastră?
— Unul vai de capul lui, care plângea de mama focului! M-a implorat să-l ajut. Arăta atât de rău, că nu m-a lăsat inima să-l refuz, povesteşte portarul.
— Şi unde voia să meargă? întreabă prinţesa.
— N-avea importanţă! Puţin îi păsa, voia doar să dispară!
Selena începe să-şi facă o idee despre identitatea misteriosului pasager.
— Şi cum arăta?
Portarul îşi împinge clienţii în cutiuţă, apoi cugetă o clipă.
— Mai curând înalt, cu armura murdară, ochi frumoşi, cap de bestie şi, mai ales, o creastă făcută dintr-o lamă de ras.
Cei trei prieteni sunt uluiţi.
— Întunericitul!!! strigă ei în cor.
— Asta e! răspunde portarul, trântindu-le uşa în nas!
Moţ se lipeşte de hublou şi loveşte din răsputeri, dar afară nu se mai aude nimic. În plus, prea ocupat să tragă de manete, portarul nici nu se mai uită la ei.
— Lasă-ne să ieşim! zbiară cei trei.
Dar degeaba, sunt pur şi simplu încuiaţi în tubul care curând se umple cu apă pe la ambele capete. În câteva clipe, sunt prizonierii unui balonaş, în mijlocul dozatorului transparent.
— Gata? strigă portarul, pronunţând grijuliu, ca să se facă înţeles.
Cei trei clatină disperaţi din cap, în semn că nu sunt pregătiţi.
— Perfect! zice portarul şi zâmbeşte.
Dacă ar trebui să aştepte de fiecare dată aprobarea pasagerilor, n-ar mai fi niciodată gata de culcare. Într-a-devăr, cum minimoşii se tem de apă din moşi strămoşi, de cum se văd în balonaş, gata de marele voiaj submarin, încep să tremure şi vor să anuleze imediat călătoria.
— Totu-i în ordine! strigă portarul, împingând şi ultima manetă.
Clapetele cutiei se deschid şi eliberează balonaşul. Cei irei se ţin cum pot de peretele care e pe cât de diafan, pe alât de lunecos. Balonaşul înaintează câteva clipe în lungul ţevii, apoi se ridică pe verticală, odată cu apa care suie iute. Moţ urcă cu greutate pe perete, căci are nevoie de loc. Până la urmă, Artur se linişteşte, deoarece, ca să fim drepţi, voiajul e destul de frumos. Balonaşul e plăcut legănat de curentul care urcă, şi el

vede o lume pe care nici n-o bănuise. Copiii trec foarte lin de diferite coturi, iar Artur începe să se bucure de interesanta călătorie.

— Oricum e un mijloc de transport mai confortabil decât nuca! Şi, cel puţin, nu rişti să ai întâlniri neplăcute!

— Nu, dar rişti s-o mierleşti! îţi închipui cum ar fi să sfârşim înecaţi în toată apa asta?! se îngrijorează Moţişor, tremurând tot.

— O poţi păţi şi mai rău, spune Selena. Puştii o privesc îngrijoraţi. Iar ea adaugă: Balonaşul se poate înţepeni.

— O, nu! Nu vorbi de nenorociri! o roagă Moţ, dezgustat.

Artur nu pricepe. E adevărat că, pe limba lui, „un balonaş înţepenit11 duce cu gândul mai mult la un sport de duminică, practicat în şezlong, dacă-i posibil chiar la umbra unui stejar uriaş. Aşa că întreabă inocent:

— E chiar aşa teribil să se înţepenească balonaşul?

— Nu vorbi de nenorociri! insistă Moţ.

Dar nenorocirea vine de câte ori o chemi. Balonaşul ajunge la un nou cot, unde există o scobitură. Curentul îl strecoară acolo şi îl lasă blocat.

— Uite! Balonaşul s-a înţepenit! ţipă Moţ, rotindu-şi braţele.

— Şi poate dura mult? se nelinişteşte Artur.

— Poate dura luni de zile! răspunde Selena. Trebuie sa aştepţi să-i vină cuiva ideea de a deschide un robinet, undeva, în casa asta blestemată, pentru ca scurgerea apei să ne pună în mişcare şi să ieşim de aici!

Artur a înţeles situaţia şi trece în revistă toţi membrii familiei care pot deschide un robinet la acea oră atât de matinală. Bunica, la bucătărie, bunicul ca să ude grădina, tata ca să se radă, mama ca să evite un probabil incendiu. Posibilităţile-s numeroase, iar Artur e liniştit.

— Nu vă faceţi griji, la ora asta toată lumea consumi apă. Nu durează mult.

Capitolul 6

Micul jet de apă al unei ţâşnitoare se pune în mişcare. Un poliţist gras se apleacă şi cască gura, ca broasca gata să înghită un ţânţar. Nu-i uşor să prindă gheizerul care i se suceşte sub nas, dar poliţistul insistă, deoarece căldura e deja puternică acum, iar gâtlejul lui are mare nevoie de apă. Tocmai când a

reuşit poliţistul să pună stăpânire pe jetul de apă, locotenentul Martin şi colegul lui se ivesc ca din pământ. Atât de brusc, de violent, că grăsanul tresare şi apa îi nimereşte drept în faţă.

Alertă generală! strigă Simon, iar Martin se năpusti, io la primul telefon pe care îl zăreşte şi urlă în receptor, chiar înainte de a da bună ziua. Am nevoie imediat de întăriri!

— Ce se petrece? întreabă grăsanul, ştergându-se cum poate.

Simon îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a lui. Ochii i-au ieşit din orbite şi buzele îi tremură.

— L-am văzut pe naiba! urlă confidenţial. Stătea în mijlocul drumului şi era să-l călcăm cu maşina!

Poliţistul cel gras oftează.

— Ce naiba căuta la noi? întreabă el, făcând pe spiri tualul.

— Habar n-am, dar, când ai să-i vezi capul, ai să pricepi de ce n-am oprit să-l întrebăm! răspunde Simon, care începe1 să tremure ca frunza, doar când pomeneşte ce-a văzut.

Trei maşini de poliţie trec prin localitate, în drum spre marea şosea, poreclită deja Calea Naibii. „O fi ceva grav“, îşi spun locuitorii târguşorului, căci e o raritate sa vezi trecând asemenea escadron. Dar bravii poliţişti se chinuie degeaba să dea în mijlocul câmpiei de naiba, care-i deja în oraş.

Maltazar priveşte neliniştit cum trec maşinile. Nu-i plac deloc animalele mari cu dinţi proeminenţi. Se ascunde la umbra unui zid şi lasă trupele să treacă. Liniştea se reinstaurează în sătuc, iar Maltazar aruncă o privi re jur-împrejur. Vipia e în toi, dar unele magazine au tras storurile, ca să-şi atragă clienţii la vitrinele răcoroase. Dar strada mare e aproape pustie. Numai câteva femei se îndreaptă spre supermarket.

Maltazar merge în susul străzii, pe partea cu umbră. Căldura nu-l deranjează deloc, dar crede că-i mai prudent să fie discret. E sigur că, având capul cum îl are, nu riscă să fie luat drept localnic. „Ideal ar fi să mă deghizez. Poate chiar să-mi schimb pielea!” îşi spune Blestematul, care pricepe de-acum că pe lumea asta, unde totul pare atât de frumos, urâţenia lui va fi un continuu dezavantaj.

Trebuie că asta e ziua norocoasă a lui M., căci dă peste un mic afiş care laudă meritele doctorului Cusătură. Un lucru e cert: Cusătură e un doctor bun, căci pe afiş e într-o parte desenul unei femei cu un nas enorm şi rupt în două, iar în cealaltă, aceeaşi femeie cu un nas nou, care-ar face-o geloasă şi pe

Cleopatra.
Dar Maltazar n-are nas, aşa că înţelege desenul pe dos şi-şi închipuie că femeia cu nas mic şi ridicol e încântată să aibă deodată un nas uriaş, care îi va îngădui să sforăie ca un elefant.
Doctorul Cusătură îşi deschide îngrijorat agenda şi oftează disperat văzând-o atât de goală. Nicio consultaţie, nici măcar sfaturi pentru machiaj. Nimeni şi nimic. Sătucul se simte foarte bine în pielea lui şi nimeni n-are nevoie de serviciile sale. S-a instalat aici de vreo şase luni. Credea că satul e un fabulos rezervor de coşuri pe faţă, buze de iepure şi urâte cicatrici de toate soiurile. Aşa şi ora, căci viaţa la ţară e uneori foarte aspră, dar toţi erau mulţumiţi aşa cum erau şi nimeni nu venise încă să se intereseze de serviciile doctorului Cusătură. Într-o situaţie atât de tristă, e uşor de închipuit cum a crescut speranţa în inima doctorului, când a auzit sunând la uşă. „Dacă-i un client, îl tratez pe gratis!” îşi zice doctorul, frecându-şi mâinile entuziasmat. Trage aer adânc în piept şi deschide solemn uşa. Maltazar o acoperă toată şi lumina nu mai poate intra. Cusătură scoate un urlet de spaimă, ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă atunci când primeşte un client.
— Scuzaţi-mă, aşteptam pe altcineva, ceea ce explică… surpriza mea!
Maltazar îl priveşte o clipă pe omuleţul caraghios, căruia îi tremură genunchii şi pe al cărui chip curge sudoarea.
— Ce… doriţi? bâiguie doctorul.
M. Nu răspunde la o întrebare aşa stupidă şi se mulţumeşte să intre în cabinet, lucru desigur nu prea uşor când ai doi metri şi patruzeci de centimetri. Doctorul îl priveşte pe cât de fascinat, pe atât de dezgustat. A văzut multe orori pe când era student, oi cu cinci picioare, vaci cu două capete, dar niciodată n-a putut vedea atât de aproape asemenea atrocitate ambulantă. Nici muştele nu îndrăznesc să se aşeze pe Maltazar, de frică să nu se îmbolnăvească. Seniorul tenebrelor stă în faţa peretelui pe care sunt fotografii cu succesele doctorului. Le studiază rând pe rând, metodic. E fascinat de munca de bijutier a doctorului şi se gândeşte că, de-ar fi aflat mai curând de asemenea tehnici, ar fi evitat multe suferinţe.
— Frumoasă treabă! declară el, făcând pe cunos cătorul.
— Mulţumesc, bâiguie doctorul, care nu izbuteşte deloc să-şi revină.

— Mi-ar plăcea să mă schimb şi să-mi regăsesc chipul.
Doctorul tace. Îşi dorea el de lucru, dar acum are prea mult.
— Păi, cum erai înainte? întreabă doctorul naiv, căci clientul nu aduce cu nimic.
— Înainte eram tânăr şi frumos. Eram un războinic mândru, entuziast, gata să cucerească toate ţinuturile şi toate inimile. Maltazar se opreşte în faţa unei oglinzi şi se priveşte o clipă. Şi uite ce-am ajuns! O umbră, propria umbră. O fiinţă hidoasă, care se deteriorează pe zi ce trece.
— E… e adevărat că n-aveţi un chip armonios, spune doctorul, ca şi cum i-ar vorbi unei cliente. Dar… ce-aţi păţit?
Maltazar tace. Nu-i place să vorbească despre acea epocă din viaţa lui.
— Am fost otrăvit.
— A, da! Într-adevăr. Aşa cred şi eu, că doar am mai văz. Ut accidente, dar niciunul care să te aducă în aşa hal!
Vreau să zic: descompunerea şi… Şi cine v-a otrăvit aşa? O cucerire?
Maltazar pleacă ochii. Doctorul a nimerit-o.
— Femeile sunt teribile şi uneori fără milă, comentează Cusătură.
— Da… mai ales coleopterele, adaugă M., confidenţial.
Doctorul e gata să dea ochii peste cap. Imaginea lui Maltazar alături de o insectă uriaşă şi veninoasă nu e dintre cele mai atrăgătoare, iar doctorul n-are decât două dorinţe: să-şi vadă clientul plecat şi să se poată duce liniştit să vomite.
— Uite ce-i, cel mai bine ar fi să mergi acasă, să decupezi liniştit câteva feţe şi trupuri care îţi plac şi să-mi pregăteşti un mic colaj. Astfel îmi fac cel puţin o idee despre ce doreşti. E o bună bază de plecare!
Cât îşi va îndeplini clientul misiunea, el are toată vremea să plece din acest sat de nebuni. Deschide uşa şi îl invită politicos pe Maltazar să iasă.
— Ascultă! De cum ai propriul model, vii iar şi mă străduiesc să te fac să-i semeni.
M. Şovăie o clipă. Oricine i-ar fi dat peste cap astfel planurile ar fi fost deja tras în ţeapă, dar are prea mare nevoie de doctor, fiind sigur că nu-i altul ca el în tot ţinutul.
— Am să revin! spune el, cu convingerea unui actor.
— Asta-i! Revino când eşti gata! Şi gândeşte-te bine, fiindcă,

odată operat, nu te mai poţi răzgândi! explicit doctorul.

Sunt puţine şanse ca Maltazar să-şi regrete avansata putreziciune. Doctorul îi trânteşte uşa în nas. E un fel de-a zice, fiindcă, după cum ştim, M. N-a avut niciodată nas. Blestematul şovăie câteva clipe, gândindu-se iar la misiu nea încredinţată de doctor. Apoi se apropie de fereastra culoarului şi priveşte afară. Vede o grădiniţă şi, ceva mai încolo, un magazin de pompe funebre. Se uită pe rând la uşa doctorului şi la intrarea magazinului, întrebându-sc dacă au vreo legătură una cu alta. „Iată, într-adevăr, locul perfect pentru primirea clienţilor nemulţumiţi”, îşi spune el, şi o idee îşi face loc în capul lui bonav. Începe să râdă, iar râsul lui nu-i niciodată de bun augur.

Cusătură îşi şterge fruntea şi se aşază pe valiză, ca s-o poată închide. Priveşte jur-împrejur, să vadă dacă n-a uitat nimic. Oricum, nu pleacă pentru multă vreme. Doar câteva zile, tocmai bine ca poliţia şi cei de la grădina zoologică să prindă creatura murdară de care s-ar speria şi Frankenstein. Îşi ia valiza şi se duce hotărât către uşa care îl pocneşte pur şi simplu peste nas, şi, cum el are unul, imediat începe să sângereze.

— Asta-i! zice mândru Maltazar, deşirându-se în mijlocul cabinetului.

Doctorul îşi ţine gura şi închide uşa.

— Asta ce-i? întreabă el, văzând că monstrul îşi pune rucsacul din pânză pe masă.

— Am făcut cum mi-ai spus! Am decupat ce mi-a plăcut! zice M. Şi deschide rucsacul. Doctorul abia îndrăzneşte să privească. Urechile unuia, gura altuia şi nasul ăstuia! împunge Maltazar cu vârful degetului în sac.

Doctorul a rămas mut. Când vorbise de „decupat” se gândea, fireşte, la chipuri din reviste, nu la oameni. Dar confuzia lui Maltazar e scuzabilă, căci nu ştie ce-i o revistă. Însă decupatul face parte din numeroasele-i talente. Ochii doctorului ţintuiesc plafonul. Aşa păţeşti înainte de a leşina.

— Şi să mai zici că-i nevoie doar de puţin curent ca să ieşim de aici! bombăne Selena.

Dar vorbele ei nu schimbă nimic. Prietenii sunt tot înghesuiţi în balonaş, pe fundul ţevii. Moţişor suspină şi începe să creadă că a trecut multă vreme de când stau acolo.

— Părinţii tăi nu se spală dimineaţa?

— Ba da, bineînţeles! Dar… nu pricep. În mod normal, la ora

asta tata tocmai se bărbiereşte.

Armând e într-adevăr în baie, cu faţa plină de spumă şi cu maşina de ras în mână. Dar nici nu mişcă, înmărmurit încă de viziunea de coşmar avută în pădure. În mod clar n-are destulă energie ca să deschidă un robinet.

— Mama trebuie să fie în cealaltă baie. Face duş în fie care dimineaţă, explică Artur.

Roza e în baia de culoare roz şi se luptă cu un robinei care îi rezistă.

— Oare de ce-i aşa de greu de deschis?! se plânge el, ca în fiecare zi.

Dar, tot ca în fiecare zi, întoarce robinetul în sensul opus. Şi apa nu soseşte în baia Rozafirie.

Artur încă se mai gândeşte.

— Bunica e în bucătărie la ora asta. Cu siguranţă taie legume. Apoi, obligatoriu, le spală.

Aşa şi e, un maldăr uriaş de legume tronează pe masa din bucătărie, dar Reta a lăsat cuţitul şi a ridicat receptorul.

— Bună ziua, doamnă Mingus... Bine, mulţumesc. Scuză-mă că te deranjez, dar nu cumva l-ai văzut, din întâmplare, pe nepotul meu Artur, trecând prin grădina ta? Nu?

Uşor dezamăgită, Mami mai schimbă câteva poli teţuri, apoi închide. Oftează din greu, apoi dă pagina agendei şi formează alt număr. Legumele nu vor li curând tăiate şi spălate nici atât.

— Ei, şi dacă nu deschide bunica prima robinetul, atunci o face bunicul! îi asigură puştiul, ca să le dea totuşi o mică speranţă tovarăşilor de călătorie.

Artur are probabil dreptate: cu siguranţă că Archi va folosi primul apa, pentru că-i la toaletă. Dar stă întâi să şi termine ziarul şi, cum pare pasionat de un articol des pre Africa ecuatorială, n-o va face prea repede.

— În cinci minute, acest supărător incident nu va mai fi decât o amintire urâtă! promite Artur.

Dar noutatea nu pare să-l bucure pe Moţ, din contră. Pare îngrozit, de parcă tocmai a văzut o fantomă. Aşa şi e, fiindcă o umbră se îndreaptă spre ei, o siluetă deformată de mişcările apei. Un personaj care se furişează pe uscat printr-o ţeişoară adiacentă şi care acum se apropie de balonaş. Doi ochi strălucitori se îndreaptă curând spre umbră, iar lumina desenează contururile unei siluete oribile.

— Întunericitul! strigă cei trei prieteni.

Fiul lui Maltazar n-a murit şi e de ajuns să-i vezi rânjetul vesel ca să te convingi. Artur se simte brusc ca o chiftea gustoasă în labele unei pisici mari şi flămânde. Întunericitului nu-i vine să-şi creadă ochilor. Chiar în faţa lui stau cele trei persoane răspunzătoare de cel mai mare dezastru trăit de el. O calamitate care l-a costat rangul şi onoarea, iar, în încăierare, tatăl şi regatul. Nu-i vine să creadă că, în marea-i nebunie, zeiţa pădurii îi aduce aşa, pe tavă, pe cei mai mari duşmani ai lui. Dar el n-are încredere. Poate că-i un vis urât ori o iluzie optică. N-ar fi pentru prima oară victima acestui soi de confuzie, căci singurătatea în care trăieşte de luni de zile tinde să-i joace renghiuri.

Întunericitul îşi încruntă sprâncenele şi se apropie încetişor. Pitiţi pe fundul balonaşului, cei trei prieteni par să fie foarte reali, chiar dacă apa care îi desparte de el lace imaginea uşor neclară. Un surâs se desenează pe chipul războinicului, semn că mintea îi mai merge încă şi că locmai a priceput că cei trei sunt… bine fierţi… în abur.

Chiar dacă răzbunarea e un fel de mâncare ce se consumă rece, Întunericitul n-are intenţia s-o aştepte să se răcească. Îşi rupe una dintre lamele din creastă şi înaintează spre balonaş, al cărui viitor pare incert.

— Ar fi bine să deschidă cineva de sus un robinet! pufneşte Moţ, care se simte strâns ca un pantof, fedeleş ca o friptură, legat ca un prizonier de şinele unui tren care soseşte în graba mare.

— Aşa va fi! spune Artur, ca să-şi liniştească şi prietenii, dar şi pe sine.

Dar tatăl lui e tot neclintit în faţa lavaboului, mama tot cu mâinile pe robinet, bunica tot la telefon, iar bunicul tot în Africa, cu ajutorul ziarului. Chiar când Întunericitul trage un oribil strigăt de luptă, semn că atacul lui e doar o chestiune de secunde, clopotul de la intrare răsună în toată casa. Întunericitul ciuleşte urechile, Armând ridică privirea, Roza lasă robinetul, Reta pune jos receptorul, Archi lasă jos ziarul.

— Oare cine poate suna la uşă la asemenea oră?

Întrebarea e urmată de o scurtă tăcere, dar lipsa răspunsului îl aţâţă pe Întunericit să-şi reia asaltul, chiar când Archi se hotărăşte să vadă cine a venit în vizită. Întunericitul se

năpusteşte ca un sălbatic, iar Archi trage apa în graba mare. Balonaşul se urneşte, dus de un curent formidabil.

Războinicul plonjează în apă, cu lama înainte, dar ratează balonaşul, lovind de trei ori în gol. Nu-i de colo să loveşti de trei ori în gol, aşa că izbuteşte să ajungă unde a stat înţepenit balonaşul. Hotărât lucru, azi nu-i ziua lui cea bună şi nu poate decât să jure că se va răzbuna, privind cum duşmanii i se depărtează şi, în cele din urmă, dispar în ţeavă.

Capitolul 7

Archi strânge ziarul şi se îmbracă în graba mare. Deschide uşa, fără să se mai ostenească să privească prin vizor. Bine face, căci monstrul din faţa casei n-are nevoie să fie mai deformat decât e. Archi e milos şi creştin, dar nu poate decât să se strâmbe, dezgustat de urâţenia bărbatului care a sunat la uşă. Sau, poate, mai hi ne zis a „bărbaţilor”, căci urechile, gura şi nasul nu par să fie ale aceluiaşi om şi nu pot fi unite decât prin îndemânarea unui singur croitor. Maltazar e de nerecunoscut şi, dacă e tot atât de urât, acum are totuşi chip de om. Un palton uriaş, închis până-n gât, o pălărie pe cap şi un machiaj foarte elaborat îl acoperă perfect. Cusătură a făcut treabă bună, chiar dacă acesta nu-i chiar termenul cel mai potrivit. Fireşte, Archi nu-l recunoaşte şi chiar e loarte departe de a-şi închipui cine se ascunde sub înfăţişarea lui respingătoare.

— Vă pot fi de folos? întreabă el, la fel de amabil, indiferent de situaţie.

Maltazar jubilează că n-a fost recunoscut şi arborează un zâmbet cât toate zilele, care îi întinde cam mult noua piele şi-i provoacă oribile chelălăituri. Archi se strâmbă de durere pentru el.

— Îmi pare cu adevărat rău că vă deranjez atât de devreme, răspunde M. Cu neobişnuită curtoazie.

Archi e uşor surprins, atât de politeţea neaşteptată, cât şi de vocea răguşită, care îi aminteşte de o veche cunoştinţă.

— Nu-i niciun deranj! răspunde politicos bunicul, nebănuind că ar trebui să se simtă deranjat de prezenţa străinului. Sunteţi de-aici? adaugă el, încercând să-l facă să vorbească, numai

pentru a-i auzi iar vocea foarte deosebită.

— Da, am locuit o vreme aici... Adică, în zonă! Mult înainte de construirea casei.

— Aaaa... veneai aici când erai copil şi acum ai venit în pelerinaj, nu-i aşa? întreabă Archi, zâmbitor.

Maltazar nu şi-ar fi putut închipui un asemenea scenariu, dar profită de el.

— Aşa-i! Exact! Am ţopăit toată copilăria pe aceste câmpii verzi şi pot să mă laud că vă cunosc grădina de sus până jos!

Archi nici nu-şi imaginează cât de adevărate sunt spu sele bărbatului, căci M. Cunoaşte subsolul chiar mai bine decât anteprenorul care a clădit casa.

Alfi, care se plictiseşte în fundul magaziei, nu-şi găseşte somnul. Îşi dă brusc seama că tocmai tăcerea apăsătoare şi de-a dreptul anormală nu-l lasă să doarmă.

Nicio pasăre nu-i sparge urechile, nicio muscă nu-l agasează. În faţa fenomenului de neînţeles, hotărăşte să iasă pe uşiţa din dos şi să se ducă în salon, la cules de informaţii. Dar, cu cât se apropie de intrare, cu atât simte mai i inunda negativă care îl apasă şi-i ridică părul pe spinare. Se apropie uşurel de uşă, unde un necunoscut vorbeşte cu Archi. Căţeluşul are părul zbârlit, labele îndoite, urechile pe spate, iar instinctul îi comandă să mârâie.

— Asta ce mai e, Alfi?! Frumos fel de a primi lumea! spune bunicul.

Îl împinge cu piciorul şi-l obligă să iasă din casă. Alfi trece pe lângă necunoscut, având mare grijă să nu-l atingă.

— Scuză-l, nu vede prea des lume! explică bunicul.

Cred că aş fi reacţionat la fel, dacă un necunoscut mi-ar fi venit la uşă! îl ironizează Maltazar.

Tocmai ospitalitatea ne deosebeşte de câini! Hai! Te t rog, intră! E deja prea cald afară, te vei simţi mai bine la umbră! spune Archi, dându-se la o parte, ca să-i facă loc să treacă.

— Întotdeauna am preferat umbra, mormăie M., care mi se grăbeşte să intre, parcă pentru a savura mai bine clipa.

— Stai jos, mă duc să caut limonadă.

Nu vă deranjaţi pentru mine! spune politicos invitatul.

Nu-ţi face griji. Vara, soţia mea face mereu. Nepoţelul nostru e nebun după ea!

— Da? Un nepot? Ador copiii, spune M., ca şi cum ar fi vorba

de o delicatesă de ronţăit. Şi… unde-i fermecătorul nepoţel? întreabă el, ştiind prea bine că răsuceşte cuţitul în rană.

Dar Archi nu vrea să se lase copleşit de melancolie, mai ales în faţa unui necunoscut.

— Probabil în camera lui. Se joacă tot timpul! răspunde el, cu un zâmbet cam crispat.

Artur e chiar în camera lui. Mai precis, în baia lui. Ne-am putea îngădui să fim chiar şi mai precişi, spunând că-i sub sita de scurgere a căzii de la duş. Balonaşul a ajuns, în sfârşit, la capătul călătoriei, între suprafaţa apei şi scurgere. Selena scoate spada din teacă, gata să spargă balonaşul.

— La semnalul meu, vă agăţaţi de frânghii! ţipă ea, luând poziţie de luptă.

Artur înalţă capul. Frânghiile despre care vorbeşte fetiţa nu-s decât fire de păr lipite de sita de scurgere. Norocul lor e că Artur nu avusese vreme să spele cada, aşa cum face în fiecare dimineaţă după duş. Selena întinde braţele şi, cu un gest foarte elegant, taie balonaşul în două. Cei trei sar şi se prind de firele de păr care, pentru talia aventurierilor, sunt groase ca o frânghie cu noduri. Artur trece printr-o gaură a sitei, apoi îi ajută şi pe Selena şi pe Moţişor să urce. Toţi trei stau acum în mijlocul căzii din ceramică albă.

— Asta-i camera ta? întreabă Selena cam mirată.

— Nu! Ăsta-i duşul. Camera mea e alături. Numai că, clin pricina dimensiunilor, vom avea nevoie de mai bine de o oră ca să ajungem „alături”. Hai, urcă! ţipă Artur, lipit de perete.

Selena pune un picior în mâna lui Artur şi altul pe umărul lui. Apoi se strecoară şi, la rândul ei, se lipeşte de perete, ca să poată urca şi Moţ. El e mai puţin elegant şi, după ce zdrobeşte mâinile lui Artur, îi pune un picior pe faţă. Urcă repede pe marginea din ceramică, şi Selena tlupă el.

— Uau! ţipă Moţ, văzând uriaşa sală de baie care i se întinde în faţă.

Pe Selena o impresionează mai ales înălţimea şi lampa enormă care atârnă din tavan. Numai ea singură e mare în satul lor.

— Ai zice că-i o navă spaţială, şopteşte Moţ, privind şi el lustra.

— Hmm… ce-aţi zice să mă ajutaţi să ies de aici? întreabă în cele din urmă Artur, părăsit pe fundul căzii.

Selena se scuză pentru a doua lipsă de atenţie şi-i întinde spada. Artur o prinde şi ajunge cu uşurinţă sus.

— Pe aici! spune, arătând o bară de lumină din depărtare.

E, în realitate, dunga de lumină care se zăreşte pe sub uşa odăii lui.

— Avem de mers cel puţin o oră! se plânge Moţ, obosit de-atâta călătorit.

— O să ne ia doar câteva secunde! zice Artur, apoi îşi ia elan şi sare pe scaunul alăturat.

Selena sare şi ea, graţioasă ca întotdeauna, urmată de Moţ, greoi ca de obicei. Faptul că-i gras e gata să-l coste scump, fiindcă, dacă nu l-ar fi prins sora lui în ultimul moment, ar fi tras o căzătură. O să-mi spuneţi că nu-i grav să cazi de pe scaun, dar, pentru înălţimea lui Moţ, e ca şi cum ar cădea de pe o casă. Artur se apropie de un tricou din bumbac, aruncat neglijent pe scaun. Trage de ţesătura deasă şi declamă, ca la o inaugurare oficială:

— Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă prezint cel mai ecologic vehicul din lume, fără motor şi fără sursă de energie, faimosul Astral!

Artur ridică cu mare greutate poalele tricoului, de sub care apare o maşinuţă, un soi de bolid de teren, cu flăcări desenate pe flancuri. Artur urcă iute la bord, foar te mulţumit că are, în sfârşit, talia potrivită ca s-o folosească. Moţ suie în spate, bombănind. Se întreabă dacă n ar fi preferat să meargă totuşi pe jos. Ultima aventură cu maşina nu i-a lăsat amintiri prea plăcute.

— Foarte bine că-i ecologică, dar, fără motor ori alte surse de energie, cum poate funcţiona? întreabă Selena, urcând şi ea în maşină.

— Foloseşte cea mai veche energie din lume! răspunde Artur.

Selena şi Moţ se privesc, dar nu pot găsi răspunsul.

— Greutatea! anunţă mândru Artur, invitându-şi prietenii să privească prin parbriz.

Faimoasa Astral stă în vârful unui tobogan care coboară aproape vertical. O şmecherie care îţi dă imediat ameţeli. În comparaţie cu el, cel mai mare montaignes russes pare de jucărie. Selena a rămas cu gura căscată. Lui Moţ în clănţănesc dinţii.

— Doar… doar… doar n-ai să cobori pe aici?! se bâlbâie micul

prinţ.
— N-o să-mi fie frică! răspunde Artur, cu o nervozitate pe care reuşeşte cu greu s-o ascundă.
Pilotul scoate braţul afară şi mişcă maneta care urneşte maşina. Astral basculează pe verticală şi atinge upid o viteză fenomenală. Ne-am putea aştepta ca maşina fără motor să fie mai silenţioasă, dar Selena şi Moţişor zbiară cât îi ţine gura şi fac mai mult zgomot decât o sută de tractoare. Artur strigă şi el, dar de fericire. De câte ori n-a visat, oare, să stea în această maşină şi să trăiască aceste senzaţii, mai curând decât să şi le închipuie, împingând-o?!
Astral ajunge la poalele pantei, unde toboganul face o curbă şi urmează linia solului. Presiunea e atât de mare, că pasagerii sunt lipiţi de scaune. Bolidul traversează baia cu viteză supersonică, mergând spre uşă.
— N-o să treacă! urlă Selena, văzând că se apropie mica fantă de lumină.
— Ba trece! o asigură pilotul, care a făcut încercarea de sute de ori.
Numai că-i mai impresionant să priveşti de aici decât de sus, iar lui Artur i se strânge inima văzând că uşa se apropie cu toată viteza. Nu se poate împiedica să închidă ochii şi, când maşina trece pe sub uşă, e zguduită de un zgomot surd. Astral a trecut la fix, iar Artur înţelege mai bine acum de unde-s zgârieturile de pe acoperişul bolidului. Îşi reproşează că i-a făcut atât de des observaţii căţelului că se joacă cu maşina şi că a stricat-o cu dinţii. Selena pune mâinile pe tabloul de bord şi se îndreaptă sfioasă. Bolidul aleargă la fel de iute, dar Artur controlează perfect situaţia.
— Asta-i odaia mea! zice el, întinzând braţul, de parcă le-ar arăta piramidele.
Selena aruncă o privire minunăţiei numite „pat“ şi tuturor obiectelor uriaşe care stau pe podea, la fel de maiestuoase ca sfinxul în deşert. Foarte îndemânatic, Artur face slalom printre jucării.
— Toate astea-s jucării? se nelinişteşte Moţ.
— Da, şi eu am fost răsfăţat! Archi a vrut să recupereze cele patru Crăciunuri când a lipsit. Le-am sărbătorii în august! explică el zâmbind.
Moţ se întreabă cum te poţi juca, oare, cu obiecte atât de

monstruoase, când lui îi ajung o coajă de nucă pentru o cabană şi o frunză ceva mai moale pentru cea mai şmecheră trambulină. Astral reduce singură viteza, iar Artur parchează în faţa unei magnifice locomotive.

— Schimbare de mijloc de transport! anunţă puştiul, mândru.

— Iar?! se plânge Moţ. Ce aparat e ăsta?!

— Se numeşte tren şi e cel mai cool mijloc de transport, ai să vezi!

— Merge repede? întreabă Selena, examinând enorma locomotivă.

— Destul de repede cât să nu te plictiseşti şi destul de încet cât să poţi admira peisajul, răspunde Artur, ca şi cum ar recita o maximă.

Mai mult ca sigur că a împrumutat replica de la bunicul, pentru că Archi, mare călător, a mers de sute de ori cu trenul. Şi Artur a mers de câteva ori, înainte ca tatăl său să-şi cumpere maşină, dar acum va călători pentru prima oară în viaţă cu un tren în miniatură.

— Dacă prinţesa e amabilă să-şi dea osteneala, spune Artur, făcând o reverenţă.

Fireşte că gestul e mucalit, dar Selena nu se prinde. E prea obişnuită să vadă închinându-se în faţa regalei sale persoane ostaşii din gardă. Vizitează vagonul cu mare interes. E chiar vagonul-restaurant, care încheie convoiul.

— Chiar aş mânca acum ceva! oftează ea, aşezându-se la masă.

— Păi… în ce priveşte serviciul, va fi ceva mai greu! Feroviarii sunt în grevă! Le-aş putea cere soldaţilor de plumb să gătească, dar toţi sunt la război, spune puştiul cu umor.

Dar hazul lui e cam prea „mare“ pentru Selena. Şi apoi adesea se zice: „Burta flămândă n-are urechi“. În cazul prinţesei, în loc de urechi trebuie să spunem „umor“.

— Mi-e foame! ţipă Selena şi cască gura ca stridia care cere plancton.

— Bine… Stai puţin, să văd ce pot face! spune băieţelul, speriat la gândul că îşi va vedea prinţesa murind de foame sub ochii lui.

Capitolu! 8

Uşa frigiderului se deschide. Ai spune că-i dintr-o reclamă, atât e de bine garnisit. Din nefericire, nu-i nimic pentru Selena.

Reta scoate frumosa carafă din cristal fin, plină iar cu faimoasa ei limonadă.

— De ce l-ai invitat pe necunoscut să intre? bombăne Mami pe ton de reproş.

— Habar n-am. Probabil că din pricina vocii. Mi-e fami liară. Timbrul uşor răguşit, aerul cam îngâmfat. L-am mai văzut undeva, spune Archi în şoaptă, scărpinându-se în cap.

— Are un chip care nu se poate uita prea uşor: când o să crezi că l-ai uitat, vei avea un coşmar, care să ţi-l readucă în memorie!

— Asta-mi lipseşte, biata mea Reta, un pic de memorie. Mi-e imposibil să-mi amintesc pe ce chip aş putea lipi acest glas.

— Hm, hm! se aude o voce, mult mai plăcută decât a lui Maltazar.

E Roza, care tocmai a intrat în bucătărie. O dor tare mâinile şi le ţine drepte, cu degetele depărtate, parcă aşteptând să i se usuce oja de pe unghii.

— Nu pot să deschid robinetul de la cadă! se plânge, suflându-şi peste mâini, ca să-şi calmeze durerea.

— Te ajut eu! spune Archi, întinzându-i carafa rece. Hai, pune mâinile pe ea, are să-ţi aline durerea!

Mama îl ascultă şi chicoteşte de fericire.

— Dă-i să bea invitatului din salon. Trebuie să termin de discutat ceva cu mama ta.

Roza încuviinţează şi dă să iasă din bucătărie, dar Archi o reţine.

— Un mic amănunt: invitatul nostru e deosebit de… urât. Ca să nu zic desfigurat. Te poate afecta destul de lare să-l vezi, dar încearcă să te controlezi şi spune-ţi că lui îi e, cu siguranţă, mai greu de trăit decât ţie, o lămureşte bunicul cu generozitate.

— Nu-ţi face griji, răspunde Roza, surâzând amabil.

Lucrez benevol la spital în fiecare sâmbătă şi, crede-mă, am văzut oameni cu adevărat în stare gravă. La început uni făcea rău, apoi m-am obişnuit cu ei. Greu mă mai poate impresiona ceva! spune ea, încercând să-l liniştească, apoi pleacă grăbită spre salon.

Maltazar stă în picioare, în faţa ferestrei. Priveşte grădina pe care o ştie pe de rost, dar pe care totuşi n-o recunoaşte. Nu-ţi descoperi prea repede casa când o vezi din avion. Aude nişte paşi mici, sonori şi iuţi. E Roza, cu lusta ei la modă, care o

împiedică să facă paşi mai mari de zece centimetri. În oribilul lui travesti cusut de mână, regele tenebrelor se întoarce şi o primeşte, surâzând cu gura până la urechi. Trebuie să ghiceşti că zâmbeşte. Mamei i se pare că-i, mai curând, un crocodil care aşteaptă să fie fotografiat de o gazelă. Regretă instantaneu că şi-a potrivit ochelarii pe nas. Roza se opreşte, îşi umflă plămânii şi începe să zbiere cât o ţin puterile, luându-se cu mâinile de cap. Dar, ca să se ia cu mâinile de cap, a trebuit să dea drumul carafei, care se face ţăndări din cauza impactului cu solul, dar şi din cauza urletului ei. Acesta îl scoate pe Armând din starea vegetativă. Se ridică brusc şi ia poziţia de apărare, cu aparatul de ras în mână.

— Roza! Rezistă! Sunt aici!

Armând întoarce capul în toate direcţiile, ca să dea de duşman, şi-l găseşte în oglindă, cu o barbă albă oribilă. Tatăl urlă, chiar înainte de a conştientiza că duşmanul e chiar el, cu chipul mânjit de spumă de ras. Oftează, dându-şi seama de propria prostie, şi se apleacă peste chiuvetă, ca să-şi radă stupida barbă albă, care îl îmbătrâneşte grozav. Deschide robinetul, şi apa curge din abundenţă.

Asta şi aştepta Întunericitul: să folosească mai repede cineva din casă unul dintre robinetele blestemate, pentru ca presiunea apei să-l scoată din colţul unde a rămas înţepenit. Ne-am putea pune diferite întrebări despre incredibila lui capacitate de a sta atâta vreme sub apă fără să respire, dar, dacă ştim că mama lui era din familia amfibiilor, înţelegem mai bine cum poate acest mut războinic să facă praf recorduri demne de o broască ţestoasă marină.

Întunericitul nu-şi amintea de mama lui. Maltazar o omorâse pe când el era foarte mic. Dar ea îi lăsase soţului o amintire. Căci tocmai din cauza ei putrezea M. Câte puţin în fiecare zi. Întunericitului i-ar fi plăcut să moştenească de la ea puterea de a otrăvi prin atingere. Dar el nu otrăvea pe nimeni, cu excepţia tatălui său, de care stătea tot timpul lipit. Întunericitul nu era decât un biet copil, crescut în spiritul urii şi al violenţei. Nu ştia nimic altceva. Dar ce-ar fi devenit, oare, dacă ar fi trăit într-alt mediu, dacă ar fi avut nişte părinţi atenţi şi drăguţi, prieteni, prietene? Nimic din toate acestea nu-i îndulcea tinereţea. Singurul gest amabil al tatălui său fusese să-l pună comandant al forţelor imperiale, chiar în ziua când îl părăsise.

Întunericitul e singur acum, n-are cine să-l influenţeze. Poate acţiona după bunul plac. Poate alege să fie rău în continuare şi să facă blestemăţii ori, din contră, poate alege calea politeţii şi a înţelegerii. Acum nu pare prea grăbit să se schimbe, ci mai curând să termine cu duşmanii săi, aşa că urcă pe ţeavă cu dinţii strânşi ca o capcană pentru lupi, urmărindu-i pe Artur şi pe amicii lui.

Artur sare din jucărie în jucărie, căutând ceva de mâncare pentru prinţesa flămândă. Ar fi de ajuns câteva firimituri, şi e greu de crezut că Artur n-a lăsat resturi de mâncare pe jos, la cât de neatent e. Gata, îşi aminteşte. A amenajat o cabană sub pat, unde vine deseori cu Alfi să-şi mănânce gustarea, departe de priviri indiscrete. Fireşte, e mult mai nostim să mănânci sub pat decât la bucătărie, dar obiceiul ăsta nu place nimănui, mai ales bunicii, care e obligată să se aplece ca să cureţe resturile, pe când în bucătărie ar putea să dea o singură dată cu mopul peste linoleum. Artur merge iute pe sub pat şi dă pe loc de un biscuit rămas ca prin minune intact. Un biscuit cu mult unt. Artur iese de sub pat şi se bucură să vadă atât de aproape toate frumoasele litere de pe biscuit. „O adevărată muncă de bijutier”, îşi zice, înainte de a sări cu picioarele strânse pe marginea biscuitului, ca să rupă o bucată. Se întoarce apoi repede la tren şi pune enorma bucată de biscuit în faţa Albei.

— Asta ce mai e? întreabă fetiţa, cam scârbită.

— O reţetă locală! Preparată cu unt.

Selena cască ochii rotunzi, de parcă i s-ar vorbi despre o planetă îndepărtată.

— Oricum, e mult mai bun decât toate ouăle de libelulă pe care le mâncaţi voi tot timpul! adaugă Artur şi coboară din tren. Se apropie de enormul transformator şi apasă din toate puterile pe maneta care dă drumul la curent. Urcaţi, vă rog! ţipă el, ca un bun şef de gară.

Locomotiva scoate un fluierat teribil şi se pune în mişcare, ca un acordeon mare. Puştiul începe să fugă şi sare pe treptele de la capătul vagonului. Nu poate pierde trenul. Gâfâind un pic, se aşază la masa unde Moţ e pe cale să se ghiftuiască cu biscuitul de care Selena nici nu s-a atins.

— E foarte bun, încearcă să spună Moţ, cu gura plină. Seamănă cu belicoarnele, dar fără miere.

În ciuda comparaţiei apetisante, prinţesa tot nu vrea să

mănânce şi se mulţumeşte să se uite pe fereastră prin camera care defilează în faţa ei.

— Hai, gustă! înainte de a spune despre ceva că nu-ţi place, trebuie să guşti! o dăscăleşte Artur. Chestia asta nu-i scrisă şi în marea voastră carte?

— Nu! îl lămureşte Selena, amabilă ca un frigider gol.

— Ei bine, ar trebui! Am să propun consiliului să scrie şi maxima mea în ea! spune Artur, cu umor.

— Ca să ai dreptul de a te adresa consiliului trebuie să fii minimos! îl repede prinţesa, pe care foamea a făcut-o mai scorpie decât de obicei.

Artur taie o bucată de biscuit şi o gustă, neobişnuit de nonşalant.

— Dacă memoria nu mă înşală, sunt căsătorit cu o minimoasă, pe deasupra şi prinţesă. Ceea ce mă face nu numai minimos prin alianţă, ci şi potenţial viitor Rege, iar, în virtutea titlului, am, cu siguranţă, dreptul la un loc în consiliu!

Albei îi tremură urechile, semn că foarte curând va fierbe de furie.

— Fireşte, doar dacă Regina nu se va opune, caz în care un să-i accept modest hotărârea! declară diplomatic Artur, ca să o împace.

Ca toate prinţesele, Selena e mereu sensibilă la linguşeli. Îi zâmbeşte lui Artur şi smulge o bucată de bisc uit, pe care îl gustă din vârful buzelor.

— E bun, nu-i aşa? spune Moţ cu gura plină, împroşcând-o cu firimituri.

Selena nu-i răspunde şi continuă să ronţăie elegant din biscuit. Dar burtica ei flămândă ghiorţăie de mai mare dragul. Artur asistă cu plăcere la ciudatul duel dintre voinţă şi instinct. Dintre orgoliu şi bun-simţ. Capul luptă şi refuză o clipă, dar pe stomac pun stăpâni re crampele, cărora e greu să le ţii piept. Creierul abandonează iute, iar Selena se năpusteşte brusc asupra enormei prăjituri, devorând-o din toate părţile.

— Să fie într-un ceas bun! exclamă Artur, pe care îl bucură triumful bunului-simţ.

Trenul fluieră iar, parcă salutându-i victoria, şi totul răsună până hăt, în sala de baie, unde zgomotul ciudai ajunge la urechile unui intrus.

Două mâini încovoiate se prind de marginea căzii de la duş şi

apare capul murdar al Întunericitului. A avut întotdeauna un cap scârbos, iar ura care i se citeşte în ochi nu-l face deloc mai plăcut. Sare pe podea şi scrutează locurile, încercând să afle de unde vine zgomotul ciudat de maşină. Zăreşte departe, sub uşă, trenul lui Artur, care se îndreaptă spre o altă uşă, ce dă pe culoar. Convoiul dispare, departe de Întunericit, care clocoteşte de furie. Îl chinuie să-i vadă atât de aproape şi atât de departe totodată şi, cum nu-i pe cale să inventeze maşina de scurtat distanţele, trebuie să găsească o altă soluţie. Privind jur-împrejur, vede un ciclist cu tricou galben, sprijinit de marginea căzii.

— Ei, tu! strigă el.

Dar, dacă vrea un răspuns, mai are de aşteptat. Nu că ciclistul ar fi foarte prost crescut, dar, pur şi simplu, nu-i poate răspunde, fiind de plastic. Dar, fie el de plastic sau nu, Întunericitului nu-i e deloc milă de cineva atât de lipsit de respect pentru regala-i persoană. Îşi scoate deci spada şi îl face bucăţele pe bietul sportiv. Istoria nu consemnează că ar fi câştigat Turul Franţei, ci doar un tur de manej, căci lovitura Întunericitului e atât de puternică, încât ciclistul se dă de toţi pereţii, apoi se face praf, lovindu-se de un steguleţ de la Turul Franţei. Să sperăm că nu va sfârşi tragic.

Întunericitul se uită la bicicletă, care n-ar trebui să fie mai greu de condus decât gamulul. O încalecă şi demarează cum poate. E tot atât de în largul lui ca un bebe de un an care descoperă echilibrul. Spiritul războinic i se adaptează rapid la toate situaţiile şi, când ajunge la uşă, e deja stăpân pe dihanie, iar viteza i-a crescut. S-a adaptat iapid întotdeauna, în schimb a fost mereu tare greu de cap. Până să priceapă, de pildă, că viteza bicicletei e incompatibilă cu înălţimea uşii, a şi luat-o în bot. Bicicleta intră deci fără biciclist în camera lui Artur. Depăşeşte câţiva întârziaţi, trece prin mulţime, se fofilează în pluton şi trece învingătoare linia de sosire. E prima oară în istoria Turului Franţei când e sărbătorită o bicicletă fără credinciosu-i tovarăş.

Armând intră în salon.

— Ce se întâmplă?! întreabă înnebunit, înainte de a-şi dcscoperi soţia întinsă pe canapea, cu o compresă pe cap.

— Nimic, adică… tocmai a căzut, ca de obicei! răspunde Archi, care nu mai numără de mult neghiobiile fiicei lui.

Gata să plângă, bărbatul se aruncă la picioarele soţiei.
— Eşti bine, draga mea? Spune! bâiguie el, bătând-o uşor cu palma peste mână.
Armând s-a cam pierdut. Se întoarce la stânga şi dă de chipul cusut al lui Maltazar.
— E… e grav, doctore?
Lacrimile trebuie să-i tulbure puternic vederea, ca să-l poată confunda pe Frankenstein cu medicul. Dai Maltazar nu se supără. E chiar flatat de confuzie.
— Dacă vorbeşti de mine, cred că mai bine de atât nu se poate, dar, dacă vorbeşti de soţia ta, cred că va supra vieţui! răspunde el cu umor.
— O, mulţumesc, doctore! Mulţumesc! zice Armând, încântat de veste.
Îi ia chiar mâna şi i-o scutură vesel. Mai ales aşa cev; i n-ar trebui să facă.
— Bine, dă-mi drumul! ţipă Maltazar, ştiindu-şi costu mul foarte fragil.
Dar Armând e prea fericit şi scutură braţul medicului ca pe o bătrână creangă de prun. Comparaţia nu-i pren proastă, căci lui Maltazar îi plesneşte costumul peste tot, lăsând la vedere pielea-i bătrână şi uscată, zgrunţuroas. L ca scoarţa de copac.
— Dar opreşte-te odată, imbecilule! urlă el brusc, lucru surprinzător peste poate la un medic.
Dar furia nu-i niciodată sfetnic bun, şi-i lasă fără mască. Aşa i se află adevărata identitate. Nu-i om şi, cu atât mai puţin medic. Este M. Blestematul, prinţul tenebrelor. Armând îşi şterge lacrimile. N-ar trebui. Leşină brusc şi cade peste nevastă-sa, ca şi cum canapeaua n-ar li bună decât pentru aşa ceva. Retei îi vine inima la loc, iai lui Archi i se năzare brusc o idee:
— Ştiam eu că i-am mai auzit vocea oribilă! se bucură. Fără să-şi dea seama de pericolul care îl paşte.
Maltazar rupe ce-a mai rămas din haine şi dă cu plăcere la iveală costumul regal. Îşi scoate jobenul, de sub care îi apar capul nemăsurat de lung, şi mănuşile ridicole, care îi acopereau ca nişte comprese mâinile.
— A! Acum mă simt în largul meu! spune el, răsucindu-şi pelerina.
— Doar ţi-am spus să nu dai drumul la necunoscuţi în casă! bombăne Mami, pe un ton de evident reproş.

— Din nefericire, nu-i un necunoscut, răspunde politicos bunicul. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe seniorul oraşului Necropolis, comandantul celui de-al Şaptelea Ţinut, M. Blestematul, al cărui simplu nume aduce ghinion.

La auzul distinsei prezentări, Maltazar zâmbeşte şi se topeşte într-o magnifică reverenţă.

— E o onoare pentru mine să fiu în compania dumitale, doamnă Reta!

— De unde ştie cum mă cheamă? întreabă în şoaptă bunica, pe care familiaritatea o nelinişteşte.

— În altă viaţă, am avut privilegiul de a te putea privi în bucătărie şi trebuie să mărturisesc că atunci m-ai impresionat foarte tare. Fireşte, n-am cum să-ţi judec calitatea bucatelor, căci limba mi-e insensibilă la orice, chiar şi la tortură. Dar dragostea, devoţiunea şi, uneori, chiar înverşunarea cu care prepari unele feluri de mâncare m-au încântat mereu. Mă gândesc în special la vestitul tort cu ciocolată pe care l-ai început de vreo sută de ori înainte de a-l pregăti perfect. Îmi place încăpăţânare.) ta. Avem caractere similare în familia mea.

— Numai că vouă încăpăţânarea vă e de folos ca să jefuiţi şi să distrugeţi, iar nouă, ca să facem tarte! intervine Archi, cam agasat de discuţie.

— Rezultatul e, poate, diferit, dar calităţile sunt aceleaşi, şi azi îmi îngădui să-ţi aduc omagiul meu, Reta!

Maltazar se înclină iar, în chipul cel mai elegant.

— Mi-ar fi plăcut să te felicit mai demult, dar pe vremea aceea nu măsurăm decât câţiva milimetri, iar vocea mea, oricât de puternică ar fi fost, nu făcea mai mult zgomot decât o alună pe care o spargi. Astăzi e cu totul altfel, spune, afişând un zâmbet care nu promite nimic bun. Vocea mea a câştigat în forţă şi profunzime. Azi e o armă redutabilă. Îmi daţi voie să fac o mică demonstraţie? întreabă Maltazar, politicos.

— Discursurile tale nu m-au impresionat niciodată, Maltazar! răspunde sec Archi, uitând pentru o clipă că pronunţarea acestui nume poartă ghinion.

— Adevărat?! jubilează mişelul. Te-aş putea face totuşi să tremuri, doar pronunţând un sunet, cel cu care ar li trebuit să mă numeşti, dar în loc de asta ai preferat să atragi nenorocirea.

— Despre ce sunet vorbeşti? se nelinişteşte Mami.

— Cel cu care încep prenumele noastre, dragă Margareta!

Sunetul M! spune seniorul Maltazar, umflându-şi monstruos plămânii şi urlând din răsputeri.
Şi are puteri din belşug. Şervetele de masă, carpetele, perdelele, totul zboară prin casă. Geamurile explodează.
Voleurile se desfac. Scaunele se mişcă singure. Chiar şi comoda burduhănoasă lunecă fără să poată fi oprită spre fundul odăii. Ciclonul intră în casa scării, învârtindu-se în jurul trenului.
Vagonul-restaurant e cuprins de panică, iar cei trei prieteni se ţin cum pot mai bine de barele de decor. Vântul e atât de puternic, că trenul e de câteva ori în primejdie să deraieze. Linguriţele zboară în vârtej, una dintre de loveşte priza electrică. Trenul pierde imediat din viteză, în ciuda vântului puternic.
În salon, Reta e purtată de acest suflu neomenesc şi lipită de perete, la câţiva centimetri de duşumea. Făcând un efort supraomenesc, numai Archi a rămas pe loc. Are vesta ruptă, părul ciufulit în toate direcţiile, dar nimeni şi nimic nu-l poate face să-şi schimbe poziţia.
Maltazar abia mai răsuflă, iar uraganul se depărtează prin ferestrele sparte. N-a mai rămas nimic din frumosul salon al Retei, doar Archi se mai ţine pe picioare. M. Îşi trage sufletul, mirat că bietului bunic e în acelaşi loc.
Degeaba a devastat casa, n-a izbutit să-l înfrângă, ceea ce îl agasează.
— Salcia se pleacă, dar nu se rupe, Maltazar. Dacă ai fi lost mai atent la natura înconjurătoare, ai fi învăţat lecţia. Ai şti şi că, pe furtună, fulgerul alege mai întâi cel mai mare stejar.
Maltazar bombăne şi loveşte cu pumnul, făcând praf ultimul gheridon rămas întreg. Un gest de-a dreptul stupid, fără alt scop decât să-i calmeze nervii şi s-o trezeasci pe Roza. Mama se ridică pe canapeaua care i-a dat atât de ospitalieră adăpost cât a stat leşinată şi-şi potriveşte ochelarii. Asta nu prea serveşte la nimic, pentru că lentilele au plesnit, din pricina ţipătului lui Maltazar. Dar asta nu e ceva rău, căci nu vede nimic, aşa că nu poate constata că noul invitat e chiar mai urât decât cel dinainte, ceea ce ar atrage după sine un nou leşin.
— Am dormit mult? îl întreabă ea pe Maltazar, care nu mai are chef de politeţuri.
— Nu atât cât aş fi dorit! îi răspunde acesta, dându-i un pumn în cap, care-i provoacă femeii un nou leşin.
Artur coboară din tren şi vede stricăciunile. Furculiţe, cuţite şi

bucăţi de obiecte zac pe podea. Sunt urme le lăsate de violenţa neaşteptatei furtuni.

— După mine, o singură persoană e în stare s. T declanşeze asemenea cataclism! şopteşte prinţesa, care a dus deja mâna la spadă.

— Lasă arma la locul ei, Selena! N-ai talia potrivită ci să te baţi cu el! Mai curând ajută-mă să repar curentul, spune Artur, trăgând-o de mânecă.

Alfi profită de acalmie şi se fofilează în salon prin fereastra spartă. Vine să lingă mâna bunicii, care izbu teşte în cele din urmă să se dezlipească de zidul în care aproape a fost încastrată. Mami se scutură de praf şi, şovăind, se duce lângă soţul ei.

— De ce nu ne spui pentru ce-ai venit, în loc să distru gi totul astfel?! îl ceartă bunicul.

— Darul distrugerii e cel mai mic păcat pe care-l am! spune Maltazar, ducând o mână la piept, de parcă ar vorbi de căpşune cu zahăr. Ce-i, oare, mai atrăgător decât să sufli asupra unui castel din cărţi de joc şi să-l priveşti cum se prăbuşeşte? Oare nu-l înălţăm chiar cu speranţa secretă de a-l vedea prăbuşindu-se? comentează el, străbătând de la un capăt la celălalt salonul distrus. Ce imperiu nu s-a construit pe ruinele altuia? Nu profităm, oare, de asemenea situaţii pentru a-l reconstrui mai frumos, mai înalt, mai puternic? Distrugerea trezeşte în om doar pofta de a se depăşi. Distrugând pentru el, îl fac să câştige timp!

— Timpul de care te foloseşti ca să distrugi şi mai abitir! îi reproşează Archi, enervat de aceste vorbe.

— Adevărat. E un cerc vicios. Voi construiţi, eu distrug, voi reconstruiţi, eu distrug iar! Când se va rupe, oare, cercul infernal? spune Maltazar, având aerul că se plânge.

Archi n-are niciun răspuns. Reta nici atât.

— Poate că tocmai această opoziţie menţine echilibrul. Nu-i, oare, cercul o formă geometrică perfectă? adaugă Maltazar, mândru de demonstraţie.

— E, într-adevăr, o formă perfectă, consimte Archi.

— Binele şi răul nu se pot despărţi, dragă Archi. Au prea mare nevoie unul de celălalt. Acesta-i cimentul care uneşte lumile noastre.

Capitolul 9

În aşteptare, Artur şi Selena îşi unesc forţele şi izbutesc să bage iar în priză trenuleţul. Acestă demarează imediat, iar cei trei eroi se văd obligaţi să fug. T pentru a-l prinde din urmă. Artur sare pe platforma din spate şi-i întinde imediat Albei o mână, ajutând-o să urce.

— Grăbeşte-te, Moţ! strigă surioara, văzându-l că aleargă în urma lor.

— Nu pot, sacul meu e prea greu! răspunde Moţişor, gâfâind din greu.

Cu fiecare secundă şi cu fiecare metru, trenul prinde viteză, iar Moţ rămâne în urmă.

— Artur?! Fă ceva! urlă Selena, sperând că prinţul are o soluţie.

Artur şi-a pierdut cumpătul, dar oare ce te motivează mai mult decât o prinţesă care te imploră din priviri şi are toată încrederea în tine? Artur ştie că are doar o secundă ca să-i vină o idee, înainte de a pierde inima prinţesei şi pe Moţ odată cu ea.

— Moţişor! în spatele tău… Yeti! zbiară Artur.

Trucul funcţionează pe loc, iar frica îi dă aripi lui Moţ, care bate toate recordurile de viteză ca să ajungă din urmă ultimul vagon. Micul prinţ sare şi aterizează, rotogolindu-se drept în vagon. Selena râde şi se bate cu mâinile peste şolduri.

— Eşti doar un gamul dăscălit!

Artur nu pricepe prea bine expresia, dar crede că imului dăscălit e echivalentul curcii noastre plouate.

— Bine te-a mai dus de nas cu: „în spatele tău… Yeti!“ râde prinţesa, imitându-l pe Artur.

Lui Moţ povestea nu i se pare prea hazlie, iar pe chip încă i se citeşte spaima.

— Ca să spun drept… n-a fost tocmai o minciună! zice Artur, încercând s-o sperie puţin pe prinţesă.

Selena se opreşte brusc din râs şi se încruntă. Moţ dă din cap, ca s-o facă să-şi înţeleagă greşeala. Yeti e de-adevăratelea în tren, chiar dacă nu i se vede decât vârful capului, şi e chiar în spatele Albei, care nu-l vede.

— N-ai izbutit să mă duci! spune prinţesa, distrându-se. Dar nici eu nu-s dusă cu pluta, ştii? Făceam asemenea glume înainte de-a te fi născut tu, biet Moţişor! Ştiu prea bine că nu-i niciun

Yeti înspăimântător, care să fugă în urma trenului! adaugă ea şi se întoarce, ca să-şi constate… greşeala!

Alfi aleargă după tren, cu capul lui enorm aproape lipit de platformă. Prinţesa scoate un urlet neomenesc, care ar face să tremure şi un microfon. Se aruncă ins tinctiv în braţele lui Artur, care abia aştepta aşa ceva.

— Nu e chiar un Yeti adevărat, ci un căţel pe care îl cheamă Alfi, spune Artur, drăguţ. Un Yeti e mai mare şi, mai ales, mult mai urât!

— E… e domesticit? bâiguie prinţesa, căreia îi vine greu să-şi ascundă tulburarea.

— „Domesticit” e mult spus, să zicem că-mi dă ascul tare, când are interes! Artur se apleacă în afara vagonului şi urlă: Alfi! Pleacă de aici! O sperii pe prinţesă!

Alfi ciuleşte imediat urechile. Şi-a văzut bine stăpânul, foarte mic în coada vagonului, dar n-aude nimic din ce spune, căci vocea acestuia e foarte firavă.

— Vezi? N-ascultă nimic niciodată! conchide Artur, disperat.

Nu-şi poate închipui că Alfi nu-l aude, când el zbiar. T atât de tare.

Trenul trece pe lângă o minge de tenis, probabil uitai.1 după vreun joc. Lui Artur îi vine brusc o idee: trage o lovi tură zdravănă în minge, ca să-şi arate talentele de fotbalist. Mai bine s-ar mai fi gândit. Mingea e de o sută de ori mai mai mare decât el şi-i zdrobeşte piciorul sub ea. Iar acum bietul băiat sare într-un picior prin tot vagonul şi strigă tie durere.

— De-a ce te joci? întreabă Moţ, care n-a prins toate regulile noului joc.

Pe Artur îl doare prea tare ca să răspundă. Totuşi, lovitura lui cu piciorul n-a fost zadarnică. Antrenată de viteza trenului, mingea se rostogoleşte uşurel, înainte de a cădea pe scară. Poate că Alfi n-aude nimic, dar a prins mesajul şi pleacă în urma mingii, care coboară pe scări, loarte mulţumit să se poată juca iar cu stăpânul. Moţ priveşte pe fereastră cum se îndepărtează Yeti, iar prinţesa îşi aranjează părul, cu un gest graţios.

— Totuşi, am scăpat uşor! oftează Moţ, aşezându-se Lingă Artur, care îşi masează piciorul.

Dar un zgomot uriaş îl contrazice: un şoc violent face să vibreze tot trenul, de parcă s-ar prăbuşi un munte peste ei. Cei trei cad la podea, neavând timp decât să se agaţe de picioarele

scaunelor. Cutremurul violent nu ilurează decât o clipă, iar trenul îşi reia ritmul normal.

— Dar ce naiba s-a întâmplat? întreabă Moţ, panicat.

Când vorbeşti de naiba, adeseori îi vezi coada, dar de astă dată nu i se vede decât creasta. Întunericitul apare, eu capul în jos, în rama ferestrei.

— Cucu! face el, zâmbind copilăros, ca şi cum s-ar pregăti să se joace de-a v-aţi ascunselea.

Prietenii încep să urle şi să alerge în toate direcţiile. Războinicul sare în tren şi-şi scoate spada uriaşă. Prima lovitură e pentru Selena. Biata prinţesă e trimisă în fundul vagonului, fără să-şi poată scoate spada fermecată. Ca un adevărat gentleman, Artur se aşază între ei şi-i ţine piept oribilului întunericit, care spumegă de furie ca un laur.

— Întunericitule, potoleşte-te! zbiară Artur, autoritar.

Războinicul se opreşte brusc, buimăcit de atâta sign ranţă de sine. Dar încrederea lui Artur nu-i decât o faţadă, în spatele căreia puştiul îşi caută cuvintele.

— Hm... nu crezi că-i momentul potrivit să vorbim un pic? sugerează el, schiţând un surâs.

Intenţia băiatului îl destabilizează pe războinic. I s-a propus adeseori să facă ravagii, să jefuiască, să strângă pe cineva de gât, să masacreze, dar arareori să stea de vorbă.

— Să vorbim despre ce? întreabă el, ridicându-se uşurel.

— Despre tot acest război inutil, despre toată suferinţa pe care o provoci atât celorlalţi, cât şi ţie însuţi, răspunde Artur, sincer. Fiecare avem probleme şi dureri şi ne face bine să stăm uneori de vorbă, nu?

Întunericitul bagă un deget în gură, fapt care îl ajutil să gândească.

— Păi... nu! spune el, după ce cugetă şi înainte de a-şi relua asaltul.

Artur evită tăişul monstruos, lăsând în ultimul moment capul în jos.

— Presupun că gestul tău marchează sfârşitul negocierilor, declară el, deşi ar face mai bine să fugă, decât să facă pe mucalitul.

Tocmai aici greşeşte: încă n-a câştigat şi, chiar când se pregăteşte să-l taie pe Artur în două, ca pe un sendviş vul gar,

Moţ îi sare în spinare. Gestul îi e eroic şi demn tie admiraţie. Dar cu totul ineficace, fiindcă Întunericitul se debarasează de el cu un simplu bobârnac, ca de un fir tie păr de pe umăr. Bietul omuleţ e, la rândul lui, trimis la plimbare, iar războinicul se întoarce la treburile lui. Are într-adevăr intenţia să-l facă pe Artur cubuleţe. Dar cele câteva secunde de diversiune i-au permis lui Artur să dispară. Întunericitul se enervează şi face praf restul meselor, căutându-şi vânatul.

Întunericitul se dezlănţuie şi începe să plouă cu lovituri. Micul erou le ocoleşte tot mai greu. Sare de pe rama unui tablou pe o etajeră pentru bagaje, trecând printre lămpi, dar degeaba. E cu neputinţă să pareze loviturile superputernice, care distrug totul în cale. Întunericitul e pe cale să facă tot vagonul bucăţi-bucăţele. Fiecare lovitură face câte o gaură în pereţii magnificului tren, replică exactă a Transcontinentalului de la începutul secolului al XX-lea. Războinicul, pe care nimeni şi nimic nu-l poate opri, avansează spre el, fandând în trecere toate mesele. Epuizat, Artur se clatină şi cade la podea. Întunericitul se apropie, ridică arma şi arborează un zâmbet satisfăcut, aşa cum fac, de cele mai multe ori, învingătorii.

— Unde eşti? Arată-te în loc să te ascunzi ca o cârtiţă ordinară! Ţi-o fi teamă să te baţi?! spune războinicul, nădăjduind că vorbele-i sfidătoare îl vor scoate pe Artur din vizuină.

— Dacă vrei să te baţi, sunt omul tău! aude din spate.

Întunericitul se întoarce şi dă nas în nas cu Selena, care ţine spada fermecată în mână. Şovăie o clipă, cuprins parcă de o criză bruscă de politeţe.

— Iartă-mă, Selena, dar… eşti mai curând femeie!

— Încă nu! Dar tocmai bine, fiindcă nici tu nu eşti încă bărbat! îi răspunde prinţesa.

Războinicul nu suportă să se îndoiască cineva de bărbăţia lui.

— Nici nu eşti încă terminat, adaugă Selena. Îţi lipseşte esenţialul — inima şi creierul.

Vorbele umilitoare îl lovesc ca o săgeată drept în piept, dar ar fi şi mai rău, dacă, într-adevăr, ar avea inimă. Începe să ragă ca o fiară, ceea ce tinde să arate, cum spunea şi Selena, că-i mai puţin bărbat şi mai mull animal. Războinicul loveşte violent în spada fermecată a Albei, care îi blochează asaltul, de parcă a lui ar fi doar o rămurică.

Întunericitul pricepe imediat cu cine şi, mai ales, cu ce are de-

a face. Se ştie că spada fermecată îi dă puteri supranaturale celui care o mânuieşte. În plus, îi transmite spiritul dreptăţii şi al echităţii. Ea sare doar în ajutorul văduvelor şi al orfanilor şi nu-l ajută niciodată pe sceleratul care îi oprimă. Un singur gând urât, şi spada se face mai grea decât piatra în care a fost cu înţelepciune înfiptă. De aceea, războinicul e înnebunit de gelozie, căci credea că spada cea mai puternică din regat este a lui.

Se năpusteşte asupra Albei, ca să-i dea o lovitură grozavă, dar prinţesa îl opreşte cu graţia-i obişnuită. Pierdut, măreşte ritmul şi încearcă toate tertipurile, dar nu izbuteşte nimic. Spada fermecată parează lovitură după lovitură şi respinge asalturile cu deconcertantă uşurinţă. Întunericitul încearcă o ultimă lovitură, o combinaţie, o serie de tuşe mortale, pe care numai un spirit întortocheat e în stare să le inventeze. Pentru asta, apasă pe un buton, şi o a doua spadă, telescopică, îşi face apariţia.

Războinicul îşi răsuceşte spadele gemene în văzduh şi dă un nou asalt. Suceşte cele două tăişuri atât de repede, că l-ai crede elicopter. Selena zâmbeşte şi-şi lasă spada fermecată să lucreze. Amândoi mânuiesc armele atât de iute, că nu poţi număra loviturile pe care le schimbă. Lupta pare s-o distreze pe Selena şi, cu cât se amuză ea mai mult, cu atât mai tare se enervează Întunericitul, care începe să obosească. Prinţesa profită şi măreşte ritmul, pentru a pune capăt ridicolei înfruntări. Într-o clipă, îi taie cele două spade în douăsprezece bucăţi. Uluit, războinicul cade în genunchi. Artur iese din ascunzătoare şi se apropie de fetiţă.

— Acum ai să te potoleşti, altfel chiar că mă enervez! îl ameninţă Artur pe războinic, umflându-şi pieptul.

Întunericitul e complet umilit şi nu mai are putere să lupte. Se aruncă la picioarele prinţesei şi începe să se smiorcăie.

— Iartă-mă, prinţesă! Şi nu mi-o lua în nume de rău! Aşa am fost crescut! Nu m-au învăţat decât să omor şi să jefuiesc, dar nu sunt, în fond, decât un biet soldat!

Atâta-i trebuie ca s-o ducă de nas pe prinţesă, şi ea l-ar mângâia de bunăvoie pe cap, dacă Întunericitul n-ar avea prinse de cască toate lamele acelea de ras.

— Ştiu, întunericitule! spune prinţesa, zâmbind ama bil. Sunt convinsă că în copilărie ai fost un băieţel drăguţ.

— Da, foarte drăguţ! se smiorcăie Întunericitul, mân gâind picioarele prinţesei. Foarte drăguţ, până când tata m-a învăţat să fiu rău!

Prinde brusc picioarele prinţesei şi trage tare de ele. Surprinsă, Selena îşi pierde echilibrul şi cade, iar mişelul pune mâna pe spada fermecată.

— Oh, Doamne-Dumnezeule! ţipă prinţesa, pricepând imediat ce greşeală a comis.

Întunericitul rânjeşte ca o hienă.

— Eşti curajoasă, Selena, dar mult prea pură ca să te baţi! Războiul e arta bărbaţilor! spune el, mândru.

— Iar prostia, calitatea războinicilor! spune Artur, foarte hotărât să-i distragă atenţia, ca s-o scape pe Selena.

Micul lui plan funcţionează minunat, iar Întunericitul începe imediat să urle:

— O să plăteşti pentru această jignire şi ai grijă să te baţi bine, dacă vrei să ai onoarea de a sfârşi ca trofeu în salonul meu.

— O! Iată o onoare care mă motivează! spune puştiid, împingând brusc lustra care pendula în faţa lui.

Războinicul o primeşte drept în faţă, dar nu pare mai deranjat decât dacă l-ar fi atins o frunză uscată de toamnă.

— Pregăteşte-te să mori ca un erou! exclamă, nobil, Întunericitul.

— E uşor de spus când ai o spadă fermecată în mână, răspunde Artur.

Războinicul îşi priveşte spada şi pare să fie de aceeaşi p. Lrere cu el.

— Da, e adevărat! spune el, apoi urlă şi se năpusteşte asupra lui Artur, ca un rinocer asupra unei libelule.

De astă dată, lupta e şi mai inegală, căci spada fermecată face ravagii. Întunericitul taie bucăţi întregi din vagon, care cad din tren şi ajung cu mare zgomot pe podea. Foarte concentrat, Artur evită loviturile cum poate mai bine şi izbuteşte să fugă pe acoperiş, printr-o mică trapă. Războinicul se năpusteşte după el, dar trapa e prea mică pentru el. Asia n-are însă nicio importanţă! Câteva lovituri date cu spada fermecată şi lărgeşte gaura, cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi săpat în piure. Apoi sare pe acoperişul trenului şi reia duelul.

Artur începe să gâfâie şi evită ca prin miracol loviturile. Dar

atacă tot mai imprecis şi simte că se apropie sfârşitul. Întunericitul îşi dă bine seama că adversarul îi e tot mai slăbit şi, ca un bun războinic, profită şi măreşte ritmul. Artur nu mai poate lupta şi, în cele din urmă, se împiedică. Se prăbuşeşte pe acoperişul vagonului, la cheremul monstrului sângeros. Războinicul se apropie, savurându-şi de pe-acum victoria.

— Te-ai bătut foarte bine, puştiule. Am să-ţi pun capul împăiat chiar deasupra şemineului! spune el serios, convins că astfel îi aduce un omagiu.

Artur nu răspunde. N-are nimic de zis. Poate doar vl constate că-i neputincios. Că a fost înfrânt. N-ar fi trebuit să se creadă erou. Nu-i decât un băieţel de zece ani, care şi-a asumat prea multe riscuri pentru vârsta lui. Cupriir, de fatalism, vede cum Întunericitul ridică spada fermecată deasupra capului. Ştie că duşmanul lui va fi neîndurător. Deodată, o mică speranţă renaşte în ochii lui. A fi neîndurător e un păcat, un defect, la fel ca egoismul, răutatea sau dorinţa de răzbunare. Or, Întunericitul are toate aceste defecte, pe care spada fermecată nu le suportă. Prin urmare, curând ar trebui să-i arate acest lucru noului stăpân.

— Îndurare, stăpâne! începe să se smiorcăie Artur, o să-l facă pe războinic să cadă şi mai abitir în păcat.

— Niciodată! urlă Întunericitul furios, căzând în cap cană.

Mai ridică un pic spada, care, brusc, îşi schimbă culoarea şi devine la fel de grea ca Turnul Eiffel. Război nicul cade pe spate, iar spada se înfige în tavanul vagonului. Copleşit de noul număr de magie, războinicul se întoarce, să vadă mai bine ce s-a întâmplat. N-are însă vreme să priceapă mare lucru, fiindcă vagonul e gata să treacă pe sub uşa odăii de lucru a lui Archi, iar războinicul primeşte o lovitură drept în faţă. Şocul e atât de violent, că rămâne lipit de uşă, ca musca pe tapet. Trenul intră în pod, iar Întunericitul lunecă de-a lungul uşii, se zdrobeşte de podea şi rămâne fără suflare.

Capitolul 10

Armand îşi revine încet-încet din leşin. Se ridică şi nu pare să înţeleagă de ce îi sforăie soţia la asemenea oră pe canapea. Nu înţelege nici de ce-i salonul atât de distrus.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă el pe Archi, frecându-şi ceafa.
— Am avut un musafir, răspunde bunicul, arătându-l pe Maltazar cu degetul.
Armând îl zăreşte pe oribilul M. Şi se grăbeşte să leşine iar. Picioarele nu-l mai ţin, e gata să dea ochii peste cap, dar Archi aruncă brusc în el cu o tartă, lucru destul de folositor când eşti gata să leşini.
— Ajunge, Armând! Un pic de demnitate! Ai să leşini mai târziu! porunceşte bunicul cu o surprinzătoare autoritate.
Armând se trezeşte pe loc, aşa cum se aprinde lumina în toiul nopţii.
— Mi-aţi promis budincă?! aminteşte Maltazar, căruia îi lipsesc multe, dar memoria nu.
— Păi… da, imediat! răspunde Armând şi pleacă pe trei cărări spre bucătărie.
Mami nu-i prea liniştită. Se apropie de Archi şi îl ia de braţ. Bunicul îi mângâie mâna, dar e foarte greu s-o linişteşti într-o asemenea situaţie. Cel mai bine ar fi să pună capăt acestui coşmar.
— Cred că ştiu ce vrei, Maltazar. Ţi-o dau, dacă-mi laşi familia în pace!
Maltazar surâde, impresionat că există cineva la fel de inteligent ca el.
— Ai cuvântul meu de onoare! spune el, ducând mâna la inimă, deşi toţi ştiu că el n-are aşa ceva.
— Cuvântul tău? Dar tu n-ai niciunul! replică bunicul.
— Nu-i adevărat! Aminteşte-ţi cum ţi-am promis, când te-am aruncat în temniţa din Necropolis, că n-aveam să te omor, dacă în fiecare zi mă învăţai ceva, şi mi-am ţinut cuvântul, aşa-i?
Archi nu poate zice nimic, căci e adevărat.
— Azi îţi fac altă promisiune. Dă-mi ce caut şi plec din casa ta. În fine… ce-a mai rămas din ea!
— Şi familia mea? negociază bunicul.
Maltazar e mai stingherit, căci cruţarea vieţilor nu-i punctul lui forte.
— De acord! Sunt un cavaler şi, în marea-mi dărnicie, vă cruţ viaţa ţie şi întregii tale familii! consimte el, după ce oftează din greu.
Archi e gata să-l creadă, deşi se miră că oferta nu-i întovărăşită şi de unele condiţii.

— Cu o condiţie! zice în cele din urmă Maltazar, care nu se poate lăuda că i-a luat prin surprindere.
— Ascult, răspunde bunicul, care nu prea are de ales.
— Curând voi avea un palat, pe care sclavii mei îl vor construi de cum am să aflu locul ideal. Când va fi terminat, vreau ca în fiecare duminică Reta să-mi aducă vestitul ei tort de ciocolată, cu mici pepite albe şi cu anacarde deasupra!
Se ştia că Maltazar era gurmand, dar nici chiar aşa. Archi se încruntă şi trage adânc aer în piept, înainte de a-i spune sus şi tare că nu-i de acord.
— De acord! spune Mami, contrazicându-şi categoric soţul, şi nu glumeşte deloc. Am să fiu în faţa palatului tău în fiecare duminică la ora nouă fix, aducându-ţi ceea ce-mi ceri.
Vocea îi e atât de autoritară, încât nimeni nu îndrăzneşte să se îndoiască de cuvântul ei, iar Maltazar nu poate decât să se încline în faţa hotărârii pe care a luat-o.
— Să fie într-un ceas fericit! spune el, zâmbind cu gura până la urechi, chiar dacă toţi ştiu că e imposibil ca el să aibă vreo idee despre fericire.
Selena îşi caută pe tavanul vagonului spada înfiptă de întunericit. Trage de mâner, şi aceasta iese din tinichea ca din nisip. Apoi, trenul — sau, mai bine zis, ce a rămas din el — încetineşte viteza şi intră în gară, la picioarele biroului lui Archi.
— Cap de linie, toată lumea coboară! strigă Artur, deloc supărat că a ajuns teafăr.
Selena şi Moţ vin lângă el, uşor intimidaţi de măştile africane agăţate pe pereţi, care atârnă înclinate, ca nişte portrete gravate în stânca muntelui. Sute de cărţi, puso chiar pe duşumea, le amintesc celor trei de casele înalte, înşirate pe străzi nesfârşite, unde pare uşor să te pierzi Artur se apropie de o jucărie de-a lui, abandonată. E o macara de şantier, cu un braţ şi o mică nacelă. Îşi împinge tovarăşii într-acolo.
— Unde vrei să ne duci? se nelinişteşte Selena, sting herită în nacelă, ca în coaja de nucă.
— Ceea ce căutăm noi e sus, pe biroul bunicului! Moţ, poţi împinge cu briceagul maneta de colo?
Moţ priveşte maneta, care stă, mare şi neagră, în mijlocul unei telecomenzi.
— Nicio problemă! răspunde micul prinţ, sigur de sine, sau mai curând de briceagul lui cu două sute de funcţiuni, care, de-

ar putea, ar rânji în faţa unei misiuni atât de simple.

Moţ ia briceagul, ţinteşte telecomanda şi apasă pe funcţiunea douăzeci şi şapte. Zece fluturi magnifici ies din briceag şi zboară încântaţi.

— Ups! îmi pare rău, mereu o încurc cu „fluturătorul de granule”!

Moţ ţinteşte iar, apăsând pe funcţiunea şaptezeci şi doi. O flegmă uriaşă, foarte verde şi scârboasă, cade pe comenzi. Cablul macaralei se întinde imediat, iar nacela începe să se ridice, cu cei trei ghiduşi la bord.

— Aaa! E mai plăcut decât în tren! se bucură Moţ, aranjându-şi briceagul.

Selena se apleacă, ca să privească împrejurimile. Totul. Nou pentru ea, iar pe duşumea stau răspândite sute de obiecte necunoscute. Nici măcar n-are idee la ce poate avea tot bazarul acela. Se simte ca o fetiţă de la ţară, trezită brusc printre zgârie-norii din New York. Pentru Ai tur, care-l cunoaşte pe dinafară, locul n-are niciun secret. În schimb, e intrigat de flegma hidoasă aruncată tie Moţişor.

— Ce e, mai precis, terciul oribil care a ieşit din briceagul tău?

— Bale de mormoloc, răspunde simplu Moţ.

— Şi la ce sunt bune balele de mormoloc într-un asemenea briceag? întreabă Artur, pe faţa căruia se citeşte pur şi simplu scârba.

— Păi… poţi să ungi cu ele tartele cu ouă de omidă! zice micul prinţ, dând din umeri, ca şi cum ar fi vorba de ceva evident.

Din fericire, Artur a mâncat o bucată foarte mică din discuitul cu unt, altfel ar avea ce da la raţe. Nacela ajunge la nivelul braţului macaralei, nu departe de suprafaţa biroului. Artur îşi ţine echilibrul şi ajunge acolo dintr-un. Alt. Selena face la fel, fireşte, mult mai graţios.

— Eu rămân aici! spune Moţ. Am să supraveghez ariergarda!

Selena nu-i fraieră. Ştie bine că fratele ei face o asemenea propunere nu fiindcă l-a apucat subit eroismul, ci mai curând fiindcă moare de frică la gândul de a sări în gol.

— E foarte drăguţ din partea ta! răspunde ea cu umor, Dacă se întoarce Întunericitul, te poţi ocupa de el, în vreme ce noi ne îndeplinim misiunea?

— Păi… sigur! se bâlbâie micul prinţ, care abia acum îşi dă seama în ce belea s-a băgat.

Selena şi Artur suie muntele făcut din cărţi şi felurile obiecte grămădite pe masa de scris. O umbră se strecoară pe sub uşă. E înspăimântătoare, deşi are doar câţiva cen timetri. Întunericitul e deja pe picioare. A pierdut câteva lame din creastă, dar bestia e vioaie şi mai pregătită de luptă decât înainte. Nu se poate ca Moţ, care stă de paz. L, să nu-l vadă, căci Întunericitul vine ca un gândac de bucătărie pe dalele albe. Micul prinţ vrea să fluiere, ca să-l avertizeze pe Artur, dar frica îi blochează maxilare li şi din gura închisă, ca broasca uşii, nu poate ieşi nici nu sunet. Întunericitul urcă în tren, ameninţând cu spada lui cu trei tăişuri, şi scotoceşte meticulos primul vagon Moţ încearcă să fluiere cu degetele, dar scoate un sunet ridicol, amintind de un balon care se dezumflă. Artur o ajută pe Selena să urce pe ultima carte a muntelui efemei.

— Spune-mi exact unde mergem, cere prinţesa, care începe să se simtă obosită.

— Până la prima etajeră! răspunde Artur, arătând tavanul.

Acolo sunt aşezate cu grijă cărţi frumoase, cărora Archi le poartă un interes deosebit. Între două cărţi se află flaconaşul.

— Dacă bunicul nu i-a schimbat locul, putem si creştem şi să-l oprim pe blestematul de Maltazar!

Selena tresare, ca de fiecare dată când îi aude numele, şi e gata să-şi piardă echilibrul. Artur o prinde la fix.

— Îmi pare rău! se scuză băieţelul, simţindu-se vinovat.

Ştie prea bine că acest nume aduce ghinion; iar ghinionul intră adesea pe uşă, fără ca măcar să ciocăne înainte. Parcă demonstrând această tristă superstiţie, apare Maltazar. Umbra lui e monstruoasă, mai ceva ca a fiului său, căci are peste trei metri. Selena şi Artur au înlemnit, lui Moţ îi tremură urechile, iar Întunericitul adulmecă mirosul putred, care îi e familiar. Archi vine şi el în pod, urmat de Alli, cu mingea în bot. Dar căţelul rămâne în prag. Dacă s-ar apropia de Maltazar, n-ar putea rezista uriaşei tentaţii de-al muşca de picior. Archi observă vagonul distrus, care zace în triajul gării.

— O! Ia te uită la el! Altă ispravă de-a lui Alfi! Ce-o să te mai felicite Artur când are să vadă! bombăne bunicul, luând vagonul în mână.

Alfi dă din coadă, fiindcă şi-a auzit numele. Artur ar vrea să-i strige bunicului că Alfi n-are nicio vină şi că întunericitul a distrus trenul, dar ştie că ar striga degeaba. Vocea lui, prea

slabă, nu poate ajunge până la Archi. Bunicul cercetează vagonul în care e întunericitul. Monstruleţul stă ascuns ca pietricica în pantof şi se agaţă cum poate, ca să nu iasă.

— Am să încerc să-l repar, înainte de întoarcerea lui Artur! Asta te va scuti de o pedeapsă zdravănă! spune bunicul amabil, adresându-se căţelului, ca un vechi complice.

Archi pune vagonul pe birou, iar Întunericitul se strecoară sub singura masă pe care n-a făcut-o praf. Apoi bătrânul profesor se uită la etajeră, numără cărţile de deasupra şi o ia pe a şaptea. Artur şi Selena sunt chiar de-o parte şi de alta a vestitei cărţi şi gesticulează din răsputeri „Dacă nu ne aude, poate că ne vede!“ îşi spune Artur, caro dă din mâini, ca şi cum ar ghida un portavion. Archi pune mâna pe carte şi o ia cu delicateţe. Artur priveşte pachc botul care trece, neavând nevoie de el, ca să iasă din pori.

— Bunicule, suntem aici! Sunt eu, Artur!

Degeaba ţipă şi se agită, n-are ce face. Archi ia flaco naşul dintre cele două cărţi. Artur şi Selena privesc nepu tincioşi cum flaconul uriaş le trece prin faţa nasului. Moţ e atât de lipit de peretele nacelei, că dinţii îi bat darabana pe tinichea, scoţând un zgomot ca un zbârnâit. Mal tazar ciuleşte imediat urechile. Zbârnâitul insectelor îi trezeşte întotdeauna pofta de mâncare, iar el adoră asemenea bunătăţi, mai ales foarte proaspete şi abia muiate în ulei încins. Mergând după sunet, el se apropie uşurel de Moţ; de frică, micului prinţ îi clănţănesc dinţii şi mai abitir şi riscă să fie descoperit. Dar Archi îi taie calea lui Maltazar şi îi arată flaconaşul.

— Uite, asta cauţi. M-am ţinut de cuvânt, acum ţine-te şi tu.

Maltazar ia delicat flaconaşul şi-l răsuceşte între dege tele încovoiate. Înăuntru e un lichid de culoarea chihlim barului, ca mierea.

— Şi cum ştiu că-i flaconul cel bun? întreabă el, uitâu du-se la Archi, ca să vadă dacă nu cumva îl minte.

— Probabil că nu ştii să citeşti, dar te poţi uita la poze, nu? spune bunicul, arătându-i eticheta cu degetul.

Cavalerului nu-i place să fie tachinat, iar Archi e de două degete (încârligate) de-o înţepătură. Abominabilul M. Priveşte eticheta şi urmăreşte cele trei desene cu privirea. Vede mai întâi un omuleţ, apoi un altul care bea şi uii al treilea care devine atât de mare, că nu mai încape în desen. Trebuie să ai un coeficient

de inteligenţă de-a dreptul scăzut, ca să nu pricepi. Între timp, cu câţiva metri mai jos, Întunericitul a ieşit la geamul din spate al vagonului. Gesticulează şi zbiară, gata să-şi piardă suflarea.

— Tată! Tată! Sunt aici! Sunt eu, întunericitul!

Maltazar aude ceva, ca un şuşotit îndepărtat, care îi aminteşte vag de cineva.

— Sunt eu, fiul tău! N-am murit!! urlă întunericitul, iar coardele vocale sunt gata să-i plesnească.

De astă dată, tatăl a auzit şi se uită de unde poate veni vocişoara fonfănită. Întunericitul ştie că aproape şi-a atins scopul, dar nu şi ce să facă pentru a-i atrage atenţia; atunci ia spada şi o aruncă din toate puterile spre tatăl său. Spada se înfige în obrazul lui Maltazar, care tresare, urprins de îndrăzneala ţânţarului. Îşi trece mâna peste faţă, căutând locul unde l-a împuns, şi dă de-o ţeapă. O smulge cu degetele şi o priveşte curios, căci nu-i o simplă ţeapă. E spada pe care ar recunoaşte-o dintr-o mie, pe care a gravat-o pentru fiul său, când a împlinit un an. Imediat, se pune la pândă, căutându-şi discret urmaşul.

— Of! Grăbeşte-te! suflă Întunericitul, care începea să dispere.

Maltazar îşi caută cu adevărat fiul, ori a înţeles că Întunericitul îi urmăreşte probabil pe Artur şi Selena, iar ci caută cu siguranţă flaconaşul? înaintează uşurel spre etajeră, căutând locul lăsat gol de cartea care lipseşte. Artur şi Selena văd apropiindu-se primejdia şi dau înapoi, acunzându-se în umbră. Dar stăpânul tenebrelor are ochi ageri şi o umbră îi rezistă cu greu. Maltazar mijeşte ochii, ca să vadă mai bine, iar în cele din urmă îi descoperă pe cei doi eroi.

— O, nu! exclamă Moţişor, care asistă la tragedie.

— Oh, yes! exultă Întunericitul, care începe să danseze de bucurie.

Selena a luat poziţia de luptă, ţintindu-l cu spada fer mecată, dar, din nefericire, trebuie să fii Merlin-Vrăjitorul ca să ieşi dintr-o situaţie atât de încurcată. M. Arborează un zâmbet diabolic şi e gata să întindă mâna, când Arclii pune cartea numărul şapte la loc, împingându-i şi înglie suindu-i fără să ştie pe cei doi eroi spre peretele din fund.

— Ai obţinut ce-ai vrut, Maltazar. Te rog să părăseşti casa, cum ai promis!

Lui M. Blestematul i-ar plăcea să-i spună că Artur e în spate, strivit între două cărţi, dar Archi ar fi în stare vt încerce imposibilul ca să-l salveze. Preferă deci să tacă şi s-o şteargă cu comoara. Va avea vreme să revină mai târziu, cu noua-i armată, pentru a distruge fermecătoarea familie. Oricum, lupta ar fi azi prea inegală, reducându-i considerabil plăcerea. Maltazar se răsuceşte pe călcâie şi se îu dreaptă spre ieşire.

— Tată?! murmură Întunericitul, întinzând braţul către tatăl care iar îl părăseşte.

Ar vrea să urle, dar din gură nu-i iese niciun sunet şi înţelege că totul e zadarnic. Archi iese şi el din odaie, având grijă să încuie uşa cu cheia.

Capitolul 11

Războinicul e copleşit. Are ochii plini de lacrimi. Nu se poate clinti, paralizat de disperare. Moţ se apleacă din nacelă şi-l zăreşte pe întunericit, stând nedumerit la geam, ca Julieta după plecarea lui Romeo. În fundul etajerei, Artur şi Selena au găsit un loc de trecere şi sar pe maldărul de cărţi de pe birou.

— Atenţie! Aici, în vagon! urlă Moţ, crezând că vorbeşte în şoaptă.

Întunericitul a simţit ameninţarea, dar e prea distrus ca să acţioneze. Artur bagă uşurel capul în spatele vagonului şi îl zăreşte pe bietul războinic.

— Fereşte-te! E mai perfid decât tatăl lui! şuşoteşte prinţesa.

Dar deznădejdea războinicului căzut e prea vizibilă, Artur o simte în inimă şi-şi asumă riscul de a se apropia de el.

— Ascultă, întunericitule, ştiu ce simţi şi… îţi înţeleg durerea.

Întunericitul ridică uşor privirea. Pare să-şi fi pierdui şi pofta de luptă.

— Nici tatăl meu nu-i prea des pe-aici. E în oraş, vi caute de lucru, şi m-a lăsat toată vara aici, cu bunicii Sigur că-mi pare rău, dar ştiu că în adâncul inimii nu iubeşte, spune drăguţ Artur, care încearcă să explice inexplicabilul cum poate mai bine.

— Dar… e aici uneori, nu? întreabă întunericitul cu o voce abia desluşită.

Artur şovăie, dar trebuie să spună adevărul.

— Da, uneori.

Întunericitul oftează din greu şi, în cele din urmă, se apleacă peste geam.

— Asta-i problema. Tata nu-i niciodată cu mine! Nici măcar uneori. Nu-mi spune niciodată ceva drăguţ, nu mă mângâie, nu-mi aruncă nici măcar o privire.

— Dar staţi de vorbă, cât de puţin, nu? se nelinişteşte Artur.

— Nu vorbeşte cu mine decât ca să mă certe ori să-mi dea ordine, ori pentru amândouă deodată. Mă întreb dacă m-a iubit vreodată! mărturiseşte în cele din urimă întunericitul, pronunţând o frază parcă interzisă, ascunsă în fundul sufletului de ani şi ani.

Pe Artur îl uimeşte sinceritatea lui. Nici cel mai bun prieten al lui de la şcoală nu i-a făcut asemenea mărturisiri.

— N-aş vrea să întrerup micile flecăreli între băieţi, dai avem o misiune de îndeplinit! spune Selena, făcându-şi apariţia, sigură de sine ca întotdeauna.

Războinicul pare descumpănit. I-ar fi plăcut, probabil, să continue discuţia, ca să se lămurească şi mai mult.

— Eu cred că cel mai bine ar fi să-l întrebi! zice Artur sincer.

— Cum adică? se miră războinicul, neizbutind să-şi Milă în fire.

— Când îl vezi pe tatăl tău, te aşezi în faţa lui şi îl întrebi direct: „Tată, mă iubeşti?”

— Şi pe urmă? întreabă Întunericitul, aşteptând soluţia.

— Pe urmă… pe urmă habar n-am, dar, orice ţi-ar zice, scapi de îndoială.

— Nu-s foarte sigur că am priceput, răspunde războinicul cu o sinceritate deconcertantă.

E adevărat, are mintea scurtă şi, ca să înţeleagă, ar treimi să mai închirieze câţiva neuroni.

— O să te lăsăm liniştit, ca să ai timp suficient să te mişti! i-o taie scurt Selena, trăngându-l pe Artur de mână.

— Dar… n-aş putea veni cu voi? întreabă Întunericitul, aşa ca din întâmplare.

Pe Artur îl emoţionează rugămintea pe cât de înduioşătoare, pe atât de surprinzătoare. Cine ar fi spus acum nici câteva ore, că războinicul avea să-şi arate atât de făţiş sensibilitatea foarte copilăroasă?! Cu siguranţă, nu Selena.

— Întunericitule, toate bune şi frumoase, dar nu poţi trece atât de uşor dintr-o tabără într-alta. De luni de zile îi persecuţi pe minimoşi şi, chiar dacă poporul meu are simţul milei, e

nevoie de ceva timp ca să-l ierte pe călăul care l-a decimat!
Războinicul pleacă uşurel capul.
— Înţeleg şi... îmi pare rău, răspunde sincer.
Selena e tot mai stânjenită şi tot mai puţin stăpână pe propriile emoţii.
— De aceea, mi se pare necesară o perioadă de tranziţie. Rezolvă-ţi problemele cu tatăl tău şi-ţi promit că voi convinge consiliul să-ţi studieze cazul!
— Adevărat?! se bucură războinicul, ca un copil căruia i se promite luna de pe cer.
— Pe cuvânt de prinţesă!
Întunericitul se simte cu totul altul, îl apucă o mâncărime plăcută, care îl gâdilă câte puţin peste tot, si zâmbeşte fără răgaz, în vreme ce lacrimile îi şiroiesc pe obraz. E cam speriat de starea care l-a cuprins şi cu siguranţă că ar chema medicul, de-ar exista unul pe măsura lui. În realitate, n-are nevoie de niciun medic, căci diagnosticul e uşor de pus. Suferă de o emoţie violentă, din pricina lipsei cronice a iubirii. Reţeta e şi ea tot atât de uşor de prescris. Trebuie să se poarte deschis cu ceilalţi, dacă vrea ca şi ei să se poarte deschis cu el. Acest adevăr e sigur şi are privilegiul de a figura în marea carte, la pagina o sută unsprezece.
Nacela ajunge pe duşumea, iar cei trei eroi coboară imediat.
— Trebuie să-l prindem neapărat pe M.! declară Arthur căutând o rezolvare.
— Ştiu bine că trebuie prins, dar cum vrei s-o facem cu picioarele noastre mici? întreabă Selena.
— Soluţia trebuie să fie parcată pe-aici pe undeva! zice Artur, scrutând împrejurimile.
După un castel din cărţi de joc, pe jumătate prăbuşit, găseşte în sfârşit ce caută: un magnific jeep al armatei americane, pe care a avut grijă să-l adapteze. I-a schimbat toţile obişnuite cu unele de tractor, ceea ce-i dă vehiculului aerul unui Bigfoot.
— O, nu! Doar n-o să încercăm iar una dintre maşinăriile tale mortale! se vaită Moţ.
— Păi, n-ai decât să mergi pe jos, dacă ai chef! glumeşte sora lui, aşezându-se pe locul de lângă şofer.
Moţ bombăne o clipă, apoi urcă şi el la bord.
— Sunteţi gata? întreabă Artur, cu un surâs şmecher în colţul buzelor.

— Păi… da, presupun! răspunde Selena, închizându-şi i entura de siguranţă.

Artur împinge levierul din stânga maşinii şi motorul electric porneşte. Supermaşina sare brusc în faţă şi pleacă ui goana mare. Artur are nevoie de câteva clipe ca să pună stăpânire pe jeep şi face slalom printre cărţi, înainte de a putea controla într-adevăr situaţia. Maşina prinde viteză şi se îndreaptă spre uşă.

— Eşti sigur că trece? întreabă Selena, gândindu-se că maşina e înaltă.

— Nicidecum! răspunde Artur, speriindu-i.

Vehiculul e gata să se facă zob, izbindu-se de uşă, dar puştiul observă în ultima clipă o găurică în lemn şi trece prin ea cu ochii închişi. Aşchiile zboară în toate direcţiile, iar barele de siguranţă, care servesc de capotă, sunt pur şi simplu smulse. Prietenii au făcut bine că s-au iplecat, altfel ar fi sfârşit ca Maria Antoaneta.

— Dacă ai fi condus un gamul la fel cum conduci acest jeep, ai fi rămas de mult fără permis! urlă prinţesa din răsputeri, din pricina vântului care îi bate în faţă.

— A, da?! Ai nevoie de un permis ca să conduci un gamul?!

— Da, şi chiar de două, dacă gamulul are două cocoaşei.

— Şi la noi el la fel, ai nevoie de permis ca să conduci maşina, dar eu n-am încă vârsta legală!

— Dacă mergi fără permis, nu te pedepseşte nimeni?! se miră Moţ.

— Ba da! Dar nu ştiu cum ar putea pune poliţia mâna pe mine, când n-am decât doi milimetri! răspunde Artin, continuând să facă slalom printre câteva furnici vorbăreţe.

— Neîndemânaticule! zbiară una dintre ele, la trecerea bolidului.

Maşina traversează palierul şi trece în goană prin faţa unei coleoptere negre, pitite în beznă. Gâza cască ochii fosforescenţi şi decolează în urmărirea lor.

— Asta ce mai e? întreabă Artur, privind în oglinda retrovizoare.

— E o patrulă! spune Moţ.

Coleoptera îi urmează razant, privindu-i cu ochii mari cât farurile.

— O patrulă? Dar cum e posibil?! întreabă Artur, care crede că visează.

Gâza îşi pune sirena în funcţiune.

— Dat fiind că toate furnicile merg într-un sens şi doai tu mergi în celălalt, foarte curând ai să fii considerat un nelegiuit! explică Selena.

Artur clatină din cap, vrând parcă să scape de un vis.

— Nu-i cu putinţă!!

Coleoptera se apropie tot mai ameninţătoare.

— Mergi pe sens interzis! Opreşte imediat vehiculul! punea, vorbind pe nas.

— Stai liniştit, nu-ţi poate lua permisul dacă n-ai! spune Moţ cu umor.

Dar Artur n-are de gând să se oprească şi să piardă, astfel, atât minute preţioase, cât şi urma lui Maltazar.

Urcă pe trotuarul de lângă zid, încercând să scape de patrulă, dar gâza zburătoare îl urmăreşte cu uşurinţă.

Maşina de teren înaintează pe podul fabricat de furnici. Locul e mai strâmt, iar ea se rostogoleşte printre furnici ca mingea printre popice. La trecerea bolidului, Iu micile se aruncă, urlând, în lături. Odată trecut podul, A nur coteşte la dreapta şi revine pe palier, tot urmat de poliţia locală. Puştiul urmăreşte totul prin retrovizor. Aşteaptă o clipă, ca gâza să se apropie mai tare, şi răsuceşte mult volanul la dreapta. Surprinsă de manevră, roleoptera nu poate opri. Merge drept către tiranozaurul care se băgase în ambuscadă. Deşi monstrul enorm e din plastic, gâza se face praf în gura lui deschisă. Şocul e atât de dur, că maxilarul se rupe şi se închide, iar dinţii îi clănţănesc. Din coleopteră nu mai rămân decât două bucăţi de aripă, care ies de-o parte şi de alta din gura enormelor fălci cu cleşti. Artur priveşte scena din mers şi pare încântat. A scăpat, în sfârşit, de poliţie.

— Nu trebuie să conduci niciodată prea aproape de vehiculul din faţă! spune cu umor şi cu puţină mândrie.

Fraza a auzit-o de nenumărate ori din gura bunicului, când Mami îi trimitea pe amândoi la oraş du pa cumpărături. Dar Archi, ca un bun conducător ce este spunea adeseori şi altă frază, la fel de utilă în asemenea împrejurări: „Trebuie să priveşti mereu în faţă“. Asta şi face Artur, dar cu o secundă întârziere. Mare păcat! E deja pe marginea scării. Degeaba urlă şi apasă pe frână, ca nu mai schimbă nimic. Maşina se duce de-a rostogolul pe trepte, în graba mare. Artur n-are niciun interes să facă tumbe în aer, căci a făcut praf centura de siguranţă,

când a trecut pe sub uşă.

Vehiculul sare de pe o treaptă pe alta, iar celor trei li se pare că-s înghesuiţi în cel mai mizerabil tractor. O călătorie cu nuca ar fi un voiaj de plăcere pe lângă acest tratament de şoc. Ultima treaptă fiind şi cea mai impoi tantă, maşina o foloseşte ca trambulină şi zboară pur şi simplu câţiva metri. Aterizarea e dintre cele mai dificile, iar prietenii sunt proiectaţi la picioarele scaunelor lor. Maşina merge o clipă în zigzag, dar Artur ia din non volanul în mână şi recapătă controlul asupra bestiei. Îl vede, în celălalt capăt al salonului, pe Maltazar, care toc mai trece pragul casei. Se crispează la volan şi se îndreaptă spre el. Dar Yeti îi barează drumul. Alfi dă din coadă, foarte încântat să vadă trecând maşina lui favorită. În plus, cum stăpânul l-a învăţat să aducă obiecte, i se pare firesc să o prindă cu dinţii. Artur răsuceşte muli volanul, ca să nu-l hăpăie fălcile căţelului, mai impresionante chiar decât ale tiranozaurului T. Rex. Goneşte cum poate printre resturile de jucării care acopera duşumeaua salonului, dar Alfi îi merge pe urme, mai rapid decât un elicopter.

— Artur, fă ceva! Nu vreau să mor în gura lui Yeti! urlă Moţ.

— Ţineţi-vă bine! strigă puştiul, în loc de orice alt răspuns.

Maşina dispare brusc sub comodă. Alfi se opreşte în faţa ei şi ciuleşte urechile. „Nici vorbă să plec de aici câtă vreme nu apare blestemata de maşină”, îşi spune căţelul, la fel de încăpăţânat ca un măgar.

Vehiculul îşi face curând apariţia, dar la celălalt capăt al comodei, şi-şi urmează drumul spre intrare. Artur apasă până la capăt pe accelerator, uitând o clipă că acest jeep nu-i decât o jucărie, şi că deci nici acceleratorul, nici frâna nu-s adevărate. Mare păcat, fiindcă Archi tocmai a închis uşa în urma lui Maltazar, iar Artur ar avea mare nevoie de frână, ca să nu rămână lipit de uşă. Puştiul răsuceşte puternic volanul, abia izbutind să evite coliziunea.

— O să-l pierdem! se nelinişteşte Selena, privind pe fereastră cum Maltazar se îndepărtează.

— Încă n-am terminat! răspunde Artur, îndreptându-se spre altă uşă, de astă dată cu ferma intenţie de a nu se mai lăsa oprit.

— Atenţie! urlă Moţ.

Graţie unui excelent reflex, Artur evită în ultima clipă plomba

lui Armând, care zăcea pe podea. Ce catastrofă ar fi fost dacă lui Artur i-ar fi sărit plomba tatălui său drept în faţă.

— Şmecheria aia ce mai e? întreabă Selena, arătând spre bucata hidoasă de metal.

— Habar n-am! răspunde Artur, atent la drum.

Maşina se apropie în mare viteză de uşiţa din spate.

Selena începe să se îngrijoreze, căci şoferul ei pare foarte hotărât să treacă prin ea.

— Artur, e din stejar! Maşinuţa ta o să se facă praf ca un simplu ţânţar! îl previne prinţesa, cu un nod în gât.

— Ai încredere în mine! răspunde puştiul, surâzând ca Indiana Jones.

Maşina fuge spre uşă, gata să se zdrobească de ea, dai, sub impulsul ei, o uşă mai mică se leagănă în uşa cea mare. Artur a trecut prin trapa căţelului, decupată în uşa bucătăriei. Selena suspină uşurată, căci a scăpat teafără din toată tevatura.

— Gata, am murit? întreabă Moţişor, care mai ţine încă ochii închişi.

— Da! Poţi dormi liniştit! Te anunţăm când ajungem în rai! răspunde sora lui, obosită de comentariile micului prinţ.

Maşina merge în lungul micuţei logii care înconjoară toată casa. Artur dă colţul, ca să ajungă în faţă. Maltazai e chiar acolo şi coboară cele câteva trepte care duc în grădină. Vestitele trepte pe care poliţistul Simon nu putea nici să le coboare, nici să le urce. Artur e la câţiva metri de el, dar acum, atât de aproape de ţintă, se întreabă cum ar putea să oprească muntele ambulant. Să se năpustească asupra lui şi să urce până la mâna cu flaconaşul? Pare de-a dreptul imposibil. Sau să urce pe-o gleznă şi să-l facă să se împiedice? Maltazar ar putea scăpă flaconaşul, iar Artur s-ar arunca asupra lui şi i-ar bea con ţinutul. Planul îi place, aşa că apasă tare pe accelerator, ca să-şi dea curaj, dacă tot n-are viteză. Maltazar a făcut deja câţiva paşi în grădină, când Artur ajunge în capul treptelor. Maşina saltă în văzduh, planează câţiva metri şi se încurcă în iarbă, la câţiva centimetri de călcâiul lui Maltazar. E definitiv imobilizată, iar Artur poate doar s-o privească neputincios. M. Blestematul va dispărea în pădure.

— Dar ce plan aveai? Nu-s sigură că am înţeles prea bine! spune prinţesa, nemulţumită că-i scapă duşmanul.

— Unul prost! consimte Artur, încruntat.

Armând a găsit, în sfârşit, castronelul cu budincă. Îl ascunsese atât de bine, ca să nu dea Artur de el, încât nici nu mai ştia unde îl pusese. Intră în salon, arătând cu mâna tremurătoare spre budincă.

— As-asta e! Pof-pof-tim! spune conştiincios.

Dar Maltazar a dispărut, lăsând în urmă doar ruine şi praf. Roza doarme dusă pe canapea, parcă aşteptând roua dimineţii ori, în lipsa ei, pe Făt-Frumos. Într-un colţ, Archi o mângâie pe Reta, care i s-a ascuns în braţe.

— A… a plecat? întreabă Armând, cu un uşor regret în glas.

— Da, confirmă Archi. Şi să vină înapoi când o să-l mai chemăm noi!

Capitolul 12

Artur merge furios pe peluza care pare o junglă. Pe unde trece, trage şuturi în toate pietrele, căci are, într-adevăr, nevoie să-şi verse amarul.

— Acum degeaba fugim după el! E prea departe! spune Selena, înciudată.

— În plus, pentru fiecare pas de-al lui trebuie să facem o sută! adaugă Moţ, lăsându-se să cadă, mort de oboseală.

Artur turbează de furie, dar trebuie să accepte evi denţa, mersul lor nu duce la nimic; mai bine se gândeşte la o soluţie să iasă din impas.

— Trebuie să găsim ceva! spune, începând să se învâi tească, precum şoarecele în jurul cozii.

— Şi încă iute! înainte ca M. Blestematul să rezolve totul în stilul lui! adaugă Selena, care a început şi ea să se învârtească, dar în sens opus.

— Trebuie să găsim ceva care să ne ajute să creştem! rezumă Artur, frecându-şi tâmplele. Să găsim ori să facem. Dar, ca să facem, trebuie să ştim din ce! Sunt sigură că Archi are o reţetă într-o carte. Să mergem deci iar în birou! Haideţi!

— Artur, fii realist! Maşina nu mai merge, ne-ar trebui să plouă ore să ajungem până acolo! strigă prinţesa.

Privită din depărtare, casa îi pare puştiului înalt de doi milimetri un munte de netrecut. Prinţesa are dreptate, dar bogo-matasalii au făcut din el un adevărat războinic şi nu se poate

hotărî să pună capăt luptei.
— Nu pot sta degeaba, Selena! Nu pot aştepta cu li raţele încrucişate ca M. Să cucerească şi să distrugă lumea! strigă Artur, copleşit de deznădejde.
— Poate am o soluţie! anunţă sfioasă prinţesa.
Speranţa renaşte imediat în ochii puştiului.
— Miro mi-a vorbit odată despre aşa ceva la cursul de ştiinţe. Eram, de altfel, cea mai bună elevă a lui! spune prinţesa cu mândrie.
— Sunt sigur! răspunde Artur, nerăbdător să audă urmarea.
— Există un lichid făcut din alibiliţe, gros ca o pastă şi foarte puternic. Dacă nu mă înşel, îl poate fabrica doar… Artur aşteaptă nerăbdător ca un iepuraş în faţa morcovului. Regina albinelor! spune în sfârşit prinţesa, punând capăt suspansului.
Artur pare puţin dezamăgit, căci negocierea cu Regina albinelor i se pare la fel de grea ca mersul pe Lună.
— Mai degrabă urcăm în birou şi consultăm cărţile! Nu văd cum am putea întâlni regina unui stup, care-o fi cine ştie pe unde…
Selena zâmbeşte uşor, iar ochii ei verzi privesc dropi în ai lui Artur.
— De data asta, trebuie să ai încredere în mine! spum ea, sigură de ea.
Mama se trezeşte uşurel. Mirosul de budincă, pe caic soţul ei i-o agită pe sub nas, şi-a făcut, în cele din urmă, efectul.
— Vai! Nuga! Ce drăguţ! spune ea, luând castronelul.
N-are rost să ne mirăm că a confundat budinca cu nugaua, fiindcă Roza e mioapă ca o cârtiţă, dar să con funzi mirosuri atât de diferite e îngrijorător. Probabil că Maltazar a lovit-o prea tare în cap şi i-a deranjat sini ţurile. Roza ia o gură de budincă şi hăpăie cu poftă.
— Mmmm! Ce bună-i nugaua! spune ea, lingându-şi vârfurile degetelor şi confirmând că are simţurile serios perturbate.
Maltazar a lovit prea tare. Armând îi pune cu grijă o compresă rece pe cap, de parcă ar depune o coroană pe un mormânt.
— Odihneşte-te, dragă! spune el, obligând-o să se întindă la loc.
Roza zâmbeşte şi se lasă drăgălită.
— Unde-i Artur? întreabă ea apoi, total nevinovată.
Dacă băieţelul ar fi cu ea în această clipă delicioasă, s-ar simţi

chiar ca în paradis.
— E… e în camera lui! bâiguie tatăl, convingător ca dentitistul gata să-ţi scoată dintele.
— Spune-i să-şi facă bine temele şi să vină să mi le trate! zice mama, total ruptă de realitate.
Armând e uluit.
— Păi… fireşte! Mă duc! spune el şi iese din casă în grădină, ca şi cum ar urma să dea de camera fiului său intre doi meri.
Ca de obicei, întâmplarea potriveşte bine lucrurile. Mergând în grădină să-şi caute fiul, Armând trece la vreo câţiva centimetri de el. Din nefericire pentru Artur, centimetrii sunt kilometri în ţara minimoşilor, aşa că nici macar nu-şi pierde vremea să-l strige, fiindcă ştie precis că acesta nu-l va auzi. Artur e în mijlocul unui mac şi trage de stamine din răsputeri.
— Eşti sigură că o să meargă? o întreabă pe Selena, care stă aşezată pe petala de deasupra.
— Merge întotdeauna! îl asigură fetiţa, scrutând zarea ca un vultur în înaltul cerului.
Artur continuă să clatine staminele, ca pe pruni. Apare Moţ, cu braţele pline cu ouă de libelulă. Se aşază lângă sora lui şi începe să hăpăie.
— Ai văzut iepure care să reziste în faţa unui morcov? îl întreabă micul prinţ pe Artur.
— Nu.
— Pui de găină care să reziste unui viermişor?
— Nu.
— Omidă care să reziste unei foi de varză?
— Nu.
— Gamul care să reziste unor lăcuste crocante?
— Păi… chiar că nu!
— Ei bine, atunci n-ai să vezi nici albină care să rezis te în faţa unei flori atât de frumoase! conchide Moţ, înainte de a-şi tăia singur vorba, umplându-şi gura cu bunătăţi.
Prinţesa zâmbeşte uşor, nu atât la gluma fratelui, câi pentru că a zărit ceea ce aşteaptă de vreo cinci minute, Albina vine drept spre floare şi, apropiindu-se, înceli neşte, ca un elicopter rotunjor. Îşi agită cu viteză aripile, iar Artur face faţă cu greu suflului ei violent. Se ţine cum poate de stamine. Albina planează în văzduh şi începe operaţiunea de pompare. Selena îi sare în spate şi se prm de imediat de gâtul ei pufos. Moţ îşi

termină ultima înghiţitură, apoi îşi imită sora.

— Şi eu ce fac? urlă Artur, încercând să acopere zgomotul infernal al uzinei zburătoare.

— Când se umple, coboară un pic, înainte de viraj! Atunci trebuie să sari! îi explică Selena, ridicând vocea.

Artur aprobă prosteşte din cap, deşi tot trupul lui ar vrea să spună „nu“. Dar albina şi-a terminat misiunea. Pompa enormă se retrage, iar gâza se lasă uşor în jos, aşa cum a prevăzut Selena.

— Acum! urlă prinţesa.

Sunt împrejurări când e bine să nu stai pe gânduri, dacă vrei să faci ceva, mai ales o prostie. Artur îşi umple plămânii cu aer, răcneşte cât îl ţine gura, ca să-şi dea curaj, şi sare în gol. E ca şi cum şi-ar lua avânt să sară de pe o faleză, ca să prindă un elicopter. Apoi aterizează pe puful moale al albinei, moale, dar lunecos, şi-i gata să cadă în ţărână. Din fericire, Selena îl ia de gât şi îl ajută săse aşeze lângă ea. Se lipeşte tot de mica prinţesă, ca naufragiatul de scândură.

— Ei, nu profita să-ţi pui labele peste tot! îl apostrofează prinţesa, plesnindu-l peste mână.

— Iartă-mă, eu… nu voiam! o asigură puştiul, prea mic şi prea respectuos pentru asemenea intenţii rele.

Moţ pufneşte în râs.

— Prinde-te cu mâna de puf şi-ai să stai mai bine ca un copac în pământ! îl lămureşte el.

Artur îi dă ascultare, dar cu celălalt braţ se ţine de talia Albei.

— E foarte bine! consimte prinţesa, interesată ca întotdeauna de protocol. Acum să sperăm ca doamna albină îşi încheie turneul, altfel opreşte la toate florile din drumul spre stup.

Frumosul stup, agăţat de o creangă a marelui stejar, care îi serveşte de adăpost, e la locul lui, dar vizitatorul care se apropie nu-i Artur. Ci Maltazar. Din fericire, mişelul n-are ce face cu castronul ambulant cu miere şi t rece pe sub el, fără să piardă vremea nici măcar cât să-l privească. E interesat de ceva aflat mai departe: o băltoacă mică, verde, greţoasă şi neatrăgătoare. Dar Mal tazar zâmbeşte mulţumit. Îşi ridică pelerina şi scoate un tubuşor, pe care îl deschide precaut. E o bucată de bani bus fin cizelată, strânsă în şireturi din piele. Aruncă o privire înăuntru. Pe fundul tubului se observă, înghe suiţi unii într-alţii, vreo cincizeci de seizi, probabil sin gurii scăpaţi din naufragiu. Adică

din inundaţia provocată de Artur, în urma căreia Maltazar şi-a pierdut imperiul, izbutind totuşi să fugă cu câţiva seizi, cei mai cura joşi, cei mai devotaţi dintre cei mai devotaţi, care formau pe atunci garda lui de corp. Ceata de seizi nu-l părăsise niciodată şi îi era nespus de credincioasă.

— Hai, dragii mei mieluşei! în sfârşit, veţi ieşi la aer! le spune, ca şi cum s-ar adresa cu adevărat unor oiţe. Mal tazar se apropie de balta scârboasă şi goleşte în ea con ţinutul tubuşorului, adică turma de seizi. Apoi scoate dopul flaconaşului dat de Archi şi îl varsă peste capetele lor. Ora răzbunării a sosit! anunţă el solemn.

Pe suprafaţa bălţii, războinici seizi n-au pierdut vremea. Fiecare a prins câte un ţânţar şi l-a încălecat. Suni atât de bine pregătiţi, că au nevoie doar de câteva clipe ca să-i ţină în frâu. În plus, tinerii ţânţari care, aşa cum se ştie, se nasc la suprafaţa apei, sunt fragili în perioada de creştere. Sunt suficient de formaţi, ca să se ţină pe apă, dar nu suficient de musculoşi cât să decoleze de pe faţa ei. Seizii profită de fragilitatea lor, respectând întru totul doctrina stăpânului, care-i sfătuieşte mereu să-şi atace duşmanul cât e încă slab.

— Fie ca zeiţa pădurii să ne stea alături! spune Maltazar, maiestuos.

O face mai mult din obişnuinţă decât cu alt scop, căci nu crede în nimeni şi în nimic, nici chiar în faimoasa zeiţă. Toarnă încet-încet lichidul în baltă, până la ultima picătură, şi aruncă neglijent flaconaşul peste umăr. Câteva secunde, nu se petrece nimic, iar Maltazar începe să se îngrijoreze. I-o fi jucat Archi un renghi, înlocuind lichidul bun cu altceva? Poate nu-l cunoaşte bine, dar bunicul are un singur cuvânt şi şi-l ţine întotdeauna.

Apa începe să freamăte, iar pe faţa ei apar felurite forme. Seizii şi ţânţarii cresc halucinant de iute, de o sută de ori mai repede decât un sufleu cu brânză. Labele ţânţarilor se desfac ca nişte picioroange gigantice. Muşchii seizilor se îngroaşă cum se umflă baloanele. În câteva secunde, atelajele lor, care abia măsurau câţiva milimetri, ating dimensiunile unui elicopter, iar deasupra bălţii staţionează acum o veritabilă escadrilă de război. Energica bătaie din aripi a ţânţarilor încreţeşte toată suprafaţa apei. Zgomotul e asurzitor, iar pădurea se goleşte de toate vieţuitoarele, îngrozite de invazie.

Maltazar poate zâmbi satisfăcut. Are iar armata-i preferată.

Fireşte, cam mică, faţă de epoca de glorie, când mii de seizi se adunau ciopor în faţa lui, dar vremurile se schimbă, iar armata mercenară aliniată sub ochii lui va face faţă, pentru început. Fireşte, Maltazar nu intenţionează să se oprească aici. N-a venit să terorizeze pădurea ori să sperie câţiva ţărani din vecini. E aici ca sa invadeze lumea nouă, s-o domine. Ca să-şi satisfacăi ambiţia, are nevoie, cu siguranţă, de o armată mult mai mare. Dar fiecare lucru la vremea lui.

„Să nu mâncăm boii înainte să tragă căruţa!” îşi spune Maltazar, fără să ştie că alterează total sensul magnificii lui proverb minimos. Originalul e mult mai profund, iar consiliul nici n-a şovăit să-l înscrie la pagina zece a marii cărţi. Într-adevăr, proverbul spune: „Să nu pui boii înaintea căruţei, ci în spate, cu o curea, ca pentru copii”. Ceea ce n-are prea mult de-a face cu versiunea lui Malta zar, nici chiar cu cea pe care Archi o încredinţase Rege lui: „Nu se pune căruţa înaintea perechii de boi“. Chiai dacă, nouă, oamenilor, această versiune ne pare mai logică şi mai familiară, ea n-are niciun sens în ţara mini moşilor. Pe atunci, Archi încerca să afle prin ce miracol lingvistic fusese deformat proverbul.

Răspunsul stă în ortografie: cei pe care noi îi cunoaştem drept „boi“ le sunt total necunoscuţi mini moşilor. Dimpotrivă, cei pe care ei îi cunosc drepi „eboi“ sunt nişte mici animale de companie foarte familiare. Sunt micuţi, au blana mătăsoasă şi-şi schimba necontenit culoarea. Scuturaţi un pic, scot un zgomot ca de clopoţel, bucurându-i pe copii. În schimb, au sănătatea fragilă şi răcesc foarte uşor, de aceea e indicat să stea în spatele căruţei, cu copiii. Cum sunt şi foarte uşori, e mai mult decât recomandabil să fie legaţi. Cam atât era de explicat. Şi acum să revenim la balta noastră!

Vreo cincizeci de seizi plutesc pe mlaştină, călare pe ţânţari, spre cea mai mare mândrie a suveranului şi stăpânului lor. Un seid îi aduce un ţânţar lui Maltazar, i are îl încalecă imediat. Pare încântat să-şi regăsească animalul favorit de călărie. Pune puţin la încercare reacţiile acestuia, îşi dă seama de calităţile lui şi-şi impune prezenţa. Ţânţarul se adaptează repede la pretenţiile stăpânului. Maltazar ridică braţele, dar mai sus pe cel cu gheare.

— Dragii mei seizi, iată-ne iar împreună, spre foarte marea-mi plăcere!

Suveranul face o uşoară reverenţă, iar seizii din primul rând

aplaudă. Dar ţânţarii bat din aripi atât de tare, încât nu se aude nimic. Seizii din ultimul rând al escadrilei încep să se plângă.

— Ce zice? Nu se aude nimic! urlă unul către vecinul său.

— Nimic special! Acelaşi discurs! răspunde vecinul, ridicând din umeri.

Din fericire, Maltazar nu-i la curent cu aceste discuţii, căci a omorât şi pentru mai puţin.

— Dragii mei războinici, urmaţi-mă şi am să vă duc la victorie! urlă deodată, la fel de convingător ca Ioana d'Arc.

Entuziaşti, seizii agită armele, urlând. Maltazar s. M în sus de bucurie şi porneşte în goană prin pădure, urmat de armata monştrilor zburători.

Mami e în faţa casei, cu chipul crispat şi cu ureduli ciulite. Aude distinct bâzâitul neliniştitor care se ridică deasupra pădurii, dar nu izbuteşte să-şi dea seama de unde vine.

— Ce poate, oare, să uruie atât de neplăcut? îl întreabă Reta pe Archi, care vine lângă ea.

Bunicul nu-i poate răspunde, chiar dacă bănuieşte cu Maltazar nu-i străin de întreaga zarvă.

— Trebuie să fie Richi, care îşi ară ogorul. Şi-a cum părat un tractor nou-nouţ. Se pare că doarme în el, glumeşte Archi, care încearcă să arunce vina în vecini.

Dar bunicul e un mincinos de doi bani, iar soţia lui o ştie prea bine.

— E drăguţ să mă protejezi astfel, dar a trebuit să supravieţuiesc trei ani fără tine. Şi am învăţat să mă apăr. Acum sunt puternică, să ştii.

O spune atât de drăgălaş, că lui Archi îi pare rău că a minţit. Îi pune un braţ pe după umeri.

— Iartă-mă, dragă Reta. Fac puţin pe clovnul, pentru că adevărul e uneori greu de acceptat. Şi e mai uşor de înghiţit învelit într-o mică minciună.

— Nu mi-e teamă de adevăr, Archi, căci acesta nu dis truge niciodată speranţa.

— Ai dreptate, suspină bunicul. Cred că oribilul uruit e de la Maltazar. Nu ştiu prea bine ce pregăteşte, dar cu miguranţă ceva neplăcut, spune el sincer.

Bunica primeşte vestea proastă fără să clipească.

— Şi micul mei Artur, ştii pe unde-i?

Archi n-are nici cea mai vagă idee.

— Probabil prin grădină, pregătindu-se să fugă după Maltazar.

Mami se clatină pe picioare. Chiar dacă-i bine să spui mereu adevărul, acesta e uneori greu de suportat. Archi îşi ţine soţia, să nu leşine.

— Doar îl ştii pe micul Artur, nimeni nu-i mai curajos i a el şi sunt sigur că se va întoarce din aventură şi mai puternic decât înainte!

Reta oftează din greu şi hotărăşte să gândească pozitiv.

— Mă duc la bucătărie, să-i fac o tartă cu ciocolată, ca să-i sărbătorim întoarcerea.

— E o idee admirabilă! răspunde bunicul, sărutând-o pe frunte.

Bunica se îndepărtează; paşii molcomi îi trădează oboseala şi emoţia. Archi se întoarce spre pădure şi scrutează stufoasa haină vegetală care ascunde multe taine.

— Artur, unde naiba eşti?! şopteşte bunicul, pe chipul căruia se citeşte neliniştea.

Capitolul 13

Artur e tot pe spatele albinei, împreună cu tovarăşii lui de călătorie. Stupul e sub ochii lor.

— Era şi timpul! exclamă Moţ, pe care călătoria lungă l-a plictisit.

Trebuie spus că doamna albină e harnică şi s-a oprii pe şaptesprezece flori, ca să-şi umple burtica, înainte de a ajunge acasă, umflată ca un dirijabil. La intrarea în stup, albinele foşgăie ca furnicile. Dar nu-i bine să folo sim asemenea expresie în faţa unei albine, căci orice aluzie la furnici — o castă inferioară! — e neavenită. E ca şi cum i-ai spune unui corsican că-i francez, unui basc că-i spaniol, ori unui cornet cu îngheţată de vanilie că-i eschi mos. Mai bine ne abţinem. Şi nici vorba „a bâzâi“ nu-i bine s-o folosim, că-i şi mai rău. Am fi nu numai dezagreabili, ci le-am şi insulta, fiindcă bărzăunii sunt cei mai mari duşmani ai albinelor. Să alegem deci o expresie cât mai neutră: s-a astupat intrarea în stup. Sute de albine se freacă uşor una de alta într-un balet dintre cele mai artistice. Cargourile goale se încrucişează cu cele pline, care mtră în interior pentru a descărca hrana.

Artur se prinde mai bine de puf şi înghite în sec, tocmai când albina intră în încăperea principală. E o incintă imensă. Pereţii sunt din aur, împodobiţi cu sute de alveole in care fiecare albină îşi depune prada. Ai spune că-i un Moc cu locuinţe înşirate pe trei sute şaizeci de grade, de la podea la tavan. Într-un fel, un bloc din aur. Sute de albine se întâlnesc în mijlocul templului, într-un vacarm asurzitor. Asta nu înseamnă însă că înăuntru lipseşte disciplina, iar domnişoarele par la fel de bine organizate ca un grup de japonezi. Spectacolul e halucinant, dar Artur nu prea profită de el, fiindcă e mort de frică. Ar trebui să credem că a mai văzut şi altele, el, care i-a sfidat pe Maltazar şi armata lui, a luptat cu teribilul întunericit aproape cu mâinile goale, şi totuşi… e mort de frică, pur şi simplu, pentru că, în mijlocul stupului, înconjurat de sute de albine de zece ori mai mari ca el, tocmai şi-a amintit că-i… alergic!

Medicul i-a prevenit de nenumărate ori pe părinţi: „Cea mai mică înţepătură îi poate fi fatală!” îi sfătuise chiar să-l ţină închis în casă toată vara. E ca şi cum ai închide un peşte într-un coş cu salată. Artur îşi cunoaşte boala, dar, ori de câte ori întâlneşte o albină, se poartă ca un gentleman şi n-a avut niciodată probleme. „Dacă respectăm o albină, şi ea ne respectă”, a învăţat chiar de la şeful matasalailor şi niciodată n-a încălcat regula. Dar oare, nu dă dovadă de lipsă de respect, venind neinvitat? îşi mai aminteşte încă de un documentar în care a văzui cum s-a înfuriat un roi de albine pe un vizitator indezirabil. Era un urs, care fura miere cu neruşinare. Nu e tic mirare că l-au atacat. Dar ursului nici că-i păsa de înţepăturile lor şi le gonea dând din labe. În principiu, labele lui Artur sunt mai mici, pielea lui n-are blană, şi el n-are, fireşte, de gând să le fure mierea, dar explic. Fă asta, dacă poţi, în mijlocul unui stup. O albină mare, fără dungi, se postează în faţa lui Artur şi îi barează trecerea.

— Ce-i? întreabă puştiul în şoaptă, ascunzându-se cât mai bine în puful gâzei.

— E de la poliţia internă! Probabil că ne-a reperat! răspunde Selena, nu foarte speriată.

Pe Artur îl trec sudorile şi ar vrea să transpire până dispare, ca un eschimos la soare. Deodată, albim poliţistă scoate un strigăt foarte strident. E probabil sein naiul de asalt, şi Artur începe să-şi spună rugăciunea. Dintr-un foc, toate albinele se aşază în faţa alveoleloi şi-şi strâng aripile. În câteva clipe,

linişte e totală. Se aude doar fluieratul vânticelului uşor care intră în stup, ca şi cum vine de la muncă. Se aud bine şi dinţii lui Artur, care clănţănesc pe măsură. Selena îi apucă falca bine cu două mâini şi-i închide pliscul.

— Linişte! Numai tu te auzi! murmură prinţesa.

În fundul stupului, o albină enormă iese dintr-o alveolă vizibil prea mică pentru ea. Toate albinele îi primesc apariţia cu entuziasm şi vuietul li se răspândeşte în tot stu pul. Regina mamă îşi desface antenele şi pare să-şi salute norodul. Escortată de poliţie, albina lui Artur se îndreaptă imediat spre suverană şi bietul băieţel are impresia că-şi vede mâna apropiindu-se de foc ori fesa de seringa infirmierei. Cel puţin, când o vede pe infirmieră, ştie că-i spre binele lui, dar când vede capul reginei, cu ochii ei mari şi negri, se întreabă mai curând cât timp îi mai rămâne de trăit. Albina care i-a adus se apleacă uşurel în faţa reginei. Selena a înţeles mesajul şi sare pe pământ, la picioarele tronului. Moţ face la fel şi nu pare supărat să-şi dezmorţească în sfârşit picioarele. În toată povestea, cel mai mult îl miră pe Artur nu că au călătorit în spinarea albinei, nici că trebuie s-o salute pe regină, ci că Selena şi Moţişor sunt foarte calmi. Dacă primejdia e mai mică decât îşi închipuie el? Poate că-i de ajuns să respecte minuţios protocolul, ca să nu păţească nimic. Nu-s, fireşte, decât supoziţii, dar Artur hotărăşte să fie la înălţimea situaţiei. Sare de pe albină şi înaintează sfios spre regină.

— Respectele… respectele mele, Maiestate! spune el cu mare greutate.

— Nu te mai obosi, nu pricepe nimic! îi spune Selena.

— Trebuie să aşteptăm traducătorul! adaugă Moţ, mereu la curent cu protocolul.

Cu botul ei puternic, albina poliţistă rupe ceara dintr-o alveolă şi scoate, trăgându-l de picioare, un personaj ciudat. E un minimos bătrân, păros din cap până-n picioare, uns peste tot cu miere.

— Nu-i frumos să mă treziţi când mi-e lumea mai dragă! bombăne bătrânul.

— El e Valiom, traducătorul. Nu-i e aminte decât s. L doarmă! îi explică Selena tovarăşului ei.

— E vărul lui Hypnos, portarul de la trecerea razei şi cumnatul lui Narcos, portarul de la balonaşe, precizează Moţ, fără să fie

nevoie, dată fiind evidenta asemănare dintre cei trei portari.

— Şi unde mai pui că am acceptat postul de traducător pentru că m-au asigurat că munca-i liniştită! Decât să lin deranjat mereu, prefer să mă întorc la mine! bombăne bătrânul, încercând să scape de un fir gros de miere, care îi atârnă pe bărbie.

— De ce? Ai vizite dese? întreabă Moţ.

— Nu! E prima şi aş dori să fie şi ultima! protestează bătrânul bărbos.

— Tradu-i Reginei ceea ce spun şi îţi promit că nu stăm mult, ca să te poţi duce iar la culcare! îi spune Sele na.

— Foarte amabilă! mormăie moşul. (Ceea ce, fireşte, nu-i cazul lui!)

— Sunt prinţesa Selena de Matradoy, a şaisprezecea cu acest nume, suverana Primului Ţinut. Şi mă închin, în numele poporului meu, în faţa Maiestăţii Voastre.

Traducătorul Valiom scoate din buzunar un fluieraş. Instrumentul e foarte frumos şi pare să fi fost tăiat dintr-o pană. În jurul instrumentului, care are cel puţin cincizeci de găuri, se înşiruie desene minimoase. Trebuie să ai studii ca să-l poţi folosi, mai ales când n-ai decât opt degete, ca minimoşii. Dar Valiom are diploma vestitei Academii a Privighetorii, unde încă din negura timpurilor predă maestrul Berlis, onorabilul miriapod. Berlis vorbeşte câte o limbă pentru fiecare lăbuţă şi a perfecţionat fluierul-traducător. Există câte un fluier pentru fiecare limbă, iar cel al albinelor e unul dintre cele mai simple. Cel mai complicat e, fără nicio îndoială, cel al greierului mexican. Are aproape o mie de găuri şi, evident, Berlis e singurul care ştie să-l folosească, deoarece are câte o lăbuţă pentru fiecare notă. Valiom trage mult aer în piept şi suflă în fluier, în timp ce degetele îi joacă pe găurele. Un cârâit uşor de greier iese din instrument şi traducerea pare bună, fiindcă Regina se înclină, la rândul ei.

— Vă mulţumeşte şi întreabă cu ce drept aţi intrat în stup! traduce portarul.

Artur începe să se neliniştească, mai ales de când albina care i-a adus începe să-l privească insistent.

— E o chestiune de mare importanţă. Lumea noastră e în primejdie, fiindcă M. Blestematul a jurat s-o distrugă. Dacă nu reacţionăm, lumea noastră va fi curând a lui, iar teroarea şi

distrugerea vor fi ceva obişnuit.
Prinţesa vorbeşte cu înflăcărare. Ştie că discursul ei e important şi adunarea, greu de convins. Degetele lui Valiom joacă pe fluier, asigurând traducerea simultană.
O albină poliţistă se apropie de Regină şi pare să-i confirme spusele Albei. E adevărat că în stup s-a răspândit, de câteva ore, un zvon. Se pare că o viespe a văzut trecând o armată de ţânţari uriaşi, avându-l în frunte pe Maltazar. Dar, venind de la o viespe, vară de departe şi nu prea serioasă, cu un comportament adeseori anarhist, nimeni nu-şi asumase răspunderea de a-i aduce la cunoştinţă asemenea cancan Reginei.
— Propun să ne aliem, căci numai unindu-ne forţele. Îl vom putea goni pe mişel din ţinuturile noastre! spune prinţesa.
Toate bune şi frumoase, dar nimeni nu înţelege ce forţe poate propune fetiţa unui escadron de albine înarmate până-n ac. Regina ascultă atent traducerea, care pare s-o tulbure. Scoate câteva strigăte şi Valiom se grăbeşte să traducă.
— Ce tragedie ne propuneţi?
Selena şi Artur se uită unul la celălalt. Ce-are a face „tragedia” cu toate astea? Traducătorul pune iar întrebarea şi obţine un răspuns uşor diferit.
— Strategie! Care vă e strategia?
Valiom se apleacă puţin spre prinţesă şi îi spune la ureche:
— Regina are un firişor de păr pe limbă şi nu-i place să i se spună!
Amănuntul nu trebuie uitat, căci e de preferat să nu superi niciodată o Regină a albinelor.
— Strategia e simplă. Cel mai bun cavaler al nostru e aici. Numele lui e Artur!
Puştiul se îmbujorează brusc. Într-un moment atât de tensionat, nu se aştepta să i se facă un compliment atât de frumos.
— Cunoaşte bine lumea oamenilor, pentru că vine de ticolo!
Toate albinele se înfiorează şi, automat, toate acele încep să vibreze. Chiar mic, omul e principalul lor duşman. Când nu le ţine prizoniere, le jefuieşte recoltele sau le afumă. Albinele n-au decât amintiri neplăcute în legătură cu oamenii, şi toţi ochii lor negri îl fixează pe Artur, care abia de se mai ţine pe picioare, simţindu-se cu adevărat rău. Albina care i-a adus îndrăzneşte să

se apropie de Regină şi-i murmură ceva la ureche. Valiom ascultă.

— Tânăra albină l-a recunoscut pe Artur. Spune că el i-a salvat viaţa când un individ oribil o prinsese în capcană!

— M. Blestematul? şopteşte Moţişor, mereu neliniştit.

— Păi... nu, era tata, răspunde Artur, plictisit că trebuie să-şi dezvăluie legăturile cu bestia.

Valiom continuă să traducă.

— Tânărul prinţ i-a scos lăbuţele una câte una din dulceaţă, a suflat, ca s-o ajute să respire, şi a aşteptat-o să-şi ia zborul, ca să distrugă capcana!

Urale se ridică din mulţime. Sunt echivalentul aplauzelor tunătoare cu care-i primit golul marcat în ultima clipă. Nicicând nu mai auziseră albinele o poveste atât de frumoasă. Regina le cere să tacă şi întreabă cum îl poate ajuta pe tânărul erou să-şi îndeplinească misiunea.

— Ca să-l înfrunte pe Maltazar, el trebuie să redevină mare şi să treacă în cealaltă lume, explică prinţesa. Numai Maiestatea Voastră îl poate ajuta.

— Şi ce-ar putea face? îl întreabă naiv Artur pe Moţişor.

— Regina poate fabrica poţiunea de care ai nevoie. E o miere atât de concentrată şi cu atâtea vitamine, că poate face să crească orice şi pe oricine. Regina nu fabrică decât o picătură pe an, pe care o împart cu toatele între ele. Astfel, au energie suficientă ca să treacă iarna!

Artur e fascinat şi-şi închipuie foarte bine ce pagube ar provoca asemenea produs, dacă ar cădea pe mâini rele.

— Dar prepararea elixirului o oboseşte nespus pe Regină, aşa că nu se ştie dacă va fi de acord! adaugă Moţ, încruntându-se.

Regina îşi întinde antenele şi pare să asculte glasul mulţimii.

— Maiestatea Sa e de acord! anunţă traducătorul, jubilând.

Selena şi Artur cad unul în braţele celuilalt, chiuind de bucurie.

— Sunteţi salvaţi! strigă prinţesa, şi un surâs larg îi luminează chipul.

Nu-i bine să te bucuri prea curând, mai ales când e de salvat ceva. Un zgomot uriaş vine dinspre drum. Armând ciuleşte urechea. Pune din nou compresa pe fruntea Rozei şi se ridică.

— Se pare că ne vizitează cineva! se nelinişteşte el.

— Mă duc să fac limonadă! spune mama, ridicându-se.

— A, nu! Nici vorbă! răspunde Armând, încercând s-o tempereze.
— Dar bieţilor oameni trebuie să le fie sete pe asemenea căldură! E de datoria mea să-i reconfortez! obiectează Roza, ţicnită de fel, nu din pricina căldurii.
Armând aruncă o privire pe fereastră.
— Bieţii oameni au cu ce să astâmpere setea tuturor, crede-mă! răspunde Armând, trăgând-o de mână la fereastră.
Pe porţiunea cu pietriş care serveşte de parcare tocmai s-a oprit o maşină roşie de pompieri. Şeful de brigadă coboară imediat din cabină. Maiorul Malfrumos are vreo cincizeci de ani. Pe chipul jovial îi străluceşte mustăcioara, poartă un costum din piele, cam strâmt pentru burta lui înfloritoare, dar foarte potrivit ca să-l facă să asude, îşi scoate casca, îşi şterge fruntea şi-şi pune casca la loc, căci îl vede venind pe Archi.
— Aveţi vreo veste despre Artur? întreabă imediat bunicul, cu chipul plin de îngrijorare.
— Artur?! întreabă maiorul.
E clar că nu-i la curent cu situaţia.
— A dispărut şi nu ştim nimic despre el de ieri-seară! îi explică Reta, venind lângă soţul său.
— Nu vă faceţi griji prea mari în legătură cu el, micuţul e descurcăreţ! Hoinăreşte cu siguranţă prin pădure, inventând aventuri, aşa cum făceam şi noi la vârsta lui! răspunde maiorul, zâmbind.
Dacă ar şti cât de adevărate sunt aventurile lui Artui şi că plimbarea lui prin pădure nu e una de relaxare…
— Dar, dacă n-aţi venit pentru Artur, ce căutaţi? E vreun incendiu? întreabă Archi, aruncând o privire spic casă, ca să se asigure că fiică-sa n-a mai făcut vreo năzbâtie.
— Eu i-am chemat! răspunde Armând cu fermitate.
— Am spus la amiază şi e fix amiaza! anunţă mândru maiorul. Ei?! Unde-i roiul de albine?
Armând arată cu braţul către pădure.
— Pe aici. Urmaţi-mă!
Pompierii îşi iau calabalâcul, iar Archi îşi ia ginerele de braţ.
— Doar n-oi fi vrând să afumi bietele gâze, care nu ţi-au făcut nimic?!
Armând se eliberează brusc din strânsoarea bunicului.
— Artur e alergic şi cea mai mică înţepătură îi poate fi fatală!

Poate că nu m-am ocupat prea bine de fiul meu în ultima vreme, dar istoria asta are, cel puţin, meritul de-a mă fi trezit, aşa că de acum înainte am să veghez personal asupra lui Artur. Numai… numai să se întoarcă mai repede! Aşteptându-l, am să distrug stupul, ca să nu i se întâmple nimic rău lui Artur, care s-ar putea apropia de el!

Capitlul 14

Artur nu poate fi mai aproape de-atât de stup. E chiar înăuntrul lui, înconjurat de albinele care par să cânte în cor, pentru a susţine eforturile Reginei. Burtica suveranei saltă regulat, iar ea pare să sufere la fiecare contracţie. Are capul plecat şi o albină infirmieră îi curăţă permanent antenele. Artur e fascinat de incredibila ceremonie. Ar putea privi spectacolul ore în şir.

— Mai durează mult? întreabă Moţ, căscând.

— Cel puţin o jumătate de oră, dacă-i lăsată să lucreze liniştită şi n-o deranjează nimic, precizează Valiom, care cască la rândul lui.

Dar totul riscă să dureze mai mult decât s-a prevăzut, fiindcă un grup de pompieri se apropie de stup cu intenţia clară de a deranja pe toată lumea.

— Aici e! spune Armând, arătând stupul cu degetul.

Tatăl e serviabil, dar nu curajos, şi se ţine la o distanţă apreciabilă. Maiorul Malfrumos se apropie de marele ste jar şi evaluează situaţia.

— Bun! La treabă! spune el, bătând din palme către camarazii lui.

Pompierii încep să se agite. Asamblează bucăţi din scara mare şi îşi pun costumele izolatoare, ca să nu-şi provoace arsuri. Între timp, maiorul îşi pune mănuşile şi scoate un bidon enorm, pe care e desenat un cap de mort.

Bărbatul care vorbeşte cu locotenentul Martin pare să aibă şi el un cap de mort. În orice caz, expresia şi culoarea feţei sunt cadaverice. Trebuie să fi văzut moartea de are ochii atât de holbaţi.

— Dacă-ţi spun că s-au întors! Cu miile şi mult mai mari ca anul trecut!

— Spui ce-ţi vine la gură, Daniel! Greierii nu vin decât când se

coace grâul, şi asta nu se va întâmpla decât pesic două luni. Iar te-ai grăbit să-ţi bei ţuiculiţa, nu? constata locotenentul, care ar avea alcoolemia corectă, dacă i-a ni face testul.

— I-am văzut cum te văd şi cum mă vezi! urlă ţăranul, complet năuc. Sunt enormi, bine organizaţi şi au chiar şi un şef care le dă ordine.

Locotenentul schimbă priviri complice cu Simon, partenerul lui.

— Uite ce-i, Daniel, avem de făcut şi altceva decât să iugim după greierii tăi blestemaţi! Umblă prin împrejurimi un bandit. Un individ foarte suspect şi probabil extrem de primejdios!

— O să verificăm toate fişele, ca să vedem dacă are antecedente, explică Simon, arătând pachetul cu mandate de căutare.

Degeaba îl caută printre răufăcători, jefuitori de bănci, mişei şi nebuni, nimeni nu-i atât de urât ca Maltazar.

— Hai, du-te acasă! îi spune locotenentul ţăranului, care-i tot buimac.

— Eu v-am atras atenţia! Să nu vă plângeţi când vor invada oraşul! insistă omul, împungându-i ameninţător cu degetul pe poliţişti, care încep să râdă.

— Când greierii uriaşi vor invada oraşul, îţi plătesc băutura! spune locotenentul, sigur de el.

Dar, deodată, lui Simon îi piere zâmbetul şi-şi bate şeful pe umăr. În faţa ferestrei uriaşe a comisariatului, un t ânţar uriaş se profilează imobil pe cer, cu un seid în spinare. Simon încremeneşte. N-a mai văzut aşa ceva, de când Tony Montero a rupt fileul la tenis, trăgând de la cincizeci şi trei de metri, la sfârşitul finalei. Nici locotenentului Martin nu-i vine să-şi creadă ochilor.

— Nu… nu-i greier, e… ţânţar!

— Habar n-ai! zice ţăranul, ridicând din umeri. Cu atât mai rău pentru tine! Mă duc să-mi beau singur ţuiculiţa! adaugă el, ieşind din biroul poliţiştilor.

Afară, cerul s-a întunecat. Poliţiştii înaintează sfioşi spre intrare şi îl ajung din urmă pe Daniel, care s-a op ni în prag. Cerul oraşului e negru de tot. Nu e ora asfinţim lui, nici nu se anunţă vreo furtună, dar sute de ţânţ. M uriaşi acoperă soarele ca un nor negru şi poluant. Spa tacolul e impresionant şi aminteşte de tristele imagini din al Doilea Război Mondial, când

avioanele germane întunecau cerul Londrei.

— Asta nu-i invazie, ci debarcare în toată regula! spune ţăranul, ironic.

Locotenentului Martin îi trece prin minte o întrebare: „De ce-o fi cerut, oare, să fie mutat în ţinutul ăsta de nebuni?“ Se întoarce spre partenerul său, care nu mm respiră de mult.

— Simon? Cred că avem nevoie de întăriri!

Albina de pază, care stă la intrarea în stup, se întreab. T şi ea de ce-o fi cerut să fie mutată la poliţia aeriană, în loc să fi rămas liniştită în fundul unei alveole. E adevărat cit, de cum vezi marea scară care urcă încetişor către stup, nu-ţi mai vine să joci rolul principal. Albina se aple. N, 1 spre colega ei.

— Cred că avem nevoie de întăriri!

Artur şi prietenii lui mai sunt încă în faţa Reginei, care munceşte şi suferă tot mai mult. Albina de pază o alertează pe suverană. Pe Regină n-o deranjează să stea o clipă să-şi tragă sufletul. Întâi cere parametrii problemei, apoi dă ordine. Brusc, stupul e efervescent. Motoarele uruie, acele ţintesc, plutoanele se aliniază, cohortele se organizează. Cu siguranţă că Napoleon a studiat albinele, ca să deprindă milităria. Dar Artur ştie deja că lupta va fi inegală.

Albinele sunt superioare numeric, de o mie de ori mai bine organizate, dar arma omului e radicală şi nu va lăsa niciun supravieţuitor. E războiul celor două lumi: de-o parte albinele, luptătoare de milioane de ani, foarte c redincioase valorilor tradiţionale; de cealaltă, omul, un mutant care se adaptează la orice situaţie nouă, în stare să fabrice bombe suficient de puternice pentru a-şi anihila propriul mediu înconjurător. E ca şi cum vechii samurai ar lupta cu onoare şi cu demnitate împotriva unei bombe atomice.

Lângă camion, şeful pompierilor a încheiat pregătirea amestecului diabolic. Trebuie doar să-l încarce în enorma seringă, care seamănă mai curând cu o pompă de bicicletă. Acţionând manşa, maiorul va trimite în stup un gaz mortal, ca să-l poată desprinde din copac.

Armând îşi ascunde cu greu satisfacţia. Dintr-o singură lovitură, se va răzbuna pentru toate umilinţele suferite şi pentru toate capcanele dejucate prin cine ştie ce minune. Doar noi ştim că minunea e Artur, fiul său, care-i acum în fundul stupului pe care tatăl se pregăteşte să-l gazeze. Răzbunarea şi prostia de

care dă dovadă Armând riscă să-l coste pe tată viaţa propriului copil, când puţină înţelegere ar fi ferit pe toată lumea de primejdie. Chemată de soţ, a venit şi Roza. Armnd vrând să o aibă lângă el în acea clipă de mare fericire. Dar ea nu ştie că se pregăteşte o tragedie. Se uită la stup şi la alin nuţele înnebunite, care îşi apără intrarea în stup, aşa cum îşi apărau călugării chiliile de invaziile barbare. Maniei nu-i place să vadă gâzele suferind. Nu le va auzi urlând de durere, dar şi le va închipui, şi uneori asta-i chiar mai rău.

— Nu crezi că, în loc să ne ţinem de albine, mai bine ne-am căuta fiul?

Mama vorbeşte întotdeauna frumos, dar o ureclie atentă i-ar distinge tonul de reproş.

— De cum terminăm cu blestematele de albine, nu ocup de Artur! răspunde Armând, prea aţâţat ca să se mai poată opri.

Nu ştie că, ocupându-se de albine, se ocupă şi de fiul lui. Nu va mai fi nevoie să-l caute, îi va avea cadavrul chiar acolo, în fundul stupului.

Dar Artur n-a murit încă şi, oricum, eroii nu moi niciodată, pentru că rămân vii în inimile noastre. E în pragul stupului şi priveşte albinele micuţe agitându-se. I-ar plăcea să-şi avertizeze părinţii, să le strige că el e în stup, dar ştie că aceştia nu aud nimic şi că mama va asis ta neputincioasă la lenta lor agonie. Oricum, chiar dacă ar izbuti să-i prevină, nimeni n-ar crede că el are doi mi li metri şi că se află în stup. Nimeni, poate cu excepţia mamei lui.

— Ştiu! strigă Artur, care şi-a dat brusc seama cum îi poate salva pe toţi.

Ideea lui e cam complicată, dar cine nu încearcă nimic n-are nimic. În plus, în mizerabila cazarmă nimeni nu se gândeşte decât să moară eroic, în versiune Pearl Harbour, trăgând în duşman, urlând amarnic şi înfigând un ac, înainte de a muri. Poate că-i eroic, dar, ţinând seama de faptul că toţi pompierii poartă plase, albinele n-au cum să decimeze trupele duşmane. Soluţia lui Artur c deci cea mai bună. Apucă de un picioruş albina care i-a adus şi îi face semn să se apropie de traducător.

— Numai tânăra cu rochie înflorată de afară poate opri masacrul, dacă izbutesc s-o previn că-s printre voi.

— De ce? întreabă traducătorul.

— Pentru că-i mama mea şi nu cred că va permite să-i fie

băiatul gazat sub ochii ei! afirmă Artur.

Albinuţa a înţeles foarte bine, dar nu vede cum o poate alerta pe mama lui Artur. Ea nu vorbeşte limba oamenilor şi sunt serioase şanse ca Roza să nu priceapă nimic din cea a albinelor.

— Dacă nu putem să-i vorbim, îi putem scrie! spune Artur, dezvăluindu-şi ideea.

— Eşti sigur că n-ai fost înţepat, tinere, fiindcă pari să ai temperatură, ştii?! spune Selena, năucită de ideile lui.

— Dar albinele nu ştiu să citească! adaugă Moţ, uluit de ignoranţa prietenului său.

— Ştiu că ele nu citesc, dar eu ştiu să scriu! spune Artur, enervat. Se întoarce spre albină: Doamnă albină, am să scriu câteva litere pe o frunză. Literele forme. Cuvinte şi cuvintele arată ca un desen. Poţi să copiezi un desen?

— Mai rar! recunoaşte traducătorul, care începe să aikl crampe la degete, din pricină că-şi face traducerile cu, ajutorul fluierului.

Albinuţa se gândeşte o clipă, apoi încuviinţează, dând din cap.

— Genial! strigă Artur. Du-te lângă mama, şi eu am să îţi fac semne de aici!!

Albinuţa ţipă ascuţit şi o cohortă de albine se aşază pe loc în faţa ei, s-o apere. Acestea decolează imediat şi ţâşnesc din stup, ca dopurile de şampanie.

Maiorul Malfrumos e deja pe scară, cu pompa de fum în mână. La trecerea escadrilei, înclină capul.

— Asta-i! Au înţeles! Primele încep să fugă! le spune camarazilor, care ţin cum pot mai bine de scară.

Ne putem întreba, de altfel, de ce l-au lăsat să urce pe cel mai gras, obligând astfel întregul batalion să ţin.) scara. Ar fi fost mult mai simplu să-l urce pe cel mai slalt şi să păstreze oamenii în rezervă. Dar la pompieri nu-i de glumit cu ierarhia, iar onoarea de a risca totul îi revine şefului. De altfel, acţiunea chiar pare riscantă şi toţi se întreabă cât îşi va mai ţine echilibrul în vârful vechii scări elefantul în costum de scafandru. Chiar şi Armând îşi face griji pentru el şi vine să dea o mână de ajutor, ca să nu se mişte scara.

Escadrila albinelor s-a prefăcut, fireşte, că se îndreaptă spre pădure. De cum a ajuns, însă la bradul cel mare, a făcut cale-întoarsă şi s-a grăbit să se posteze în faţa Rozei.

Tânăra e foarte surprinsă văzându-le că staţionează la un

metru de ea. Şovăie dacă să urle sau nu, căci albinuţele n-au aerul că ar vrea să-i facă vreun rău, dar regretă că şi-a pus ochelarii de protecţie, căci ar fi preferat să nu le vadă atât de bine.

Pe marginea stupului, Artur termină de scris pe o bucată de ceară uscată. Îşi afişează panoul, pe care se poate citi: „Mamă, sunt eu, Artur". Imediat, escadrila albinelor se postează, imitând desenul de pe ceară. În câteva clipe, albinele şi-au stabilit poziţiile, iar mama poate citi limpede fraza formată în faţa ei. Roza rămâne cu gura căscată şi arată cu degetul scrisul albinelor, ca şi cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu în colţul unui nor.

— Artur! bâiguie ea, fără să-şi dea măcar seama.

Se uită în jur, cu privirea aceea pe care o au doar mamele când şi-au pierdut odorul. Nici vorbă să poată conta pe A rmand, el ţine de scară, închizând ochii de parcă ar fi la toaletă. Cât despre Archi, el a refuzat să participe la masacru şi a intrat în casă. Ar dura prea mult să se ducă după el. E deci pierdută, ceea ce nu prea e o noutate, căci aşa-i mai mereu.

Artur şi-a terminat al doilea panou şi îl expune deasupra capului. Albinele îşi schimbă poziţiile, urmând forma noului desen.

— Sunt-în-stup! articulează mama, uluită de ceeea ce tocmai citeşte.

Ochii i-au ieşit din orbite şi-a simţit cum i se taie ies piraţia.

— O să meargă! zice Artur, forţând norocul, dar Selina pare sceptică.

— În locul ei, ştiu eu cum aş primi vestea!

— Cum? întreabă Artur, uşor neliniştit.

Jos, mama dă ochii peste cap şi cade leşinată la pământ, ca un copac tăiat cu fierăstrăul.

— Aşa! spune Selena simplu.

— Draga mea! ţipă Armând, observându-şi soţia căzută în lucernă.

Fireşte, el lasă scara şi se repede la Roza, dezechilibrându-i pe pompieri, care fac un pas în spate. Scara se clatină şi maiorul nu nimereşte treapta. Un elefant care ratează o treaptă nu-i prea amuzant. Scara se clatină în con tinuare, precum catargul unei nave pe marea agitată. Ca un dansator modern, elefantul ţopăie pe trepte. Catargul se înclină tot mai mult, iar bieţii pompieri nu-l mai pot ţine.

Maiorul străbate cerul şi aterizează drept în mijlocul unei bălţi cu noroi clisos. În decembrie vine Omul-de Zăpadă, iar în iulie, Omul-de-Noroi. Nu-i lipseşte decâi morcovul care marchează nasul. Avantajul de a fi astfel ghipsuit e că nu mai rişti să te arzi. Pompierii se reped să-i sară în ajutor, şi nici nu-i de mirare, în definitiv, esenţa profesiei lor e ajutorul dat la ananghie. Au tot interesul să-l salveze iute din noroi, înainte ca acesta să se usuce, că de nu, maiorul e bun să se joace de-a statuile din Muzeul de Artă Modernă.

Zgomotul uriaş făcut de el în cădere a trezit-o pe Roza din leşin. E fericită că-şi vede soţul, al cărui zâmbet amabil îi aminteşte de al fiului.

— Artur?! se sperie ea imediat.

Armând îi trece o mână pe frunte, ca s-o calmeze.

— Am să mă ocup eu de tot şi-l vom regăsi, nu-ţi face griji.

— Eu… Ştiu unde-i! izbucneşte mama, convinsă.

Armând se crispează. Cum poate să ştie, când n-a lăsat-o singură nicio clipă?!

— E în… în stup! spune mama, curajoasă, căci nu-i uşor să spui asemenea prostie.

Armând o priveşte, şovăind între grijă şi disperare. Dar până la urmă se lasă cuprins de tristeţe. Biata lui soţie a părăsit definitiv realitatea, pentru lumea lipsită de neuroni. O mângâie uşurel pe obraz, ca pentru a o calma.

— Fireşte, draga mea, Artur e în stup şi mănâncă miere bună. E foarte bine pentru sănătatea lui! spune el, de parcă ar vorbi cu o nebună scăpată de la azil.

— Te asigur, Artur e în stup! Chiar albinele mi-au zis! insistă mama, chiar dacă îşi dă bine seama de absurditatea spuselor ei.

— Te rog să le mulţumeşti albinelor din partea mea pentru că l-au găsit pe micul Artur şi au grijă de el. Am să iau scara cea mare şi am să urc să-l caut chiar eu! an i culează amabil Armând.

Apoi se ridică şi se duce cu paşi hotărâţi spre scară. I sătul. Cu adevărat sătul. Fiul i-a dispărut, soţia i-a înno bunit, albinele îl sucesc după voia lor. E prea mult pen tru capul lui mic. Trebuie să scape, dar, cum nu poale face nimic nici pentru Artur, nici pentru Roza, decizile să-şi verse toţi nervii pe stup.

„Au să vadă ele ce înseamnă să se pună cu Armânii Maremic!” îşi spune el, ca să-şi dea puţin curaj.

Uneori ura îţi creşte forţele, aşa că Armând ridică sin gur scara cea mare şi o sprijină de o creangă groasă a stejarului. Ia pompa pentru fumigat şi îi cercetează mecanis mul. O manetă groasă şi un piston. Nicio vrăjitorie. Rânjeşte, cu ochii holbaţi. Asta-i, începe să se prindă. Aşa se întâmplă adesea când o armă de distrugere în masă cade în mâinile omului. Deşi, n-are neapărat nevoie de o astfel de armă pentru a face prăpăd. Armând încarcă puşca prevăzută cu pompă şi se întoarce spre scară. Trage un urlet. Unul nu de război, ci de frică. Cei cinci bogo-matasalai stau în faţa lui şi-l privesc, de la înălţimea lor de doi metri şi treizeci. Armând se simte imediat cam stingherit. Sau cel puţin aşa e! Bogo-matasalaii poartă costume tradiţionale şi turbane brodate cu scoici, răsucite în jurul capului. Chipurile le sunt impasibile şi denotă echilibru, ceva indispensabil când eşti atât de mare.

— Daţi-vă la o parte din calea mea! Am o misiune de îndeplinit! izbuteşte să articuleze tatăl, într-o criză de orgoliu.

Nemişcat, şeful matasalailor îl priveşte o clipă, apoi spune calm:

— Zeii au vrut ca albinele să trăiască sub această creangă, iar tu, de la înălţimea ta de câţiva centimetri, vrei să te opui măreţiei lor?

Armând nu prea vede lucrurile astfel.

— Ba deloc! Vreau doar să distrug blestematele astea de albine, care intenţionează să-mi înţepe fiul! Am dreptul să-mi apăr copilul, nu? spune el, cu mâna pe armă.

— Artur e vărul albinelor, nepotul stejarului, fratele vântului şi al pământului. Nimeni nu-i face niciun rău, poate cu excepţia ta, din pricina armei pe care o ţii în mâini! declară şeful cu voce copleşitoare.

Armând e pierdut. I-ar plăcea să se bată, să fie curajos măcar o dată, arătându-i fiului cum s-a sacrificat pentru el. Dar se simte ridicol cu furtunul de plastic în mână, în faţa uriaşilor, a căror înţelepciune inspiră respect. Bietul om se întoarce spre pompieri, căutând ajutor, dar cu toţii sunt ocupaţi să cureţe mamutul prins în noroi, ca o tosilă în negura timpurilor.

— Poate ar fi mai bine să aşteptăm să se usuce, ar fi mai uşor de îndepărtat plăcile de noroi, zice un pompier, care probabil a fost cândva lovit de trăsnet în vârful scării celei mari, de aceea este atât de prost.

Chiar dacă nu vede nimic din pricina noroiului de pr faţă, maiorul a înţeles foarte bine propunerea absurdă >i se mişcă aşa cum poate, ca să-şi arate refuzul.

— Ei, vedeţi?! E de acord cu mine! spune mândru pompierul.

Dar maiorul scuipă brusc tot aerul din plămâni şi izbuteşte să dea la o parte tot noroiul adunat în jurul gurii.

— Nu!!! urlă furios. Aduceţi-mi apă, adunătură de idioţi!

Aşa ceva n-ar trebuie să fie complicat, fiindcă au o cis ternă întreagă.

— Nu vreţi să terminăm mai întâi cu albinele? propu ne Armând, care încă mai caută ajutor.

— Mai avem un minut de treabă, apoi ne ocupăm de tine! spune adjunctul şefului.

Sus, în stup, toţi se felicită pentru diversiunea creată, care i-a îngăduit Reginei să-şi continue munca. Artur ar vrea s-o roage să se grăbească, căci fiecare secundă care trece e un calvar pentru el. Ar vrea să înghită elixirul, să crească iute şi să pună definitiv capăt tuturor nebuniilor care se pregătesc jos. Regina îşi face tot trupul să vibreze şi sub burtică i se iţeşte o lacrimă de miere. Selena îşi pune tandru mâna pe umărul lui Artur.

— Uite că vine, Artur. Vine. Ai răbdare!

— Ştiu, Selena! Dar cei mari nu mai au răbdare!

Maiorul şi-a regăsit chipul omenesc. E ud din cap până în picioare, căci colegii l-au cufundat direct în cisternă. Armând e lângă el şi toţi pompierii stau în spatele lui. La baza scării, micuţa armată ţine piept bogo-matasalailor, la fel de impasibili ca întotdeauna.

— Domnilor, vă rog să vă daţi înapoi şi să ne lăsaţi să ne facem treaba! spune maiorul, îndreptând spre ei pompa de fumigat.

Matasalaii se uită unul la celălalt. Nu obişnuiesc să se bată cu fraţii lor, dar nici nu le stă în fire să-şi lase verişoarele albine în voia sorţii.

— Dacă vrei cu adevărat să faci aşa ceva, micuţule, va trebui să ne omori mai întâi, căci şi noi suntem albine, răspunde ferm şeful lor.

Maiorul Malfrumos îl examinează pe şef, care, fireşte, n-are nimic de albină, cu excepţia câtorva dungi pe costumul tradiţional.

— Număr până la trei! zice pompierul, înlocuind raţiunea cu

orgoliul.
— Trei! răspunde bogo-matasalaiul, fără să se lase impresionat nici cât negru sub unghie de micul lui joc, un suspans ridicol.
Pompierul, căruia i-au tăiat elanul, nu ştie cum să iasă din încurcătură. Se gândeşte că ar fi bine să apese pe trăgaci, chiar dacă asta-i, de departe, hotărârea cea mai stupidă. Dar aşa e omul, când îl stăpâneşte orgoliul şi-l părăseşte inteligenţa, trebuie să distrugă. Pompierul ţinţeşte îndelung către matasalai, iar degetul i se apropie de trăgaci, chiar în clipa când...
— Şefu', şefu'! urlă pompierul din camion, venind în goană. Şi-a pierdut suflarea de atâta goană şi are nevoie de câteva secunde, ca să-şi vină în fire şi să-şi termine fraza. A sunat şeful poliţiei. E alertă generală şi au nevoie de toţi oamenii disponibili!
— Dar ce se petrece? întreabă şeful, uşor nemulţumii că nu-şi poate încheia misiunea.
— Peste oraş s-a abătut o ploaie de broaşte uriaşe!
Pompierii se privesc uluiţi.
— Eşti sigur? întreabă şeful, care n-a mai auzit de aşa ceva.
— Păi... legătura telefonică era mizerabilă, dar am auzit bine vorbele „ploaie” şi „uriaşe”. De „broaşte” nu-s prea sigur! Cât priveşte cererea de întăriri, de asta sunt sigur, toată lumea urla în staţie! povesteşte pompierul, aflat în mod vizibil încă în stare de şoc.
Maiorul Malfrumos ia atunci cea mai bună decizie.
— În maşină! strigă el. Oamenii lasă totul baltă şi se năpustesc în camion. Maiorul se întoarce apoi spre bogo-matasalai, îi ameninţă cu degetul, declamând ca un actor prost:
— Revin! Le aruncă o privire întunecată, care se vrea rea.
Bongo-matasalaii zâmbesc şi-i fac la revedere cu mâna, exasperându-l pe pompierul de serviciu. El bate neputincios cu piciorul în pământ şi se întoarce la camion. Armând e deznădăjduit. Roza e încântată.

Capitolul 15

Orăşelul, de obicei atât de liniştit, unde îi place bunicii să meargă la cumpărături, e azi foc şi pară. Cocoţaţi pe ţânţarii

uriaşi, seizii domină văzduhul şi se năpustesc zburând razant asupra locuitorilor, care fug urlând, unde văd cu ochii. Panica s-a instalat peste tot, poliţia e depăşită de situaţie, vitrinele sunt sparte, izbucnesc primele incendii. Localitatea nu a mai trăit niciodată un asemenea dezastru. Maltazar râde, fiindcă haosul îl încântă.

— E bine să revii la treburile tale! spune el satisfăcut, pe când seizii îi trec prin faţă, ca la o demonstraţie aeriană.

În capătul străzii, zăreşte maşina roşie strălucitoare a pompierilor, care se întoarce în oraş, cu sirena urlând. Maiorului Malfrumos nu-i vine să-şi creadă ochilor. Ţânţari mari cât avioanele de vânătoare trasează pe cer dâre de foc, iar oamenii urlă înnebuniţi, implorând cerul. Pentru moment, acesta e plin cu ţânţari.

— Ce facem, şefu'? bâiguie şoferul, care tremură atât de tare, că face să vibreze întreaga cabină.

Maiorul întinde un braţ înainte şi pare foarte hotărât.

— O luăm printre ei! Mai ales… nu ne oprim! spune cu siguranţa laşităţii. O să anunţăm imediat cazarma dm oraşul vecin!

— Dar ard casele, nu oprim să le stingem? întreabă naiv adjunctul.

— Nici vorbă! i-o taie maiorul. Chestiunea e prea gravă ca s-o rezolve nişte simpli voluntari ca noi! Ase menea catastrofe intră în sarcina armatei!

Camionul pompierilor traversează oraşul fără să se oprească, spre marea disperare a localnicilor. Surprins de atâta laşitate, pe Maltazar îl podideşte râsul.

— Hotărât lucru, simt că îmi va plăcea foarte mult noua lume! exclamă el, înainte de a ordona, din vâriul degetelor, un nou asalt.

Zece ţânţari iau poziţia de luptă şi zboară spre benzinărie. În trecere, smulg cele două pompe şi pe şosea se răspândeşte imediat un strat enorm de carburant. Strada fiind cam în pantă, primejdiosul lichid curge, fireşte, spre centrul oraşului. Maltazar face alt semn şi un ţânţai goneşte spre un stâlp electric. Îl loveşte intenţionat cu aripa, îl despică în două, iar firul electric cade peste râul de benzină. Toată strada ia brusc foc, iar panica e tot mai mare. Oamenii fug din oraş, ca şobolanii de pe o navă. Maltazar jubilează. E iar stăpân absolut, domneşte peste ambele

lumi şi nimeni nu-l mai poate opri.

Singura şi unica nădejde e magnifica picătură care tocmai a ieşit din burtica Reginei albinelor. Picătura de lichior de miere e atât de puternică, încât poate face pe oricine să crească în numai câteva secunde. Trecerea de la o talie la alta nu-i grea, dar cea dintr-o lume într-alta e mai grea, şi numai Artur e în stare de aşa ceva.

Traducătorul Valiom rostogoleşte perla aurie până în pragul stupului, unde stă Artur. Selena şi Moţ sunt alături de el. Valiom apasă pe picătură, o împarte în două, o strânge, o aplatizează, o pliază, până ajunge atât de mică, încât poate fi înghiţită. Odată încheiată operaţia, îi întinde pasta aurie lui Artur, care o priveşte fascinat. Ai zice că-i un globuleţ de Crăciun.

— Mulţumeşte-i Reginei din partea mea. Dacă îmi îndeplinesc misiunea, o pot asigura că nimeni n-o va mai deranja niciodată!

— Asta şi sper! Căci am nevoie de câţiva ani de somn ca să recuperez toată energia pierdută, răspunde traducătorul.

Artur îi zâmbeşte, apoi se întoarce spre Selena.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine? Nimeni nu mânuieşte spada mai bine ca tine, ai să fii foarte utilă! spune puştiul, deja trist la ideea de a-şi părăsi prinţesa.

— Am să fiu utilă şi în satul meu. Tata îmbătrâneşte, iar minimoşii au nevoie de mine. În plus, n-am fost niciodată în lumea ta, ar fi prima oară şi mi-e cam frică. N-am chef să vin în plin război.

— Ai dreptate! răspunde Artur. Când totul se va termina, am să te prezint părinţilor şi bunicii. Şi ai să vezi că Alfi nu-i Yeti, adaugă în glumă.

Selena zâmbeşte, dar inima ei plânge. E foarte trista că-i pleacă prinţul.

— Hai, înghite-o degrabă, n-am deloc chef să mă vc/i smiorcăindu-mă!

Artur înghite mica pilulă aurie.

— Ce gust are? întreabă Moţ, mereu curios.

Artur se gândeşte o clipă, frecându-şi limba de cerul gurii.

— De miere! răspunde el, râzând şmechereşte.

— Ai grijă de tine! exclamă Selena, deja neliniştită că-l vede plecând.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îmi închei iute socotelile cu M. Blestematul şi fac puţină ordine peste tot! Cel mai greu va fi să

aştept luna a zecea, ca să te pot vedea iar.

Selena preferă să nu răspundă: ca să nu înceapă să plângă, îşi desface cingătoarea şi-i dă spada fermecată lui Artur.

— Ţine, cu siguranţă o să ai nevoie de ea mai mult decât mine!

Artur nu ştie cum să primească gestul ei, atât de simbolic.

— Eşti sigură? întreabă el, şovăind dacă să ia spada sau nu.

— Da, meriţi din plin titlul de prinţ, iar un prinţ trebuie să aibă o spadă.

— Îţi mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, răspunde Artur modest, punându-şi spada la cingătoare.

— Şi mai meriţi ceva, înainte de plecare, pentru că te-ai bătut cum te-ai bătut, cu atâta forţă şi nobleţe.

— Da? Ce?

— Asta! zice prinţesa, luându-l de gât şi dându-i cel mai frumos sărut.

Moţişor ridică ochii spre cer, dezolat să vadă că se încalcă protocolul. Cum poate, oare, o prinţesă de rangul ei să se coboare pentru a onora astfel un minimos provizoriu? Dar dragostea are propriile raţiuni, necunoscute raţiunii. Sărutul s-ar fi prelungit la nesfârşit, dacă, brusc, Artur n-ar fi început să crească. Selena se dă înapoi câţiva paşi şi priveşte năucă cum prinţul creşte peste limita de un centimetru.

— Pe curând, Selena! spune el, cu un nod în gât, în vreme ce trupul lui atinge zece centimetri şi o greutate prea mare pentru a mai putea sta în pragul stupului.

— Pe curând, Artur! răspunde fetiţa, cu lacrimi în ochi.

Nici nu face bine un mic semn cu mâna, că Artur s-a mai îngrăşat două kilograme. Brusc, pragul stupului cedează, iar el dispare, căzând în gol. Artur, băieţelul de zece ani, înalt de un metru şi treizeci de centimetri, cade la picioarele marelui stejar. Întoarcerea în lumea oamenilor mari e dură, căci nicicând nu-i plăcut să creşti. Se ridică, se şterge de praf şi priveşte pădurea, care acum i se pare foarte mică. Înalţă capul şi vede stupul sus, agăţat sub creangă. Ştie că Selena îl priveşte, dar n-o mai vede. Oftează din greu şi-i face totuşi un mic semn de adio. În genunchi pe pragul stupului, Selena zâmbeşte şi-i trimite un pupic.

Artur a stat prea mult timp sus, în stup, şi începe să tuşească. Scuipă şi câteva pepite de aur cad jos. Sunt resturi din mierea

regală fabricată de regină. Când şi-îndreaptă spre casă, apare o furnică. E cea pe care am mai întâlnit-o, furnicuţa cu o pată roz pe cap. Vă amintiţi, desigur, că se plimba pe rochia Trandei, care a pătat-o cu ojă de unghii, ca s-o facă să plece. De când are pata roz pe cap, furnica e de râsul coloniei. Tocmai de aceea umbla de una singură prin pădure, departe de furnicar. Se apropie de mâncărica ciudată şi o pipăie peste tot cu vârfurile antenelor. Seamănă vag cu bucăţile de miere care, în zile le cu vânt puternic, cad din stupi. Mierea e o mâncare excelentă, foarte vitaminizată, şi nu-i nevoie să fii urs ca să ştii aşa ceva. Furnica s-a hotărât: gustă o bucăţică şi, dacă i se pare bună, va duce restul în colonie. Încântată de hotărârea, pe legea mea, foarte judicioasă, furnicuţa cu cap roz crănţăne din pepita cu adevărat regală.

— Te asigur, Armând, că fiul tău e în stup! Albinele miau scris, şi eu ştiu totuşi să citesc! se apără Roza, încă slăbită.

Soţul ei o obligă amabil să se instaleze în şezlong.

— Ştiu, dragă! Artur are doi milimetri şi trăieşte în stup, iar albinele ştiu să scrie şi să citească şi-s gata să fie publicate în colecţia Pleiade! îi răspunde soţul, şovăind între umor şi enervare.

Pune o cuvertură pe genunchii soţiei şi-i dă sticluţa cu ojă, ca să-şi reia activitatea preferată. Tocmai acum a ales furnicuţa cu cap roz să-şi facă apariţia. Se opreşte la câţiva metri de casă şi se uită la Roza cum stă în şezlong.

— O! O furnică uriaşă! spune mama, surâzând plictisită.

E adevărat că, dacă nu înnebuneşti văzând o albină care ştie să scrie, n-ai s-o faci nici pentru o furnică de două sute de kilograme.

— Fireşte! O furnică uriaşă! Cu buline albastre! ţipă soţul, obosit de toate delirurile ei.

— Nu! Cu o pată roz! precizează mama, pe drept cuvânt.

Armând oftează şi se ridică. Ar fi suficient să se întoarcă, pentru a-şi da seama că soţia sa spune adevărul. Dar, ca să se întoarcă, ar trebui să aibă îndoieli, iar Armând nu se îndoieşte niciodată de nimic.

— Mă duc să fac un ceai de muşeţel, care te va calma! spune el şi pleacă în bucătărie.

— Mulţumesc, răspunde Roza, după vreo zece secunde.

Priveşte furnica uriaşă care se apropie de ea. Oricine ar leşina

pe loc, dar, de astă dată, Roza n-o face. Zâmbeşte chiar fericită, parcă subjugată de frumuseţea unui vis, o imagine venită parcă drept dintr-un parc de distracţii. Dar furnica nu-i o imagine tridimensională. Ea stă pur şi simplu în faţa mamei, mare cât o maşină. Zâmbetul Rozei dispare brusc, când femeia vede de aproape pata care-i poartă semnătura. Îşi aminteşte imediat de nenorocita lovitură dată cu pensula şi analizează consecinţele.

— Păi… îmi pare rău… de pată! bâiguie biata Roza, care nu se gândise că avea să vină o zi în care să-şi ceară iertare pentru asemenea gest. Dar am dizolvant, dacă doriţi!

Furnica e inteligentă, dar sunt puţine şanse ca vorbele barbare să facă parte din vocabularul ei. Dihania smulge sticluţa cu ojă din mâna mamei şi i-o toarnă în cap.

Roza tace, nici nu îndrăzneşte să mişte. Suportă unn linţa, aşa cum a suportat-o şi furnicuţa înaintea ei.

— Eu… îţi înţeleg furia. E adevărat că nu-i plăcui! admite mama, cu mâinile crispate pe şezlong.

Furnica aruncă sticluţa şi se uită la Roza, coloraţi acum în roz.

— Suntem chit? Fără ranchiună? întreabă mama, întin zându-i febril mâna.

Furnica uriaşă priveşte înmărmurită mâna întinsă, dar pare să priceapă intenţia. Furnicile nu-şi dau mâna, ci piciorușul, şi sunt şanse serioase ca sensul gestului să fie aproape acelaşi. Furnica întinde piciorușul, şi Roza o apucă cu vârfurile degetelor. Strângerea de mână înseamnă că de-acum sunt prietene.

În faţa casei, o maşină claxonează. Mama o vede intrând în curte.

— Mă duc să fac limonadă, îi spune furnicii şi se ridică.

Pleacă spre bucătărie, unde îşi va tăia un deget, va provoca un incendiu ori Dumnezeu mai ştie ce…

Armând se repede la intrare, zâmbind, ca şi cum l-ar fi regăsit, în sfârşit, pe Artur. Dar nu-i decât maşina lui, adusă de amabilul garajist.

— O! E formidabil! exclamă tatăl, cu lacrimi în ochi.

Îngenunchează în faţa botului maşinii şi-i mângâie bara de protecţie, de parcă aceasta ar fi la fel de preţioasă ca Gioconda. Un domn gras, plin de unsoare iese din maşina depanatoare, pe care figurează numele garajului: „Superbun".

— Ai noroc, am un client care are acelaşi model ca tine, dar el şi-a stricat partea din spate! Atunci i-am luat bara, altfel ar fi

trebuit să aştepţi două luni până la sosirea pieselor!
— E formidabil! răspunde Armând, emoţionat.
— Îmi poţi semna o chitanţă?
Armând ia factura şi citeşte un preţ exorbitant. Garajul n-ar trebui să se numească Superbun, ci Superpreţ. Zâmbetul şi buna dispoziţie îi dispar pe loc.
— A! Formidabil! spune el, strângând din dinţi. Pot să-ţi scriu un cec?
— Bineînţeles! Nici nu mă aşteptam să ai atâta numerar în casă! glumeşte garajistul, încântat să-l jumulească.
Armând se îndreaptă spre casă, recitind factura. Nu-i vine încă să-şi creadă ochilor.
— Ştii că facturezi mai scump decât în marile oraşe?
— A, da?! Dar marile oraşe sunt mult mai departe şi cum ţi-ar fi stat să-ţi împingi maşina vreo două sute de kilometri? glumeşte garajistul, care e foarte încântat să taxeze un orăşean.
Armând intră în casă şi scotoceşte în buzunarele de la vestă, căutându-şi carnetul de cecuri.
— O! Ce căldură! Aş bea ceva! strigă garajistul, intrând în casă, fără ca măcar să se şteargă pe picioare.
— La cât te plătesc, o să ai de ce să bei în sănătatea mea! răspunde Armând, hotărât să nu se lase invadat.
Chiar atunci, Artur iese din pădure. Fuge şi se ascunde chiar în spatele garajului. Dacă părinţii îl văd, vor fi încântaţi, dar nu-i vor crede niciodată povestea, iar între timp, Maltazar îşi va continua mişeliile. Cea mai bună soluţie e deci să se ocupe de M. Mai întâi şi de părinţi după aceea.
— Semnează aici, te rog! spune garajistul, întinzându i lui Armând o hârtie rozalie.
Ia te uită! Dar, apropo, unde-o fi Roza?
— Auuu! urlă mama, din bucătărie.
— Nu-i nimic! spune Armând, ca să-l liniştească pe garajist. Soţia mea aleargă după o lămâie!
Garajistul încuviinţează, fără să priceapă prea bine, şi strecoară chitanţa în buzunar. Artur urcă în maşina tătălui său şi se aşază la volan.
— Bun! Nu poate fi mai greu de condus decât un ţânţar! îşi spune el, ca să-şi facă puţin curaj.
Bagă cheia în contact şi porneşte motorul maşinii.
— Ah! Ce sunet grozav! chiuie Armând, care îşi recunoaşte

maşina dintr-o mie.

— Aşa-i! E un sunet frumos! confirmă garajistul.

Artur accelerează, tot căutând frâna de mână.

— Auzi cum vibrează când creşte turaţia motorului? Ai zice că-s sunetele scoase de japonezi când fac karate! Vezi?

— Nu, nu chiar! N-am fost niciodată plecat în străinătate, deci nici în Japonia! spune garajistul, văzând cum demarează maşina. În orice caz, putem spune că aceste maşini rulează bine! E o adevărată plăcere să le conduci!

— Da! confirmă Armând, privind, fericit şi căzut în admiraţie, cum îi pleacă maşina, de parcă şi-ar privi fiul făcând primii paşi.

Dar iată că fiul său e, într-adevăr, gata să facă primii metri pe roţi, şterpelindu-i jucăria.

— Maşina mea! urlă brusc Armând, care abia acum a înţeles situaţia. Aleargă în urma maşinii şi începe să urle în norul de praf ridicat de aceasta. Nici măcar n-a avut vreme să vadă chipul hoţului, al asasinului. Dar nu-i cu putinţă! se înfurie, bătând din picior la fiecare cinci secunde, ca un copil mofturos. Ce să fac? îl întreabă pe garajist, fără măcar să-i arunce o privire.

— Trebuie să chemi poliţia! răspunde acesta, aşezându-şi cascheta. Hai, la revedere!

Fluierând, garajistul urcă în maşina lui şi pleacă liniştit. Armând rămâne năuc în mijlocul curţii, neştiind ce să facă.

— Armând?! îl strigă soţia. El se întoarce şi-o vede cu carafa. Am izbutit să fac limonadă! spune ea, fericită, dar cu toate degetele bandajate.

Capitolul 16

Archi urcă în podul casei, care îi serveşte de birou, de dormitor şi, acum, de zid al plângerilor. Bietul bunic e trist, pare că a intrat la apă de atâta tristeţe. Nepotul lui e încă dat dispărut şi nimic pe lume nu-l supără mai tare. Artur e raza lui de soare, bucuria lui de a trăi. Archi şi-l aduce aminte aşa cum e el, un băieţel neastâmpărat, plin de viaţă şi de energie în fiece clipă, care se miră de tot şi, mai ales, e gata pentru orice aventură. Archi nu şi-a pus niciodată în pericol sănătatea, în jocurile lui de copil. Dar Artur s-a aventu rat în altă dimensiune.

E pe cale să ia parte nu la un joc, ci la un război.

Archi se trânteşte în fotoliu şi oftează din greu. Ţine în mâini un vagon din trenul electric, pe care l-a găsit pe jos. Jucăria e făcută praf, iar Archi clatină din cap, zâm bind. „Cum de-şi poate strica în aşa hal jucăriile?!” se întreabă, aproape căzut în admiraţia nepotului. Adună fărâmele rămase din acoperiş şi-şi caută lipiciul. Dar ceva îl intrigă în spatele vagonului. Un obiect pe care nu l-a remarcat niciodată. Îşi apropie lupa de balconul din spatele vagonului. Acolo îl descoperă pe Întunericit, cu picioarele atârnate în gol. Pare mort. E trist ca Bourriquet, prietenul ursuleţului Winnie.

— Ce faci, Întunericitule? întreabă Archi, deloc neliniştit, ţinând seama de diferenţa de înălţime dintre ei.

Dar tocmai de aceea îşi astupă Întunericitul urechile cu mâinile.

— Nu-i nevoie să urli! Nu-s surd, strigă acesta, regăsindu-şi brusc puterile.

— Ce spui? N-aud nimic! răspunde Archi, ducând mâna pâlnie la ureche.

Aveau şi înainte dificultăţi de comunicare, aşa că n-au nicio şansă să le rezolve. Bunicul cugetă o clipă, scotoceşte într-un sertar, scoate un microfon, îl branşează la un amplificator şi îl pune în faţa vagonului.

— Hai, dă-i drumul, vorbeşte! şopteşte Archi. Vorbeşte în microfon!

Întunericitul se apropie reticent de microfon şi bate în el. Un zgomot asurzitor invadează imediat încăperea, ca un ecou de pe munte.

— Mă auzi? zbiară deodată Întunericitul.

Archi face un salt înapoi, astupându-şi urechile.

— M-ai strigat? întreabă Reta, care doarme probabil în camera vecină.

— Păi… nu, draga mea! Totul e în ordine! Eu… tocmai făceam o probă de microfon, o lămureşte Archi, coborând nivelul sunetului. Ce faci acolo? îl întreabă în şoaptă pe Întunericit.

— Nu ştiu! răspunde războinicul, ridicând din umeri. Am venit după Selena şi Artur. Voiam să le vin de hac, dar a venit tata şi… m-a părăsit iar!

E foarte deprimat şi trezeşte numaidecât mila bunicului Archi.

— Ştii unde-i acum Artur? îl întreabă, amabil.

— S-a dus la Regina albinelor s-o roage să-i dea lichior de miere, ca să crească şi să poată fugi după tata! îl anunţă entuziasm.

Archi pricepe mai bine situaţia. Artur face totul pentru a-l împiedica pe Maltazar să facă rău. A venit probabil până în birou, să ia flaconaşul, dar M. A fost mai iute decât el.

— Exact! confirmă Întunericitul. Voia să-i bea conţinutul, ca să crească la loc.

— Cu siguranţă că Maltazar se duce în oraş, ca să-l distrugă, murmură Archi, enervându-se. Trebuie să fac ceva! Nu pot să-l las pe Artur să lupte singur cu monstrul! exclamă şi se ridică dintr-un salt.

Ia puşca de vânătoare, care stă agăţată de secole într-un cui, îşi pune o magnifică pălărie colonială şi dă să iasă, comic ca un actor de operetă.

— Archi! strigă Întunericitul în microfon.

Bunicul tresare şi arma se descarcă singură. Lustra îi cade la picioare, ca o pasăre lovită în toiul zborului. Archi îşi priveşte tabloul de vânătoare, cuprins de îndoieli.

— Ce faci acolo? zbiară Reta, tot întinsă în camera vecină.

— Nimic! Puţină ordine, răspunde Archi.

— Era şi timpul! spune bunica.

Întunericitul se apropie de microfon.

— Archi, lasă-mă să te ajut! Îl cunosc bine pe tata, cu defectele şi slăbiciunile lui. Îţi pot fi de folos. Lasă-mă în lumea ta şi te ajut să-l învingi.

Archi se aşază iar la birou. Ideea e atrăgătoare. E drept, un războinic ca el ar da greutate armatei formate doar dintr-un bătrân şi un copil. Dar cum să ştii că nu-i doar de o şiretenie de-a lui?! Cum să-l crezi?! Când va avea doi metri, cine îl va putea împiedica să se alieze iar cu tatăl său?! Forţele lor unite ar fi o armă redutabilă şi n-ar mai putea fi opriţi să distrugă lumea.

— Niciodată n-am vrut să domin lumea şi cu atât mai puţin s-o distrug! spune Întunericitul, lăsând privirea în pământ. Vreau să mă joc cu prietenii, ca toţi copiii de vârsta mea, dar tata nu m-a lăsat nicicând. Neîncetat îmi spune că aparţin unei rase superioare şi nu mă pot amesteca cu ceilalţi, că mă aşteaptă mari îndatoriri şi că încă de acum trebuie să mă pregătesc pentru ele. Dar eu vreau doar să fiu ca toţi ceilalţi şi să fac parte din marea lor familie.

Archi nu se aştepta la asemenea mărturisiri şi e gata să plângă.
— Trebuie să vorbesc cu tata, să-l lămuresc că haosul şi distrugerea nu-i vor aduce nicicând pacea. Durerea nu poate fi vindecată cu durere. Trebuie să i-o spun şi, dacă nu-şi bagă minţile în cap, am să lupt împotriva lui.
Archi ia lupa, o apropie de Întunericit şi-l priveşte o vreme.
— Am să-ţi acord încredere, fiindcă fiecare dintre noi merită să i se mai acorde o şansă. Dar, dacă mă minţi şi tot ce-mi spui nu-i decât o capcană, cerul te va pedepsi! îl ameninţă bunicul.
— Decât să te trădez, mai bine mor de ruşine! răspunde Întunericitul, ca un bun războinic ce este.
Archi ia atunci o carte de pe etajeră şi bagă mâna în locul rămas gol. Scoate alt flaconaş, identic cu primul.
— Mai aveai ascuns un flaconaş? bâiguie Întunericitul, impresionat de numărul de prestidigitaţie.
— Mda! zâmbeşte Archi. Îţi cunosc tatăl din lungii ani când m-a ţinut întemniţat. Ştiu că nu e cazul să-l subestimez şi trebuie să fiu precaut.
Archi scoate dopul de ceară care închide flaconaşul şi îl pune pe masă. Întunericitul trece din vagon pe buza flaconaşului şi sare cu picioarele strânse înăuntru. Poate bea pe săturate. În flaconaş apar fulgere mici, ca într-un nor de departe. Se vede cu ochiul liber că Întunericitul începe să se umfle. În câteva clipe, e prea mare pentru flaconaş, care se sparge în mii de bucăţi. Trupul i se întinde ca un balon. Loveşte cu capul bârnele care susţin acoperişul. Are doi metri şi şaizeci de centimetri. E ca un taur cu armură şi păros ca un porc spinos. Cu gura căscată şi capul sus, Archi încearcă să-i distingă chipul, ascuns printre bârne. Văzând ce monstru a pus în libertate, se întreabă dacă nu cumva a făcut cea mai mare prostie din viaţa sa. Întunericitul iese dintre bârne, înaintează spre Archi şi se apleacă asupra lui. Fruntea lui Archi e brobonită de sudoare. Întunericitul îi zâmbeşte dulce, arătându-şi dinţii formidabili, care pot face să pălească şi un rechin alb.
— Ei! Mergem? întreabă el, amabil.
Archi s-a liniştit. Întunericitul a crescut, dar nu s-a schimbat, iar el se felicită că a avut încredere în războinic.
— Cum să facem să ieşim din casă cât mai „discret”? îl întreabă îngrijorat Archi, care sigur ar fi preferat să scoată un

elefant dintre porţelanuri.

Şi lui Artur îi va fi greu să fie discret, maşina lui e singura care mai circulă încă pe drumul pe care toţi l-au părăsit de mult. În depărtare, se zăreşte fumul care se ridică din oraş. E foarte negru, iar în el se disting din când în când ţânţari uriaşi, care brăzdează cerul ca avioanele de război în misiune. Lui Artur nu-i vine să-şi cread. T ochilor. Distrugerea lumii a început deja şi, în ciuda curajului său, nu-şi dă prea bine seama ce-ar putea face ca s-o oprească. Ar trebui să înceapă prin a se întreba cum şi-ar putea opri maşina, fiindcă e clar că aceasta nu mai are frâne. Garajistul i-ar spune, cu siguranţă, că nu din vina lui, fiindcă lui i s-a cerut să repare bare de protecţie, nu frânele. Ar fi făcut-o cu plăcere, căci orice muncă ce-i permite să umfle factura îl încântă.

Artur apasă degeaba pe pedala frânei, căci nu se întâmplă nimic. Maşina se năpusteşte drept spre oraş, ca vulturul spre şoarece, şi, cu cât vulturul se apropie, cu atât i se pare şoarecele mai mare, mare cât un munte. Puştiul intră într-un nor negru şi se duce de-a rostogolul în oraş, spre marea uimire a seizilor. Loveşte în trecere câţiva ţânţari şi zăpăceşte toată cohorta. De la înăţimea ţânţarului său, pe Malatazar îl nelinişteşte imediat lipsa lor de rezistenţă. Arată maşina cu degetul şi dă ordin sa fie interceptată. Vreo zece ţânţari se pun imediat de-a curmezişul drumului, blocându-i trecerea. Cu siguranţa că lui Artur i-ar plăcea să-i evite, dar e greu fără frâne, aşa că intră în ei ca mingea în popice.

Escadrila e praf, ca şi botul maşinii abia reparat. Dai ghinionul îi poartă noroc lui Artur, deoarece cursa se termină în vitrina vestitului garaj Superbun, care-şi merită numele, fiindcă l-a salvat. Tatăl lui va avea mai puţin de plătit, căci maşina a urcat singură drept pe banda rulantă.

Doi ţânţari se postează imediat în faţa garajului. În ghiveciul de tinichea şi sticlă spartă, seizii caută din priviri un patron încă în viaţă. Dar nimic nu mişcă, doar un vechi tub cu neon, care atârnă de-un fir şi scârţâie din când în când. Înăuntru, nici urmă de Artur. Normal, fiindcă-i deja pe acoperiş, lângă streaşină, chiar deasupra celor doi ţânţari. Îşi ia inima în dinţi şi sare pe unul din ei, chiar în spatele călăreţului. Şocul îl surprinde pe ţânţar, care se cabrează şi-şi zvârle călăreţul din cârcă peste o bârnă.

— Mulţumesc! spune Artur, care atâta aştepta.

Ia locul călăreţului, pune mâna pe frâie şi o şterge imediat. Maltazar a privit întreaga scenă şi-şi trimite cel mai bun escadron pe urmele băieţelului. Artur nu şi-a prea ieşit din mână. Călăritul ţânţarului e ca mersul pe bicicletă, nu se uită şi, după câteva figuri prin văzduh, puştiul e ca peştele în apă. Ceilalţi ţânţari merg în urma lui, fără să-l scape din ochi. Artur profită şi evită obstacolele în ultimul moment, ca să fie sigur că urmăritorii se izbesc de ele. Cunoaşte bine oraşul, ceea ce-i mai curând un avantaj. Ştie, de pildă, că de cealaltă parte a hambarului primarului nu-i cerul albastru, ci panoul de publicitate al unui insecticid. Traversează deci în zbor, hambarul şi coteşte brusc la stânga. Dar nu şi ţânţarul care îl urmăreşte, care o ţine drept, chiar până la zidul unde e desenat jetul de insecticid. „Omorâţi-i pe toţi!“, cere afişul publicitar, care se poate lăuda acum că-i realizat în relief.

Artur a scos spada fermecată şi, urmat de escadronul de ţânţari, intră în clopotniţă. Taie frânghia clopotului şi sare imediat pe pământ. Coarda se rupe, iar clopotul se desprinde, gata să cadă în altar. Artur se repede în biserică, ale cărei uşi sunt larg deschise. Un seid îl urmăreşte cu spada, gata să-l ucidă pe micul îngâmfat care sâcâie trupele. Fireşte, n-a văzut clopotul, care cade drept peste el. Acum stă ca o bucată de brânză sub clopot. Artur părăsise în goană biserica, provocând un curent de aer care trânteşte toate uşile. Cei trei ţânţari care îl urmăresc se ciocnesc de poarta enormă de stejar.

Pe Maltazar îl amuză îndemânarea duşmanului. Îi plac competiţiile, fiindcă „victoria fără primejdie înseamnă triumf fără glorie“. Chiar îşi aplaudă adversarul, înainte de a trimite o nouă escadrilă în urmărirea lui.

Artur îşi trage sufletul şi pleacă să înfrunte noi capcane. Va mai putea, oare, rezista acestui ritm? Probabil că nu, ceea ce şi aşteaptă Maltazar. Îl lasă să ostenească, ca să-i poată da ultima lovitură. Artur e curajos, dar prea tânăr ca să ştie ce capcană i-a întins duşmanul. Ca un păianjen, M. Îşi ţese pânza şi priveşte cum i se zbate prada, până osteneşte. Curând o va putea devora după voie.

Archi a făcut bine că a ieşit prin spatele casei, fiindcă, dacă îl zăreşte cineva pe Întunericit, ar avea loc o nouă serie de leşinuri. Bietul băiat e obligat să înainteze cocârjat, ca să nu

lovească streaşina casei. De aceea, cam bombăne. La ce-i bună o înălţime atât de impunătoare, dacă nu poate profita de ea?

— Fiecare lucru la vremea lui! murmură Archi. Încercând să-l ocolim pe Armând, câştigăm timp.

Armând e în salon, unde se înverşunează împotriva telefonului.

— Alo! Dar răspundeţi odată?!

Nu reuşeşte să dea de nimeni, căci Maltazar şi armata lui au distrus de mult centrala telefonică. Archi şi Întunericitul profită de încăpăţânarea lui şi-i trec pe sub nas, neobservaţi. Dar nici nu se bucură bine c-au scăpat, că Archi se şi împiedică de şezlongul mamei.

— Bună, tată! strigă Roza, surâzând nevrotic.

Trebuie spus că peripeţiile au afectat-o serios pe biata femeie, iar neuronii ei nu par să mai fie la locul lor. E zguduită de ticuri nervoase şi râde sporadic, fără vreun motiv aparent. Se pare că va sfârşi la balamuc. Mama tocmai se demachiază. O să-i ia ceva vreme, fiindcă are jumătate de figură pictată cu roz, dar e foarte calmă şi perseverentă. Îl zăreşte pe Întunericit. Doi metri şi şaizeci de centimetri, ochi negri ca două perle, o creastă din lame de ras pe cap.

— Bună ziua, domnule! spune ea, deloc impresionată.

După furnica uriaşă, n-o s-o dea gata un cocoşel cu creasta tare.

— N-aţi dori o limonadă? întreabă ea apoi, ca o nebună care repetă la infinit aceeaşi frază.

— Nu, mulţumesc, gândăcel! Suntem doar în trecere! răspunde amabil Archi.

Mama se nelinişteşte imediat, nu cumva să vină un gândac uriaş. N-ar fi de mirare în lumea de nebuni unde trăieşte, dar neliniştea ei se leagă de altceva: Oare le va ajunge limonada, dacă vin şi gândacii la petrecere? Aceasta-i întrebarea. Archi hotărăşte că se va ocupe de fiică-sa mai târziu. Mai întâi trebuie salvată lumea. Îl împinge pe Întunericit în faţa casei. Roza îşi reia demachiatul, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit.

Archi intră în garaj şi smulge husa de pe frumoasa-i maşinuţă decapotabilă. A cumpărat-o când s-a întors din călătorie. Fireşte, a fost o mică nebunie, dar ce plăcere i-a făcut, după o absenţă de patru ani, s-o ducă pe Reta la oraş cu adorabila-i maşină decapotabilă! Fireşte, bunicuţa îi împărtăşise plăcerea, mai ales

la început. Apoi, cu trecerea timpului, obosise să tot facă patru drumuri dus şi întors ca să-şi care cumpărăturile, căci portbagajul era, într-adevăr, mic. Archi pusese splendida maşină sub o husă şi n-o mai scotea decât duminicile, când o duce pe Reta la liturghie.

— Ştii să conduci? îl întreabă Archi pe Întunericit, căruia îi lasă gura apă de poftă, mângâind maşina.

— Nu poate fi mai complicată decât un gamul! răspunde războinicul, zâmbind copilăros.

Sare în maşină, bagă cheia în contact şi accelerează. Se descurcă destul de bine, dar maşinii nu-i merge prea grozav, căci cei doi prieteni, foarte agitaţi, au uitat să deschidă uşa garajului. Aşa că maşina se repede înainte şi rupe uşiţa din lemn. Întunericitul frânează pe pietriş, până izbuteşte s-o stăpânească. Apoi o ia pe drumeagul de pământ.

— Îmi pare rău de uşă! se scuză el, foarte stânjenit. De cele mai multe ori fac lucrurile cum trebuie, dar se întâmplă şi s-o dau în bară!

— Nu-i grav! Tot voiam să schimb uşa! zice amabil Archi. Conduci totuşi foarte bine!

— Mulţumesc! spune timid războinicul, stânjenit de compliment.

E, probabil, primul pe care l-a primit de când s-a născut, ceea ce l-a pus în încurcătură. Simte un fel de bilă caldă, numită emoţie, care, îi invadează stomacul şi i se urcă la cap. Inima îi bate mai tare, răsuflarea îi e întretăiată, iar ochii încep să-l usture şi-i gata să plângă. E frumos un războinic emoţionat, cu lacrimi în ochi. Deşi nu-i prea bine pentru maşină, căci, pe nesimţite, Întunericitul e gata să iasă de pe şosea. Archi trage de volan şi rectifică traiectoria automobilului.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce-i cu mine! mărturiseşte el, cam febril.

— Aceste stări se numesc emoţii! Vezi, îţi fac foarte bine! Dar trebuie să înveţi să le stăpâneşti şi să nu le ai la volanul maşinii! îi explică bunicul.

— Da? OK! răspunde el, fără să fie cu adevărat sigur cil a priceput tot.

Până la proba contrarie, se apleacă puţin înspre parbriz, se concentrează asupra drumului şi accelerează.

Capitolul 17

În pragul stupului, Selena scrutează zarea. Îşi frământă mâinile, de nervoasă ce-i. Dacă i-am fi prins un fir de lână la capătul fiecărui deget, ar fi tricotat până acum zece pulovere. Şi, trebuie să recunoaştem, are şi de ce să fie nervoasă. Maltazar e în oraş şi se pregăteşte să distrugă lumea, iar micul ei Făt-Frumos a plecat să se lupte singur cu o oaste întreagă.

— De ce naiba stau aici, ca o floare?! exclamă ea. Eu, prinţesă cu sânge regal, trebuie să mă bat cu blestematul de M. Şi nu bietul Artur! Chiar dacă-i foarte curajos, n-a primit educaţia mea militară!

— Până acum, nu s-a descurcat prea rău, nu? spune Moţ, hazliu.

— Da, sigur! acceptă prinţesa. Dar e foarte tânăr, iar M. Blestematul un monstru, aşa că mă tem pentru viaţa lui!

Prinţesa e cu nervii întinşi la maximum şi doar gân dindu-se la Artur izbucneşte în lacrimi. Moţişor vine şi i pune drăgălaş mâna pe umăr.

— Nu-ţi face griji, surioară, sunt sigur că frumosul tău prinţ se descurcă! La urma urmelor, acum e mare!

E adevărat că a crescut de la doi milimetri la un metru şi treizeci de centimetri, dar e, oare, suficient ca să-i vină de hac lui Maltazar, care are doi metri şi patruzeci de centimetri? Selena are mari îndoieli. Îşi şterge lacrimile şi vine la gura stupului. Trage cu urechea la zgomotul ciudat care urcă dinspre drum. Mijeşte ochii, să vadă mai bine, şi observă maşinuţa lui Archi, care înalţă tone de praf. E mai liniştită, văzând că bunicul pleacă în ajutorul nepotului. Doar o clipă, apoi îl zăreşte pe Întunericit, crispat la volanul maşinii, hotărât ca taurul care l-a zărit pe Moş Crăciun. Conchide pe loc că Archi e prizonier, iar Întunericitul se duce să-şi întâlnească tatăl. Fireşte, concluziile ei sunt false, dar aparenţele sunt adesea înşelătoare, iar prinţesa, pripită. Se năpusteşte în fundul stupului, unde, după multe strădanii, Regina se odihneşte. În trecere, e gata să-l răstoarne pe interpret, care vrea să intre iar în cocon, ca să-şi termine siesta. Bietul om îşi pierde echilibrul şi cade în nas.

— Ce mai e? O să fiu lăsat, oare, să recuperez orele nedormite?! exclamă bătrânul cu barbă albă.

— Tradu tot ce-i spun Reginei, de nu, ai să-ţi dormi somnul de veci! urlă prinţesa, încordată ca un arc.

Interpretul înţelege imediat că momentul nu-i potrivit nici pentru revendicări, nici pentru glume. Selena vine în faţa Reginei, care-i de zece ori mai mare decât ea, şi trage mult aer în piept, ca să-şi facă puţin curaj.

— Maiestate! Primejdia care îl ameninţă pe Artur e acum şi mai mare, căci, în luptă, Întunericitul s-a alăturat tatălui său, Maltazar. Tânărul prinţ e curajos şi îndrăzneţ, dar lupta e inegală. Şi va pierde bătălia. Dacă o pierde, noi toţi vom fi învinşi, căci Maltazar îi va distruge lumea şi, odată cu ea, şi pe a noastră. Imaginaţi-vă cum ar fi viaţa fără apa limpede a râurilor, fără frunzele copacilor, fără florile cu nectar de cules! Dacă dispare pădurea, dispărem cu toţii.

Cu lacrimi în ochi Selena îşi ţine inima-n palmă. N-a fost niciodată mai sinceră. Traducătorul cântă la fluier şi face tot ce poate pentru a transmite întreaga frumuseţe a discursului ei. Regina nu rămâne insensibilă la declaraţia fetiţei, dar osteneala o cam împiedică să se exprime. Selena se apropie şi mai mult de ea, ca s-o convingă.

— Maiestate, cunosc singurătatea în care vă duceţi traiul. Sunteţi Regină şi singură în fruntea acestui mare regat. N-aveţi niciodată un umăr pe care să vă odihniţi fruntea, nicio persoană către care să vă întoarceţi, pentru a-i împărtăşi îndoielile, şi care să vă surâdă complice, ca să vă redea puterile, când le-aţi pierdut. Cunoaşteţi deci mai bine decât noi toţi ce greu de suportat e adesea singurătatea şi ştiu că n-o doriţi nimănui. Dar, de-mi pierd prinţul, voi fi mai singură decât Maiestatea Voastră, iar ochii mei nu vor putea plânge niciodată atâtea lacrimi cât să-mi pot îneca amarul. Salvaţi-i viaţa şi o salvaţi pe a mea.

Ca nişte săgeţi, vorbele ei ţintesc drept în inima Reginei, care îşi uită pe loc oboseala. Scoate câteva sunete cam ascuţite, pe care traducătorul se grăbeşte să le descifreze.

— Ce plan ai, demnă prinţesă? traduce bătrânul.

Selena îşi şterge lacrimile şi chipul îi e luminat de un surâs.

Fireşte, planul lui Maltazar n-are nicio legătură cu al Albei, dar merge minunat. Artur e la capătul puterilor, iar ţânţarul pe care călătoreşte acesta e acum ca vai de capul lui. Bietul de el şi-a pierdut într-o ambuscadă o aripă şi lentilele ochilor mari şi holbaţi. Ele stau de obicei pe retină, direct legate de hăţuri,

permiţându-i călăreţului, care trage de ele, să-i arate animalului în ce direcţie vrea să meargă. Pe fiecare ochi sunt patru lentile, dar, dacă lipseşte una singură, ţânţarul e foarte greu de condus. Din nefericire, Artur a fost atacat de nenumărate ori, iar bietul lui ţânţar mai are doar două. E ca şi cum ai conduce maşina fără pedale şi fără volan!

Maltazar adoră să vadă cum disperarea pune stăpânire pe priviri şi face trupurile să tremure. Mâinile se crispează, respiraţia se accelerează, iar greşelile se acumulează. Degeaba trage Artur de hăţuri, a pierdut controlul ţânţarului, care se loveşte de streşini, mototolindu-şi singura aripă rămasă întreagă. Artur pierde înălţime şi nu mai izbuteşte să-şi manevreze vehiculul, care, în cele din urmă, se zdrobeşte de pământ, într-un nor de praf. Puştiul cade lat în ţărână, aterizând ca un cormoran. Spada fermecată îi scapă din mâini şi dispare în praf. Maltazar aştepta nerăbdător momentul şi nu poate renunţa la plăcerea de a aplauda.

— Bravo, tinere! Frumos spectacol ne-ai mai dat! Ai o impresionantă rezistenţă, dar, desigur, cu totul zadarnică! spune el dispreţuitor. Prindeţi-l!

Zece seizi coboară pe loc de pe ţânţari şi se aruncă asupra băiatului, prea epuizat ca să mai lupte. În câteva clipe, Artur e legat fedeleş, ca o bucată de friptură gata să fie băgată la cuptor.

— Pregătiţi stâlpul caznelor! porunceşte Maltazar gărzii de corp.

Imediat, câţiva ţânţari taie un stâlp electric şi-i înlătură toate firele. Totemul e bine înfipt în mijlocul pieţei, iar bietul Artur e legat de el, ca un cowboy pierdut într-un sat de amerindieni. Maltazar se apropie de primărie. Îşi părăseşte ţânţarul şi urcă în marele balcon, îi place să ţină discursuri, dominându-şi supuşii. Acolo sus, îşi dă mai bine seama de stricăciunile pe care le-a provocat.

Priveşte oraşul care se întinde în faţa lui, ori mai curând ce-a mai rămas din el. Jumătate dintre case au ars, caiere negre şi dese de fum se înalţă din toate direcţiile, iar epavele unor maşini acoperă căile de acces ca frunzele uscate la vreme de toamnă; toţi locuitorii au dispărut. Artur e singurul care a rămas, dar împotriva dorinţei lui, căci e legat de stâlp, în mijlocul pieţei publice. Sute de seizi se adună în jurul lui, foarte încântaţi să

asiste la spectacol. Torturarea publică a prizonierilor e distracţia lor preferată. Nu-i de mirare, căci popoarele războinice au fost întotdeauna mari amatoare de asemenea divertismente. Acum peste două mii de ani, feluriţi suverani îi aruncau prizonierii nevinovaţi în cuştile leilor. Dar, în zilele noastre, nu prea ai cum să faci rost de lei la ţară. Să avem totuşi încredere în Maltazar şi în machiavelismul lui, în stare să le găsească leilor un echivalent, o nouă tortură demnă de el. De altfel, probabil că mişelul M. Ar trebui să figureze în cartea recordurilor tocmai la rubrica „Torturi“, căci numai Dumnezeu ştie câte a putut inventa. Dacă le-am face inventarul amănunţit, cu siguranţă că v-ar lua greaţa. Să evităm deci tot ce face rău la stomac.

— Iubiţii şi mândrii mei ostaşi! ţipă Maltazar, ridicând braţul.

Trupa imbecililor fericiţi de la picioarele lui începe să zbiere, încântată să facă zgomot.

— Am făcut praf şi pulbere duşmanul, iar acest teritoriu e acum al nostru!

Războinicii îşi arată bucuria, ridicând spadele spre cer.

— Dar acest teritoriu nu-i decât o infimă parte din ce ne aşteaptă, căci lumea întreagă va fi curând a noastră, adaugă Maltazar.

Mulţimea e în delir. În comparaţie cu ea, un concert rock pare o sărbătoare câmpenească.

— În aşteptarea acestui moment, pentru a sărbători cu demnitate prima noastră victorie, vă propun să aducem un omagiu singurului combatant pe care l-am întâlnit, tânărul prinţ Artur în persoană! urlă suveranul.

Seizii aplaudă cu gravitate, de parcă ar fi vorba de un laureat al Premiului Nobel. Oricare dintre ei s-ar simţi flatat de atâta recunoştinţă, dar Artur nu-i un adevărat războinic. Ci doar un băieţel de zece ani, destul de curajos ca să se bată cu cineva mai puternic decât el, destul de demn ca să lupte contra nedreptăţii, destul de îndrăgostit ca să-şi dea viaţa pentru o prinţesă. Cu siguranţă, ar vrea să ţipe, să se zbată, să refuze oribilul sfârşit care îl aşteaptă, dar nu mai are nici forţa, nici curajul necesare. Speră doar că Selena va prelua ştafeta şi va izbândi unde a eşuat el. Ştie că prinţesa e mândră şi curajoasă şi că niciodată nu-l va lăsa pe Maltazar să scape. Gândul îl mai linişteşte puţin şi îl face chiar să zâmbească. E ultimul lucru pe care Maltazar. Se aşteaptă să-l vadă: un surâs pe chipul unui

prizonier legat cu sadism de stâlpul caznelor.

— Hotărât lucru, eşti cineva, tinere, şi, în onoarea curajului tău, am să-mi folosesc imaginaţia pentru a găsi o tortură demnă de mine! spune el, sadic.

Două sute de seizi rânjesc, frecându-şi mâinile. Doar Maltazar îşi freacă fruntea. Cum face ori de câte ori gândeşte. Dar azi şi-o freacă încetişor, semn că gânditul îi va lua ceva vreme. Trebuie spus că a mers atât de departe cu răutatea, că greu va găsi ceva şi mai rău. Dar trebuie să fie la înălţimea reputaţiei. Nici vorbă să-şi dezamăgească armata, şi cu atât mai puţin prizonierul. Seizii aşteaptă nerăbdători spectacolul. Unii freamătă, bătând din palme, alţii salivează, fără măcar să-şi dea seama. Numai Artur e tot mai calm, de parcă nu s-ar teme de moartea ce nu mai poate fi ocolită. Aţâţarea oastei a atins punctul culminant; toţi războinicii aşteaptă hotărârea stăpânului. Maltazar ridică brusc braţul.

— Să fie… dezlegat! urlă el, spre surpriza tuturor.

Perversitatea torturii le scapă. Dar poate că planul lui prevede un pic de speranţă înainte de a lovi iar. Va duce Maltazar sadismul atât de departe? Mulţi seizi sunt siguri de asta şi se grăbesc să-l dezlege pe Artur, dornici să vadă urmarea, care se anunţă dintre cele mai hidoase.

— Şi acum lăsaţi-l să plece! zbiară cu glas şovăitor Maltazar.

Seizii nu mai pricep nimic. Perversitatea suveranului e prea complexă pentru creieraşele lor şi nimeni nu înţelege ce se petrece. Trebuie spus că Maltazar n-are obiceiul să vorbească cu glas şovăitor. Totuşi, cum ar putea face altfel, cu un cuţit sub bărbie? Întunericitul se ridică uşurel şi apare în spatele tatălui său, care îi serveşte totodată de scut şi de ostatic. Seizii înmărmuresc. Nimeni nu îndrăzneşte să mişte, doar Artur, care îşi freacă încheieturile şi-şi caută spada fermecată, pierdută în praf.

Capitolul 18

Maltazar se redresează uşor. Fiul l-a atacat prin surprindere, dar asta a trecut, acum conducătorul seizilor îşi pune mintea la lucru. Cum a putut cădea în ridicol tocmai el, care l-a crescut şi l-a iubit pe Întunericit ca pe propriul fiu? se întreabă el. Asta şi e

adevărata problemă. Întunericitul este fiul lui, de care a uitat prea multă vreme. Dar timpul are grijă întotdeauna să pună lucrurile lă locul lor şi pendulele la ora exactă.

— Cum îţi poţi trata astfel propriul tată? se miră, iar vocea lui vrea să pară emoţionată.

— Dar tu, tată? Cum ţi-ai putut părăsi fiul de două ori la rând? zice Întunericitul, cu ferma intenţie de a nu ceda.

— Trebuie deci să fiu pedepsit pentru că m-am încrezut în tine?

Chestiunea e puţin cam prea complexă pentru Întunericit, care nu ştie ce să spună, în afară de „Cum adică?”

— Te-am lăsat de două ori în situaţii pline de primejdii, ştiu asta, dar tocmai încercările formează caracterele. Un viitor conducător trebuie să înveţe să facă faţă celor mai grele lovituri, doar acest drum al crucii duce drept la tron. Căci tocmai tronul şi succesiunea, pe care le doresc pentru unicul meu fiu, sunt în joc. Trebuie, oare, să-l apăr de toate şi să fac din el un viermişor? Ori am datoria să-l formez şi să-i arăt calea pe care îşi poate împlini destinul? încercările erau şi pentru mine, şi pentru tine! Ai cunoscut tu, oare, durerea tatălui care îşi vede fiul luptând ca să supravieţuiască? Ştiu că ucenicia ta a a fost una dintre cele mai grele, dar un împărat nu poate fi cioplit din salcie plângătoare, ci din stejar de munte, din lavă şi din foc diavolesc.

Pe nesimţite, Întunericitul îşi umflă mândru pieptul. Aşa-s războinicii, de cum se vorbeşte de muşchi, se înalţă drepţi ca bambusul.

Archi se fofilează printre seizii din piaţa satului şi-şi zăreşte nepotul.

— Artur!

— Bunicule!?!

Cad unul în braţele celuilalt, uşuraţi să se ştie teferi şi sănătoşi.

— O, Artur! Formidabil! Ce fericit sunt că te-am găsit!

— Şi eu, bunicule! Dar aş vrea să regăsesc şi spada fermecată pe care mi-a încredinţat-o Selena! Ajută-mă!

Amândoi caută vestita spadă prin praf.

Maltazar e tot pe terasă, iar Întunericitul îi ţine cuţitul sub bărbie.

— Şi, apoi, ce-ai fi crezut despre mine, dacă nu ţi-aş fi

îngăduit să treci prin aceste încercări? „Tata n-are încredere în mine? Mă crede incapabil să guvernez?” Nu, din contră. Tocmai pentru că nu m-am îndoit de calităţile tale, am avut încredere în tine. Ştiam că ai să ieşi din aceste încercări şi mai puternic şi că astfel îţi va fi uşor să guvernezi.

Întunericitul e uşor zăpăcit. De fapt, e confuz de-a binelea. „Şi dacă m-am înşelat chiar de la început? Să fi făcut tata atâtea pentru mine, fără să-mi fi dat eu seama? Toate dovezile de indiferenţă erau deci încercările la care mă punea iubirea lui ascunsă?” se întreabă el.

— Priveşte-ţi oastea aici, în faţa ta! continuă Maltazar, arătându-i cei două sute de seizi înmărmuriţi, adunaţi în piaţă. Pe tine te aşteaptă! Un împărat tânăr şi curajos, care îi va purta din victorie în victorie, până la capătul celor două lumi.

— Şi tu, tată? se nelinişteşte Întunericitul, al cărui cuţit apasă tot mai slab sub bărbia tatălui.

— Ei, vremea mea a trecut. Acum trebuie să mă retrag, iar unica-mi plăcere va fi să ascult fără răgaz poveştile noilor tale aventuri. Aşa se învârte marea roată a vieţii. O stea se stinge, alta apare, ca să strălucească şi mai tare în noapte!

Întunericitul zâmbeşte uşor. N-a înţeles tot, dar sună frumos. Şi apoi, învaţă treptat să-şi stăpânească emoţia, cum l-a învăţat Archi. Lasă braţul jos şi cuţitul odată cu el. Acum e rândul lui Maltazar să zâmbească, dar nu din acelaşi motiv. Zâmbeşte, aducând un omagiu propriului machiaverlâc.

— Hai, fiule! Vorbeşte poporului tău!

Întunericitul e atât de emoţionat, că se clatină. Chiar îşi reproşează că s-a îndoit de tatăl lui.

— Nu-i nimic, fiule! spune Maltazar, ca să-l liniştească. În locul tău, aş fi făcut la fel!

Calmat de vorbele bune, Întunericitul stă sfios în faţa tatălui, chiar la marginea terasei, în faţa noii lui armate, care nu ştie ce să facă şi ce să creadă.

— Popor credincios, iată-ţi noul suveran! strigă Maltazar gloatei.

Tatăl îşi ia fiul de mâini şi-l înalţă foarte sus. Fireşte, seizii sunt uimiţi de schimbarea brutală, de trecerea cam grăbită a puterii, dar n-au niciodată timp să se lase în voia sentimentelor, aşa că-şi aclamă noul suveran.

— O, nu! exclamă Archi, scârbit de schimbarea de situaţie.

Pe Întunericit l-au înmărmurit uralele şi stă cu braţele încrucişate, deasupra poporului. Nu şi-a închipuit nicicând asemenea plăcere şi nici puseul de adrenalină presupus de o asemenea poziţie. Acum se ştie şi se simte stăpânul lumii. Singurul nemulţumit de noua învestire e Artur. „Biet Întunericit! îşi spune în gând şi oftează. Puterea-i o capcană în care tocmai ai căzut.“ Probabil că Maltazar e de acord cu el, căci râde în spatele fiului său.

Îl mai lasă să dea din mâini câteva clipe ca un cocoşel, apoi îşi ia avânt şi-l împinge tare din spate. Întunericitul n-are vreme să înţeleagă. E proiectat înainte. Smulge balustrada terasei şi cade câţiva metri. Maltazar se apropie de gaura rămasă şi urlă către mulţime, cu chipul plin de ură.

— Prindeţi-l!

Seizii nu se clintesc, căci nimeni nu înţelege nimic. Şeful e luat ostatic, e eliberat, apoi e ales un nou şef, după care acesta-i aruncat peste balustradă şi-i repus în funcţie cel vechi, şi toţi par să fie implicaţi. E treabă de-un an pentru creierul unui seid. Maltazar oftează, plictisit că trebuie să stea în fruntea unei asemenea bande de cretini.

— A fost un banc! Eu sunt singurul vostru stăpân! Acum legaţi-i pe Artur, pe Archi şi pe Întunericit de stâlpul caznelor, ca să nu mă enervez şi să vă omor pe toţi ca pe nişte muscoi vulgari! urlă el, gata să-şi rupă coardele vocale.

În faţa urletelor, seidul nu gândeşte, ci execută. Încă ameţit, Întunericitul e prins şi legat în jurul stâlpului, alături de Artur şi de bunicul.

— Îmi pare rău, Artur! Eu… m-am lăsat dus de nas! spune el ruşinat.

— Nu-i grav! răspunde Archi. Eşti un fiu bun. El însă e un tată rău! într-o zi, are să-şi muşte degetele!

— Până atunci, le taie pe ale noastre! precizează Întunericitul, foarte la curent cu protocolul, fiindcă el l-a definitivat.

Artur se strâmbă. Nu-l încântă ideea de a-şi sfârşi viaţa făcut felii.

— Ai idee cum putem scăpa? întreabă puştiul, privind jur-împrejur.

— Dacă eram atât de inteligent încât să ies din asemenea capcană, nici nu cădeam în ea! răspunde Întunericitul, lucid.

Maltazar a coborât şi înaintează prin piaţa publică.

— Prieteni, pregătiţi-vă de moarte! şopteşte Întunericitul, care îşi umflă pieptul, ca şi cum asta l-ar putea scuti de dureri.
— Suntem gata! răspunde Archi, foarte demn.
— Ei bine, eu nu! se enervează Artur. N-am niciun chef să mor legat de-un stâlp! Trebuie să găsim ceva! Cel puţin spada fermecată!
Maltazar se împiedică uşor de ironia sorţii: a călcat pe vestita spadă. Suveranul se apleacă şi o ridică încântat.
— Venind spre voi, chiar mă întrebam cum să vă omor. M-am gândit la o mulţime de torturi, căci sunt foarte bun în materie de chinuit, dar niciuna nu mi s-a părut cu adevărat demnă de voi. Graţie zeiţei pădurii, care mi-a pus spada în cale, simt că-mi pot exprima iar creativitatea. Pe chip îi apare, preţ de o secundă, un zâmbet, aşa cum fulgerul brăzdează pentru o clipă un nor negru. Acum spuneţi-mi un singur lucru. Cu cine să încep? întreabă sadic.
— Cu mine! urlă imediat Întunericitul.
Maltazar e uimit. Nu se aştepta ca fiul său să reacţioneze atât de iute. Dar soluţia nu-i place. Una e să-şi părăsească fiul, alta, să-l omoare. E adevărat că-i un suveran rău şi un tată denaturat, dar s-a gândit să scape mai întâi de Archi şi de Artur şi să-şi cruţe fiul, fireşte după ce îl umileşte copios. I s-au cam încurcat planurile, ce-i drept, şi nu ştie cum să-i explice fiului său că i-ar plăcea să nu se ajungă la aşa ceva.
— Păi... prefer să las ce-i mai bun la sfârşit! declară suveranul, pentru a-i păcăli, deşi niciunul dintre ei nu-i fraier.
— În acest caz, începe cu mine! spune Archi.
Nici această soluţie nu-i place lui Maltazar, căci îi face şi mai puţină plăcere. Evident, preferă să înceapă cu Artur, ca să profite cât mai mult de suferinţele pe care le-ar putea citi pe chipul bunicului. Sadismul e o artă în care Maltazar a ajuns maestru.
— Prefer să încep cu Artur, ca să-i onorez curajul! zice, minţind la fel de uşor cum respiră.
Artur se crispează şi trage adânc aer în piept. Nu poate miza decât pe cartea jucată şi cu Întunericitul: să-i sugereze lui Maltazar gândurile cele mai negre, astfel încât acesta să nu poată ridica spada fermecată, din nou foarte grea.
— Iertare, stăpâne! Iertare, suntem cu toţii nişte viermi! spune, trist ca un cocker.

— Ar trebui să ai un pic de demnitate! se revoltă Archi, care se vede că n-a priceput planul nepotului său.

Maltazar rânjeşte.

— Nu te nelinişti, Archi! Micul Artur încearcă doar să mă păcălească! Vrea să-mi sugereze gânduri oribile, pentru ca spada să-şi piardă puterile. Dar nici eu n-am venit cu pluta şi cunosc spada mai bine ca oricine, spune şi o mângâie afectuos. Aşa că am să vă tai felii-felii, fără nicio duşmănie, ci cu multă plăcere, fericire şi veselie.

Pe chipul lui Artur se citeşte spaima. Ultima carte nu i-a folosit la nimic. A pierdut partida. Îl cuprinde tristeţea. Îşi dă seama că va părăsi definitiv lumea, dar nu asta îl supără cel mai mult. Ci faptul că nu o va mai vedea niciodată pe Selena. E foarte trist să-şi părăsească micuţa lume, familia, căţelul şi jucăriile, dar nu poate concepe s-o părăsească pe Selena. Degeaba încearcă să-şi mişte mâinile, ele sunt bine legate de stâlpul supliciilor şi nici măcar nu vede cum ar putea împiedica spada mânuită de Maltazar să-l taie în două. Arma stă o clipă în aer, uşoară ca de obicei. Blestematul zâmbeşte, iar braţul începe să-i coboare în direcţia băieţelului. Artur închide ochii, fiindcă astfel va putea pleca de pe această lume cu imaginea prinţesei adorate, surâzându-i pe vecie. Dar o mână puternică opreşte spada, la câţiva centimetri de capul lui Artur. E a Întunericitului, care a izbutit să se elibereze. Maltazar înmărmureşte la jumătatea mişcării, împiedicat să-şi ducă gestul până la capăt.

— N-am să te las să faci aşa ceva, tată! spune calm Întunericitul.

E clar că acele câteva ore petrecute cu Archi i-au făcut foarte bine, iar cei doi neuroni pe care îi are în tărtăcuţă au stat de vorbă, până la urmă. Sângele i se urcă la cap lui Maltazar, care-şi priveşte fiul cu ură. Cu ajutorul cleştelui său enorm, îl prinde pe Întunericit de gât şi-l lipeşte violent de stâlp.

— Voiam să-ţi cruţ viaţa, dar, în faţa umilinţei, n-am de ales! Maltazar ridică iar spada fermecată, gata să-şi omoare fiul: Ai să mori primul, atunci! urlă el, din rărunchi, ceea ce nu-i prea bine pentru sănătate.

Capitolul 19

Dacă ar fi urlat mai puţin, ar fi auzit probabil bâzâitul care se apropie vertiginos de el (chiar dacă nu-i bine să vorbim de bâzâit atunci când ne referim la o albină). Regina albinelor vine în zbor razant, cu mai bine de o sută de kilometri pe oră, purtând-o pe Selena în spate.

— Obiectivul e drept în faţă! îi zbiară Selena Reginei, care prinde imediat mesajul.

Fesele lui Maltazar sunt în faţa lor, fiind, desigur, obiectivul care trebuie atins. Albina îşi scoate acum acul şi se aşază în poziţie de tragere.

— Adio! exclamă Maltazar, cât mai teatral cu putinţă. Albina îşi ocheşte victima, ca un avion de vânătoare la ivirea ţintei.

— Adio! urlă şi Selena, atât de tare că o aude şi Maltazar. Dar să auzi e una şi să acţionezi e alta. Acul se înfige, cu mai bine de o sută de kilometri pe oră, în fesa lui Maltazar; suveranul scoate un urlet de durere şi începe să tremure. Fireşte, spada îi scapă din mâini şi se înfige în pământ.

— Ce s-a intamplat? rage Maltazar, frecandu-şi fesa, dar veninul e deja în el şi nu va întârzia să-şi facă efectul.

Suveranul simte imediat cum acesta i se răspândeşte prin trup, dar nu poate să-i prevadă deloc efectele. Brusc, pare cuprins de nebunie, se enervează, urlă, îi curg balele şi scoate fum peste tot.

— O să vedeţi voi ce înseamnă să vă ridicaţi împotriva Măreţiei Mele! urlă blestematul, stropşindu-se în toate direcţiile.

Maltazar apucă spada de mâner, încercând să o scoată din pământ. Dar aceasta refuză să iasă. Cel care vrea s-o aibă are prea multe sentimente urâte. Degeaba trage de ea în disperare, spada nu se urneşte. Stă înfiptă în pământ ca un stejar centenar. În plus, îi va fi greu să mai încerce şi altceva, căci scade văzând cu ochii. Nu se cocoşează, cum ar fi normal, ţinând seama de vârsta lui înaintată, ci se transformă de-adevăratelea, trecând dintr-o lume într-alta, din cea unde măsoară doi metri şi patruzeci de centimetri în cea unde nu are mai mult de trei milimetri. În câteva clipe, din stăpânul tenebrelor, din suveranul celor şapte Ţinuturi şi al celor două

lumi, rămâne doar o gâză pe jumătate putredă, agăţată de mânerul spadei fermecate, ca să nu cadă, căci înălţimea ei e ameţitoare.

— Ce ziceai? Că ne ridicăm împotriva Măreţiei Tale? jubilează Archi.

— Iată ce scump te costă s-o superi pe zeiţa pădurii şi să încâlci legile naturii, zice Artur, uşurat să-l vadă redus la talia pe care o merită.

Chiar dacă suveranul e acum microscopic, armata lui de seizi are încă dimensiuni omeneşti, iar războinicii au scos încetişor spadele. Întunericitul îl eliberează la iuţeală pe Artur, care, simţind ameninţarea, pune imediat mâna pe spada fermecată. Trage adânc aer în piept şi începe să tragă de ea. Spada iese din pământ la fel de uşor cum a intrat. Artur şi Întunericitul stau de-o parte şi de alta a lui Archi, ca să-l apere mai bine. Încăierarea nu mai poate fi ocolită, iar cei trei eroi, pentru care avem deja emoţii, sunt imediat încercuiţi de peste o sută de seizi, pe cât de proşti, pe atât de răi.

Regina albinelor zboară chiar în faţa lui Artur.

— Sunt aici! urlă Selena, dând din braţe.

Chipul lui Artur se luminează pe loc. Ce fericire să-şi revadă prinţesa; i-ar sări imediat de gât, dacă ar avea talia potrivită. Dar riscă s-o zdrobească ca pe o frunzuliţă. Şi Selena ar vrea să-i sară în braţe, dar trebuie să aştepte. Se mulţumeşte deci să-i trimită un pupic uriaş. Artur îl primeşte drept în faţă şi se îmbujorează tare de tot. Îi răspunde cu unul minuscul, care o copleşeşte pe Selena ca un torent de iubire.

Dar nu-i momentul pentru răsfăţuri primăvăratice, ci pentru războiul care se anunţă la fel de aspru ca iarna. Seizii formează mai multe cercuri, strângându-se ca nişte menghine în jurul eroilor, care le ţin piept. Brusc, se face auzit un zgomot surd. Un uruit gros face să vibreze pământul. O oaste veritabilă îşi face intrarea în oraş. Maiorul Malfrumos, şeful pompierilor, a făcut treabă bună. A prevenit cazarma vecină şi, dată fiind desfăşurarea de forţe, probabil că a şi exagerat când l-a descris pe Maltazar. Ostaşii aduc două care de atac, patru automitraliere şi zece camioane pline ochi cu militari. Al treisprezecelea batalion e desfăşurat instantaneu în localitate, ca pe câmpul de luptă. Seizii sunt foarte impresionaţi şi n-au curajul să înfrunte o asemenea armată. Şi, cum laşitatea nu-i

doar trăsătura lui Maltazar, hotărăsc să decoleze imediat, părăsind pentru totdeauna oraşul.

In câteva secunde, cerul e iar albastru şi o rază de soare vine să ogoiască rănile bietului orăşel, distrus de un război pe cât de neaşteptat, pe atât de stupid. Maiorii împart ordine în stânga şi-n dreapta, dar militarii sunt cam năuci, pentru că nu mai există nici duşmani, nici persoane de salvat.

Din trei maşini mari coboară o armată de reporteri, care se răspândesc prin tot târgul. Întunericitul e fericit că a participat activ la eliberarea satului, dar şi uşor neliniştit. Într-adevăr, acum e singurul care nu aparţine acestei lumi. În plus, talia lui impresionantă şi creasta din lame de ras riscă să trezească multe suspiciuni.

— Vino! Trebuie să te ascunzi! spune Artur, care a înţeles bine situaţia.

Îl trage de mânecă şi-l duce în goana mare la dugheana cea mai apropiată. E un magazin de antichităţi, singurul care a scăpat nevătămat în timpul luptelor. Artur scotoceşte printre vechituri şi dă de o pelerină mare şi neagră, căptuşită cu satin. O aruncă imediat pe umerii lui.

— Trebuie să stai ascuns, până spun povestea ta poliţiştilor!

— Poliţiştilor? se nelinişteşte imediat Întunericitul.

— Da. Am să le explic că ne-ai ajutat şi că, fără tine, n-am fi putut niciodată să scăpăm de blestemaţii de seizi!

— Aş putea să le explic singur, dacă vrei, propune amabil războinicul.

— Nu-i o idee prea bună! Din nefericire, dacă-ţi văd capul… rişti să fii dus la grădina zoologică!

— A! spune Întunericitul şi acceptă fără să mai protesteze, chiar dacă moare de curiozitate să afle ce-i o grădină zoologică.

— Ascunde-te, vin imediat! spune Artur şi pleacă.

Întunericitul stă nemişcat, nemaiştiind ce să facă, cu pelerina mare pe umeri. Sună clopoţelul de la intrare. Intră un bărbat. E jurnalist. A văzut, probabil, că în dugheană au intrat două siluete şi a ieşit una singură. De aici jurnalistul se poate lansa în tot felul de deducţii. Are în jur de douăzeci şi cinci de ani, o bărbuţă mică în jurul bărbiei şi e destul de slab. Ochii îi sunt albaştri şi vioi, iar el pare foarte hotărât să afle soluţia enigmei.

— Domnule?! spune la întâmplare, aşteptând un răspuns.

Pe Întunericit îl apucă năbădăile. Nu trebuie să fie văzut, ca să

n-ajungă la grădina zoologică, unde, chiar dacă nu ştie ce-i aia, bănuieşte că nu i-ar plăcea să-şi petreacă vacanţele. Pune mâna pe un soi de mască africană foarte neagră şi şi-o pune pe faţă. Tânărul jurnalist ocoleşte o mobilă grea şi zăreşte ceva mare, ascuns sub o pelerină neagră, cu o cască grozavă, din care iese o voce înăbuşită. L-ai crede un personaj dintr-un roman ştiinţifico-fantastic, cu cască neagră, pelerină mare şi voce ciudată. Întunericitul nu se clinteşte din loc, doar respiră ca o locomotivă. Jurnalistul e cam nervos, dar curiozitatea îi întrece orice limită.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule, sunt jurnalist şi aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă îmi permiteţi.

Întunericitul nu răspunde şi începe să sufle ca un taur. Jurnalistul îşi scoate uşurel carnetul de note şi are grijă să nu facă gesturi bruşte.

— Localnicii mi-au spus că în mijlocul pieţii publice era diavolul şi că, deodată, s-a făcut mic, apoi a dispărut, continuă tânărul. Îmi puteţi confirma acest fapt?

Întunericitul tace în continuare, dar respiră mai încet şi mai calm.

— Ştiţi… Ştiţi cine era? îl cunoaşteţi?

Întunericitul şovăie, trage adânc aer în piept şi spune cu o voce de dincolo de mormânt:

— Sunt fiul lui!

Jurnalistul rămâne cu gura căscată. E fascinat de această imagine incredibilă. Un monstru de doi metri şi şaizeci, care vorbeşte despre relaţiile cu tatăl lui — ăsta da subiect. Tânărul e fascinat. Scoate uşurel o carte de vizită şi i-o întinde Întunericitului.

— Poftim! Cartea mea de vizită. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre tine. Poate că într-o zi ai chef să-mi spui povestea ta. Sunt jurnalist, dar scriu şi scenarii cinematografice şi sunt sigur c-aş putea face un film bun despre tine!

Întunericitul ia cartea de vizită cu vârful degetelor. Jurnalistul îi zâmbeşte şi se trage câţiva paşi înapoi.

Dă-mi un telefon, când vrei! spune el şi iese din magazin.

Întunericitul mai stă câteva clipe nemişcat. E uluit de atâta educaţie şi politeţe. Va trebuie să se obişnuiască cu ele. Priveşte cartea de vizită pe care scrie: „G. Lucas. Cineast“. Dar nu ştie să citească. Păcat. O aruncă peste umăr, apoi se ascunde iar într-

un colţ întunecos.

Capitolul 20

Un vuiet se ridică în jurul mesei din sufragerie. Reta intră în încăpere cu un tort uriaş din ciocolată şi e primită cu strigăte vesele. Archi nu se poate abţine şi aplaudă, bogo-matasalaii, care stau cuminţi la masă, i se alătură. Roza e emoţionată şi oftează din rărunchi. Îşi admiră nespus mama pentru că se poate servi în acelaşi timp de toate cele zece degete pe care le are.

— Şi tu ai să poţi într-o zi! îi şopteşte soţul, dorind s-o liniştească.

Roza surâde, dar nu-şi face iluzii. De zece ani încearcă să prepare faimosul tort, dar nu-i iese. Şi azi a urmărit toate etapele pregătirii lui, lipită de mama ei, atât de lipită încât ochelarii i-au căzut în aluat. Apoi până s-a dus să-i spele, până s-a întors, a pierdut firul. Armând îi mângâie obrazul.

— Cel puţin nu te-ai tăiat, asta-i cel mai important!

Mama îi aruncă o privire răutăcioasă. Nu-i place să-i fie pomenite isprăvile, mai ales în faţa musafirilor.

— Ce bine arată, spune locotenentul Martin, ca să schimbe vorba.

— În orice caz, după miros, se simte capodopera! precizează maiorul Malfrumos, foarte fericit că poate face un compliment.

Toţi încep să râdă, veseli. Sunt foarte fericiţi că aventura s-a sfârşit cu bine şi că se pot bucura de pacea în sfârşit regăsită. Reta taie cu grijă tortul. Ai crede că vrea să fie egale toate bucăţile, dar e preocupată, în realitate, să nu-şi strice creaţia. Ştie bine că tortul va fi mâncat şi va ajunge în burta invitaţilor, dar îi face plăcere să fie frumos până la sfârşit. Tortul e reuşit, căci glazura de ciocolată şi punctişoarele albe strălucesc de mama focului. Toţi salivează, farfuriile fac turul mesei, înnebunind pe rând toate nasurile. Roza vrea să dea vecinului de masă prima felie, dar lângă ea locul e gol.

— Artur! Hai! Mami a adus tortul! spune ea, întorcând capul în toate direcţiile, fiindcă într-adevăr nu ştie unde-i e fiul.

— Dă-i-o altcuiva! spune Mami. Artur are o felie specială!

Într-adevăr, felia de prăjitură pe care o pune Reta pe ultima

farfurie e de două ori mai mare decât celelalte. Dar eroicul ei nepot merită chiar mai mult, fiindcă, fără el, ei nu s-ar fi adunat la masă să se distreze, să mănânce, să stea de vorbă şi să refacă lumea pe care el a salvat-o. Reta ia farfuria, ocoleşte masa şi se apropie de geam. Artur se joacă, cum fac toţi copiii atunci când adulţii nu se mai ridică de la masă.

— Uite! spune cu afecţiune Reta, punându-i farfuria pe jos.

— Nu! Nu aici, sunt în plin circuit! ţipă Artur.

— Scuză-mă! zice bunica. Unde mi-o fi capul, să aduc o felie de tort cu ciocolată în toiul competiţiei şi s-o mai pun şi-n mijloc?!

— Tort cu ciocolată?! ţipă Artur, de parcă mirosul l-a trezit din vis.

Ia farfuria şi începe imediat să înfulece. Bunica nu se osteneşte nici măcar să-i spună să mănânce frumos. Ştie că băiatul îi va spune „da, da“, dar că se va mozoli peste tot cu ciocolată, de la o ureche la alta, şi că, mai devreme ori mai târziu, va folosi tricoul drept şerveţel. Îi zâmbeşte, îi trece drăgăstos mâna prin ciuf şi se întoarce la masa celor mari.

Artur are gura şi degetele pline cu ciocolată. Îşi scoate briceagul elveţian şi taie din prăjitură. O bucăţică, una care încape în cabina faimoasei macarale galbene pe care i-au dat voie, în chip excepţional, s-o scoată din camera lui şi s-o instaleze în sufragerie. O pune în mişcare şi braţul ei începe să se rotească spre fereastră, către exterior. Graţie unei a doua manete, micuţa cabină coboară pe aleea care dă ocol casei. La intrare, un jeep în miniatură pare să aştepte ceea ce i se va livra. Cabina se opreşte chiar lângă el. Întunericitul ia imediat enorma bucată de prăjitură şi o aşază în spatele vehiculului. Artur apare la fereastră.

— Livrare specială, pentru prinţesa Selena! şuşoteşte puştiul.

Întunericitul îi face semn că a priceput perfect mesajul.

— La ordinul tău, şefu'! spune el şi sare în jeep. Micuţa maşină de teren demarează pe loc, coboară cele trei trepte de la intrare şi dispare în iarba înaltă. Câţiva metri mai încolo, iese din pământ o ţeavă rămasă probabil de la vechiul sistem de irigaţii al lui Archi. Şoferul dispare în ţeavă, asemenea unei locomotive în tunel.

Nici n-au deschis bine ostaşii din garda regală poarta satului, că Întunericitul se şi buluceşte înăuntru cu maşina lui infernală.

Trage de volan şi maşina se răsuceşte brusc, acoperindu-i cu un val uriaş de praf pe Rege şi pe demnitarii acestuia.
— Livrare specială! urlă încântat, nedându-şi cu adevărat seama că a stricat douăzeci şi cinci de costume odată.
— Dar ce mesaj important ai, de-ţi permiţi să deranjezi lucrările comitetului? întreabă Regele Maximilien de Saimond, ştergându-se de praf.
— Nu-i pentru Maiestatea Voastră. Ci pentru Selena! spune şoferul, cu gura până la urechi.
Întunericitul loveşte cu piciorul în uşa unei căsuţe. Selena tresare. E şi normal, e casa ei. Şoferul mai are multe de învăţat, mai ales bunele maniere, dar de astă dată are o scuză: aduce o bucată enormă de tort.
— E de la Artur! spune el vesel, punând cadoul pe masă. Frumoşii ochi ai Albei strălucesc în mii de stele, ca de fiecare dată când prinţul se gândeşte la ea.
— N-am să pot mânca niciodată toată bucata! spune prinţesa, speriată de dimensiunile feliei de tort.
— Dacă vrei, te ajut! zice Moţ, care şi-a făcut apariţia în pragul uşii.
Selena îi răspunde în glumă:
— Amabilitatea ta mă emoţionează, Moţişor, şi mă bucur că eşti atât de generos!
— Trebuie să fii întotdeauna serviabil! zice micul prinţ, aşezându-se prompt în faţa feliei de tort. Întunericitule, tai-o în trei!
— Cu mare plăcere! spune războinicul.
Ia o lamă din creastă şi taie felia de tort în trei părţi egale. Între timp, Moţ îşi scoate briceagul şi apasă pe una dintre multele-i funcţiuni. Mai ia din sac şi o frumoasă licrapetă albă, foarte proaspătă. Licrapeta e un fruct care seamănă cu lychee la gust şi arată ca o perlă oceanică. Pentru a o apăra de intemperii, natura i-a dat un cergo, un soi de coajă portocalie foarte fină, dar foarte tare, care o acoperă toată. Moţ ia cuţitul, transformat de astă dată în vem-pilo-cergo-licrapetă. Scoate limba (semnul concentrării), bagă unealta sub coaja fructului şi îl vempilează, adică îi umple cu aer pieliţa dublă, până când aceasta se dezlipeşte şi fructul seamănă cu un bol din porţelan transparent.
— Ce păcat că nu-i şi Artur aici! spune micul prinţ. Ar fi putut

înţelege la ce serveşte vempilo-cergo-licrapeta!

Selena preferă să nu-i răspundă, căci îi face rău. Mai sunt zece luni până la întoarcerea lui Artur, n-ar fi bine să înceapă să plângă de pe acum. Mica prinţesă îşi ia felia de tort şi se ridică.

— Pentru Artur! spune ea, cu o undă de dor în voce.

Moţ şi Întunericitul ridică braţele, la rândul lor, şi răspund în cor.

— Pentru Artur!

Cei trei mâncăcioşi încep să hăpăie şi putem paria că, foarte curând, vor fi şi ei, ca Artur, plini de ciocolată până la urechi.

Reta deschide dulapul din bucătărie şi ia un borcan cu castraveciori. Nu-s prea mulţi înăuntru. Ca să fim precişi, mai e unul singur, şi numele lui e Maltazar. Bunica se uită prin sticlă la omuleţ. Se întreabă iar cum de poate încăpea atâta răutate într-un trup atât de mic. Pe fundul borcanului, Maltazar e înnebunit, ca de fiecare dată când e privit astfel. Mami deschide borcanul şi aruncă o privire înăuntru. Maltazar pricepe acum mai bine ce simte cineva când e tratat ca o mâncare.

— Nu mă mânca! o imploră bătrânul suveran, plin de sudoare.

Bunica dă din umeri.

— Nici vorbă, căci mi-e frică să nu-mi faci rău la stomac!

Auzind-o, Maltazar se destinde puţin.

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale? o întreabă, cu inutilă politeţe.

— Azi e duminică! precizează Reta.

— Aşa… şi? întreabă Maltazar, pe care nu-l prea interesează ce zi a săptămânii e.

— Ţi-am promis că-ţi dau ceva în fiecare duminică şi noi ne ţinem de cuvânt!

Reta ţine între degete o felie din tortul de ciocolată. I-o arată şi o lasă să cadă în borcan. Maltazar ridică privirea şi vede felia căzând, ca un pian aruncat din avion. Prăjitura îi pică pe faţă şi-l acoperă cu ciocolată din cap până-n picioare. Ai zice că Maltazar e o vrabie căzută într-o balegă de vacă.

— Poftă bună! spune Mami, închizând borcanul şi dulapul şi trimiţându-l pe Maltazar în ceea ce cunoaşte el cel mai bine: în întuneric.